



IAN C. ESSELMONT

návrat rudé gardy

— + —
PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ ŘÍŠE



Ian C. Esslemont

NÁVRAT RUDÉ GARDY

Román
z prostředí Malazské říše

TALPRESS

Copyright © 2008 by Ian C. Esslemont

Translation © 2013 Dana Krejčová

Cover design © 2008 Steve Stone

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-574-8

*Tento román věnuji prvnímu winnipežskému gangu
z Treherne Room a druhému od Ricka.
Za všechna ta odpoledne
a večery strávené vybrušováním stylu.*

Poděkování

Děkuji Peteru Crowtherovi, díky němuž mohla tato kniha vzniknout, Johnu Jarroldovi, který mi opravdu hodně věřil, a Simonu Taylorovi, jehož povzbuzování a vřelé přijetí znamenaly a stále znamenají mnohem víc, než vůbec tuší.

Dále děkuji Billu Hunterovi a Chrisovi za přečtení.

Gerri, Conore, Rossi a Callume, dodali jste tomu význam.

Quom Tali



O S O B Y

V UNTĚ

Říšské nejvyšší velení

Laseen	císařovna
vrchní pěst Anand	velitel 4. malazské armády (Quon Tali)
Havva Gulen	nový říšský velemág, ž.
Korbolo Dom	vrchní pěst a meč říše
Kuskus	mistr sboru říšských asasínů – Spáru
Mallik Rel	radní a zastupitel ve shromáždění

Untská přístavní garda

Atelen Cínař	oddílový seržant
Rigit Ručka	oddílový kaprál, ž.
Nait	oddílový sabotér
Heuk	kádrový mág
Zlatíčko	voják
Venkonc	voják a barghastský míšenec

Ostatní v Untě

Smyčka	vůdce Spáru, ž.
paní Batevari	jasnovidka / věštkyně z Darúdzhistánu
Oryan	sedmiměstský mág, osobní strážce Mallika Rela
Taja Radok	tanečnice / asasín z Darúdzhistánu

V LI HENGU

Malazská armáda

Harmin Els D'Sil	posádkový kapitán
Gujran	posádkový kapitán
Banat	posádkový seržant
Daněk	posádkový léčitel

Oddíl Storo Mataše

Storo Mataš	kapitán setniny sabotérů, veterán ze 3. armády
Lomcovák	děle sloužící sabotér
Mrsk	záškodník, ž.
Slunko	záškodník
Hedváb	oddílový kaprál a kádrový mág
Jalor	sedmiměstský rekrut
Rell	genabakiský rekrut

Civilové v Li Hengu

soudce Ehrlann	člen vládnoucí rady soudců
Jamaer	Ehrlannův sluha
soudce Plengyllen	člen vládnoucí rady soudců
Liss	městský mág, ž.
Ahl	městský mág (bratři Thai a Lar)

V CAWN

Nevall Od'Orr	vrchní cawnský faktor
Groten	Nevallův tělesný strážce

NA SETIJSKÝCH PLANINÁCH

Toc Starší	setijský vojevůdce a malazská „stará garda“
Divous	setijský šampion, také známý jako „Divočák“, Lékořice
Imotan	šaman šakalího válečného společenstva
Hipál	šaman fretčího válečného společenstva
kapitán Mech	kapitán malazské kavalerie

Redden	Zlomnoha ataman (náčelník) shromáždění planinských lvů
Ortal	ataman (náčelník) shromáždění černých fretek

V ZÁCHLUMSKÉM POHRANIČÍ

Malazská armáda

Rilliš Jal Keth	poručík 4. malazské armády
Lad	seržant setniny
Talia	malazský veterán, ž.

Záchlumčané

Průzrak	záchlumský šaman
Nil	záchlumský zaklínač a veterán tažení v Sedmiměstí
Nether	záchlumská čarodějka a veterán tažení v Sedmiměstí
Hříva	mladá záchlumská válečnice
Udep	záchlumský hetman (náčelník)

V Jámě

Ho (Hothalar)	lihengský mág
Yathengar 'ul Amal	sedmiměstský kněz („Faladan“)
Sessin	Yathengarův osobní strážce
Žal	nový vězeň
Zvlád	nový vězeň
Devalet	korelská mořská čarodějka a nová vězeňkyně
Su	záchlumská čarodějka

V PROVINCII QUON TALI

Ghelel Rhik Tayliin	vévodkyně, poslední žijící člen tayliinské rodové linie
Amaron	malazská „stará garda“, kdysi velitel Drápů
Drúz	malazská „stará garda“, kdysi vrchní pěst
markýz Žardin	velitel Příhraniční hlídky
prevost Razala	kapitán kavalérie, ž.
Molk	Amaronův agent

RUDÁ GARDA

Přeživší přísežníci

K'azz D'Avore velitel, známý pod různými tituly

První kumpanie

Stahovač	kapitán
Mara	mág kumpanie, ž.
Gwynn	mág kumpanie
Plátek	mág kumpanie
Kalt	poručík
Farese	
Hist	
Šijel	
Černa Menší	

Druhá kumpanie

Mihal	kapitán, ž.
Kutna	velemág a mistr asasínů „Šálů“
Hrbáč	gardový velitel obléhání
Dejmal	mág kumpanie
Lusker „Lusk“	mág kumpanie, ž.
Rmut	mág kumpanie a mistr šermíř
Neprst	mág kumpanie
Opál	mág kumpanie, ž.
Iša	asasín kumpanie, „Šál“, ž.
Keitil	asasín kumpanie, „Šál“
Zelev	
Zvlád	
Nejas	
Rákos	
Amatt	
Sept	
Lazar	
Půlden	
Liba, ž.	
Inese	
Turgal	

Třetí kumpanie

Tarchan	kapitán a asasín kumpanie, „Šál“
Lor-sinn	mág kumpanie, ž.
Kysal	mág kumpanie
Toby	mág kumpanie
Balkin	mág kumpanie
Krajka	asasín kumpanie, „Šál“
Černa	
Pekař	
Žanet, ž.	
Kartář	
Loub	
Štísko	

Čtvrtá kumpanie

Kal-Brinn	kapitán a mág kumpanie
Kalený meč	
Jup Alat	

Mezi prvními zasvěcenými (rekruty)

seržant Kopál
Korlo
Voss
Ambroz
Palla

Mezi druhými zasvěcenými

Lurgman Parsell, Klikář
Jaris
Pocesta
Ogilvy
Bakar
Tolt
Měkoň
Harman
Grere
Geddin
Tobol Boll

Mezi třetími zasvěcenými

Stopař

Ouhor

Mrzout

Kyle

Z TALÍJSKÉ LIGY

Urko Krust	velitel falarských sil, „stará garda“, také znám jako „Drtič“
V'thell	velitel Zlatých Moranthů
Drúz	velitel talijských sil, „stará garda“
Toc Starší	setijský vojevůdce, „stará garda“
Amaron	náčelník zpravodajců, „stará garda“
Ullen Chadeve	Urkův major a náčelník štábu, „stará garda“
Bala Jesselt	kádrový mág, „stará garda“, ž.
Eselen Tonley	kapitán falarské kavalerie
Orlat Kepten	kapitán talijských sil, „stará garda“

OSTATNÍ

Liosserkal	ascendent, titul „syn světla“, také známý jako Osserk, Osrik
Anomandaris	ascendent, titul „syn noci“
Žest Golanjar	mág z Jacuruku
Šen	zaklínač
Tayschrenn	říšský velehmág
D'Ebbin	malazský velitel 4. armády, „pěst“
Braven Zub	malazské velení, vrchní seržant
Kal	malazský vrchní seržant
Květ	důstojník Zlatých Moranthů
Turmalín	seržant pěchoty Zlatých Moranthů
Kartheron Krust	kapitán <i>Špuntu</i> , údajně „stará garda“
Denut	starší, jeden z prvorozených matky země
Draconus	starší bůh
Ereko	prastarý tulák
Šedohřív	kdysi malazská pěst, nyní psanec
Lim Tal	bývalý osobní strážce untského šlechtice
Poutník	tulák, quonsko-dalhonský míšenec
Hadrník/Trhan	tulák v Říšské chodbě

Ona první ze všech válek zuřila po nezměrný čas. Světlo neustále provádělo výpady, avšak rozptylovalo se, a noc sice ustupovala, ale halila. A tak obě bojující strany vězely ve věčném, neustále se rozšiřujícím víru tvoření a ničení. Bezpočet šampionů z obou domů povstalo, aby čelilo samotnému stvoření, a zase padlo a obrátilo se v prach. Jejich jména jsou dnes zapomenuta.

Pak, podle některých v desetitisící otočce roztahující se spirály dvou armád, se u mihotavého závěsu na okraji bitvy objevil kdosi v obou dómech neznámý a bojující strany ostře pokáral.

„Kdo jsi, že takto hovoříš?“ chtěl vědět ten, jenž bude znám jako Draconus.

„Ten, kdo se pohyboval po prázdnotě dost dlouho, aby věděl, že tohle nikdy neskončí.“

„Je to předurčeno,“ namítl šampion světla Liosserkal. „Vždy musí být jeden na vzestupu a druhý padat.“

Nově příchozí soupeře opovržlivě roztrhl. „*Potom se dohodněte, že to tak má být, a prohlášte to za skončené!*“

A tehdy se oba dómy vrhly na cizince a roztrhaly ho na bezpočet kousků.

Tak se zrodil stín a skončil první velký rozkol.

Útržek báje
Původní sbírka, Plášť

ÚVOD

*Starší věk
nezměrný čas*

Výbuch zranil svět. Denut, dítě země, jako první pronikl závojem poletujícího prachu a přistoupil ke kráteru. Uprostřed lígu širokého údolí stoupala pára z břidlicově šedé vodní hladiny. Na tichý břeh vedl svah plný zubatých skalisek. Vládl tu klid, vše bylo pokryté popelem. Přesto Denutovu pozornost upoutal pohyb. Zamířil k vodě, kde objevil proměněnou entitu podobného těla, jako měl on, se dvěma rukama a nohama, avšak pokrytýma strašlivými ranami. Krev ji pokrývala černým škraloupem a barvila vody kolem do tmava.

Denut jemně obrátil tělo a užasle zazíral. „*Liosserkal!* Otcův prvorozený! Kdo tě napadl?“

Divoký úsměv tupých špičáků. „Nikdo. Raději se ptej, koho jsem napadl já. Nikdo jiný tu není?“

„Nikoho jsem neviděl.“

Úsměv se změnil v zuřivé zamračení. „Všichni jsou tedy zničeni. Sebral je výbuch.“

„Výbuch?“ Denut upřel přimhouřené oči na tu mimozemskou sílu. Ano, mimozemskou – protože kdo mohl pochopit mysl toho, kdo se zrodil s prvním výtryskem světla? „Co přesně se tady stalo?“

Liosserkal prudce zamrkal, jak se vymanil z Denutových rukou. Seděl tam, shrbený, s rukama kolem těla, jako by chtěl udržet své tělo pohromadě. Z hlubokých tržných ran se opět vyřinula hustá tmavá krev. „Experiment. Pokus. Výpad. Říkej si tomu, jak chceš.“

„Výpad? Proti komu? Tady nebylo nic kromě...“ Denutův hlas se vytratil do ticha popelem rdoušené vody. „Matko nás chraň! Azath!“ Rozhlédl se kolem sebe, přeměřil si ohromný kráter,

pokusil se pochopit rozsah pohromy. *Všechny nás to postihlo!* „Hlupáku! Copak se při svém pátrání nezastavíš před ničím?“

Bledá hlava se zvedla, jantarové oči plály. „Dělám si, co chci.“

Denut se stáhl. *Pravda. A to je ta potíž. S těmito prastarými silami je třeba něco udělat, než jejich nepřátelství a bezmezná ctižádost opět zničí veškerý řád. Draconovo řešení děsí, a přece teď skoro chápu, že je... nezbytné. Nakonec, není věčné uvěznění lepší než zkáza?*

Liosserkal se vyškrábal na nohy, celý ztuhlý, a usykával nad mnoha ranami. Denut zakusil velké pokušení. Ještě nikdy neslyšel, že by tato entita byla tak zranitelná, tak oslabená. Převtělenec, eleint, co znamenají takové nálepky pro tuto mocnost, která kdysi procházela světlem, než poznalo tmu? A přece teď byla očividně zraněná, snad až smrtelně. Měl by jednat hned? Bude mít ještě někdy někdo takovou příležitost?

Jako kdyby sledoval myšlenkové pochody dítěte země, Liosserkal se usmál, špičáky mřící vzhůru obnažené. „Nenech se lákat, Denute. Draconus je hlupák. Jeho závěry jsou chybné. Neměnnost není odpověď.“

„A co tedy je?“

Bolestný úšklebek, prsty zlehka prohmatávající ránu na líci. „Zkoumal jsem jiné možnosti.“

„Zkoumej jinde.“

Záblesk bílého vzteku, potlačený. „Rozumné, dítě země. On přichází, že?“

„Ano. A přináší s sebou odpověď.“

„Už bych měl jít.“

„Přesně tak.“

Liosserkal zvedl ruce, rozmazal se a proměňoval, ale uprostřed proměny zalapal po dechu, zařval bolestí a zhroutil se na břeh. Před Denutem, který chvatně couval, se na ostrých kamenech svíjelo stříbrozlaté dračí tělo. Do jezera padaly balvany odletující od posekaných křídel. Nakonec se ohromné tělo nejistě zvedlo a odplazilo se pryč. Dlouhý ocas prosekl brázdu horkými vodami kráteru.

Denut se nehýbal. Průzračnou vodu křižovaly vlnky a tíše narážely na břeh. Matně černá čedičová ramena a paže měl pokrytá sněhobílým popelem. Pak na rozlámaných skalách zakřupaly kro-

ky a on v boku ucítil štiplavou, chladnou temnotu, jako kdyby to byla prázdnota, jež prý sídlí mezi hvězdami. S odvrácenou hlavou se poklonil. „Choti tmy a suzeréne noci. Dracone. Zdravím tě.“

„Choť už neplatí,“ odvětil suchý, chraptavý hlas. „A ta suzerenita se už dávno vytratila. Ale stejně ti děkuju.“

Ztuhlý Denut se odmítl obrátit a podívat se na prastarou bytost moci a stejně děsivou temnotu, již nosila po svém boku. Kolik jich zmizelo v té prázdnotě a jaký příšerný tvar získá při konečném vykování? Z krajních prostředků se mu stále dělalo nevolno.

„Nuže,“ vydechl Draconus. „Parchant světla osobně. A oslabený. Jeho podstata bude velkým přínosem.“

Z toho, nač Denut pomyslel, se jeho duše zachvěla. „On není pro tebe.“

Chladný pohled. Denut se přesvědčoval, že se nemá dívat.

Po chvíli. „Je tohle předpověď – od ní?“

„Moje vlastní malá schopnost. Soudím, že jednoho dne najde, co hledá.“

„A to je co?“

„To, co hledáme všichni. Jednotu se *všehomírem*.“

Čas ubíhal. Denut u entity po svém boku vycítil opatrné zvažování. Slyšel, jak šustí hrubé šupiny, které nebyly kovové, když Draconus zkřížil paže. A pomalu, zamyšleně vydechl. „Přesto za ním půjdu. Nakonec, nabízím vlastní verzi jednoty... Nebo ne?“

Svou zvrácenou verzi. Neřekl však nic. Věděl, že s tímto mocným, který ho mohl vyřídit, kdykoliv se mu zachce, kráčí po velice úzkém chodníčku. Pouze neochota znepřátelit si svého rodiče, matku všeho, co pochází ze země, zastavilo jeho ruku. „Možná Anomandaris –“ začal Denut.

„Nemluv mi o tom povýšenci,“ zavrčel Draconus. „Toho brzy přivedu k poslušnosti.“

A já doufám, že, pokud k tomu dojde, nebudu nikde poblíž.

Mocný se pohnul, svěsil ruce. „Nuže dobrá, dítě země. Zanechám tě tvému – ehm, rozjímání. Tento svět je ztrápený projev existence. Všechno se mění a plyne. A přece mě zvláště přitahuje. Možná se tu chvíli zdržím.“ Z takové vyhlídky Denutovy kamenné ruce zaskřípaly, jak se zařaly v pěst.

Nakonec, bez dalších slov, se duši otupující chladná noc sebrala, zavířila a Denut byl na pustém břehu opět sám. Napadlo ho,

že mír se bude vyhýbat každému, dokud budou takové entity kráčet po světě a sledovat své věky staré krevní msty, nepřátelství a bezmeznou ctižádost. Snad až se ten poslední odebere do nepřerušovaného spánku – jako tolik jiných – nebo bude zabít či uvězněn – tehdy snad nastane mezi těmi, kdo budou smět kráčet po zemi v té vzdálené době, soulad.

Nebo také ne. Denut měl pochyby. Pokud se něčemu naučil při sledování těchto zápasů, tak tomu, že nová pokolení otrocky přebírají předsudky a cíle těch starých. Neblahé tušení budoucnosti. Posadil se na břehu a zkřížil nohy – hromada kamení, v ničem se nelišící od rozlámaných trosek všude kolem. Nekonečný svár všech se všemi ho unavil. Proč musejí tolik bojovat? Opravdu to není víc než malichernost a dětinská popudlivost, jak tvrdila Kilmandaros? Zkusí přijít na to, co by mohlo ukončit tyto věčné cykly násilí. A poradí se s matkou. Soudil, že najít odpověď chvíli potrvá. Pokud nějaká vůbec existuje.

KNIHA JEDNA

KONEC DIASPORY

KAPITOLA JEDNA

„Moudří říkají, že jak jsou přísahy skládány, tak jsou porušovány. Zjistil jsem, že to je pravda.“

princ K'azz D'Avore
zakladatel Rudé gardy

*Plačící pláň,
subkontinent Bael
1165 spánku Ohnice
11. rok vlády císařovny Laseen
99. rok přísahy Rudé gardy*

Na okraji střechy pokryté taškami se v prudkém větru zmítal malý stan. Byla to vlastně jen pláštěnka z naolejované kůže natažená na klacku, stěží postačovala zahnat ten nejhorší liják. Pod ní seděl mladík a upíral oči do houstnouceho šera způsobeného bouřkou a soumrakem. Občas zahlédl trosky okolních budov poničených při obléhání, a pokud se podíval pozorně, ještě vysoko nahoře rozeznal vysoký obrys Ostruhy.

Říkal si, jaký asi má smysl hlídat, když vůbec nic nevidíte?

Ostruha se zvedala do výšky stovek stop nad pláněmi. Podle místní pověsti ji vybudovala prastará mocnost, když byl svět ještě mladý – možná ten zaklínač Šen, který tam nyní bydlel. Kyle o tom nevěděl nic. Věděl jen, že garda tu skálu oblehla už více než před rokem a stále se nijak nepřiblížila k jejímu dobytí. Navíc věděl, že z pevnosti na jejím vrcholku může Šen vyřídít všechny sbory mágů kumpanie a nechat je s vytřeštěnými očima lapat po dechu. Byl na to dost silný. *A když dojde na tohle*, řekl mu Hrbáč, *je čas, abychom se do toho vložili my, hraboši.*

Hrbáč byl záškodník a dost starý, aby měl rozum. Byl teď dole

ve sklepe a jednoruč se oháněl krumpáčem. A nebyl sám – s ním pracoval i zbytek deváté čepele po boku několika dalších, které vybral seržant Kopál. Všichni kladivy, špičáky a krumpáči odsekávali skálu.

Vítr hodil Kyleovi do obličeje déšť a on se zachvěl. Podle něj byla hloupost, že o tom nikomu neřekli. *Nechceme, aby nás někdo předběhl*, říkal Hrbáč a křenil se jako blázen. Ale oni se všichni křenili jako blázni, když Stopař ten plán předložil Kopálovi. Věřili, že jeho místopisné znalosti pocházejí z této strany Hledačovy hlubiny, stejně jako Kyle sám. Stopaře zverbovali před pár lety, když tudy tímto krajem garda procházela. Znal zdejší nářečí a byl obeznámený s místními tradicemi. Kyle věděl, že se to od zvěda čeká.

Jeho garda koupila od nabrajské otrocké karavany, aby jí pomohl při cestě přes step. On ale jižní jazyky neznal. Jeho lidé Nabrajany spíš přepadali, než by s nimi mluvili.

Kyle si přitáhl přední záhyb pláště újeji k tělu. Tuze rád by lépe rozuměl i talijštině, rodnému jazyku gardy. Když si Hrbáč, Kopál a Stopař sedli a dali hlavy dohromady, připlížil se, aby lépe slyšel, co si šuškejí. Ale jejich nářečí mu dělalo potíže. Musel si slova obracet tam a zase zpátky, než mu začala dávat smysl. Stopař si zřejmě dal dohromady různé legendy: tu o prastarém ascendentu, který údajně vyzdvihl Ostruhu a započal zlatý věk, a tu současnou o „vládě noci“, s troskami. Od té chvíle byl s ostatními v podzemí, kde rozebírali zdi a kamenné podlahy. Hrbáč si bezpochyby mumlal něco o *předbívání*. Kyle zašeptal krátkou modlitbičku otci větru, strážnému duchovi svého lidu. Soudil, že pokud to vyjde, bude je čekat něco mnohem horšího.

Pak tu byla ta záležitost se soupeřením a žárlivostí staré gardy. Nechápal z toho nic, třebaže byl s gardou už skoro rok. Podle tradice byla jeho devátá čepel legendární, založená dobře před sto lety, a prvním velitelem byl bájný Stahovač. Hrbáč těmto pověstem přikládal velkou váhu. Dychtivostí přeskakoval z nohy na nohu, když je líčil sboru gardových mágů a utajovaným šálům.

Už lilo opravdu pořádně a padaly do toho i kroupy. Na setmělé obloze se převalovaly mraky a Kyleovu pozornost cosi upoutalo – pohyb. Nejasné obrysy poletující pod mračným stropem. Okřídlení démoni, které povolal Šen z Ostruhy. Kolem křižovaly jasné blesky, ale oni jen líně zakroužili při sestupu. Kyle je sledoval, jak

nad ním s roztaženými křídly a planoucíma očima přelétali. Modlil se k větru, aby letěli dál.

Potom, jako kdyby jej rozpárala nějaká neviditelná čepel, vedoucí stvoření puklo od brady po třísla. Rozplynulo se v oblaku inkoustového kouře a jeho společníci polekaně zavřískli. Jako jeden sklopili křídla a obrátili se ke zdroji útoku.

Kyle zamumlal další modlitbu, tentokrát děkovnou. Dneska musel mít službu Kutna – pouze hlavní mág kumpanie by zvládl tak silný útok.

Přes vzdušnou bitvu Kyle zívá a protáhl se. Mokré šaty se mu lepily na kůži, až se zachvěl. Před rokem by ho taková ukázka zahnila do úkrytu. Jako kdyby ožily nejhorší příběhy jeho lidu: démon za noci, lidé vládnoucí šamanskými silami, avšak obrácení ke zlu, zaklínači. Tehdy se krčil pod zničenou střechou. Teď, po měsících kouzelných soubojů, se hrůzy takovýchto střetů dočista vytratily. Ohňostroj pokračoval půl zvonění – ohňostroj, další věc, s níž se Kyle nesetkal, dokud se neupsal gardě. Teď, jako kdyby to bylo pro jeho zábavu, pozoroval zelené a růžové kruhy mihotající se nad jednou budovou v kupecké čtvrti. Démoni se k ní prudce snaželi s drsným křikem, téměř výsměšným. A útočili. Jeden po druhém mizeli – zničení či zahnaní nebo se sami vrátili na temnou oblohu. A pak tu nebylo nic, jen šumící déšť a neustálé tiché dunění hromu, které Kylea uspávalo.

Kroky od věže v rohu střechy ho přiměly se obrátit. Nahoru přišel Stopař. V kónické přílbě vypadal vyšší, dokonce elegantní, s hedvábnou šňůrou ovinutou kolem přílby. Dnes v noci neměl plášť – místo toho si oblékl karmínový gardový varkoč přes koženou brigantinu pobitou plechy a obvyklé kožené mokasíny sahající ke kolenům. Přimhouřil oči a ve větru popotáhl nosem. Pod plavým knírem se mu rty zkrivily do líného poloúsměvu. Stopařův úsměv Kylea od začátku zneklidňoval. Možná proto, že jeho ústa na něj zjevně nebyla zvyklá a nikdy se mu neobjevil v jasných, oříškově hnědých očích.

„Dobrá,“ ohlásil z krytého schodiště. „Jsme připravení. Všichni dolů.“

Kyle shodil z hlavy kápi a škrábal se přes rozlámané tašky a díry ve střeše. Stopař už se vracel po točitém schodišti, takže ho Kyle následoval. Byli v polovině sestupu, než si uvědomil, že když se Stopař usmíval, díval se na Ostruhu.

Sklepení bylo spíš jen jeskyní s klenutým stropem. Ozbrojenci tu stáli namačkaní těsně vedle sebe. Bylo jich asi třicet. Kyle znal sotva polovinu. Z některých stoupala pára a mísila se s čadivým kouřem z pochodní a luceren. V oparu začaly Kyleovi slzet oči. Protřel si je rukou a zhluboka si odkašlal.

Do hladce sesazených kvádrů v podlaze byla vyražená díra a v ní Kyle viděl schody. Z vlasů mu za krk spadla kapka a on se otřásl. Všichni zřejmě čekali. Kyle přešlápl a zakašlal do ruky. Opodál mluvil jakýsi mohutný, širokoplecí muž se seržantem Kopálem. Teď se obrátil ke Kyleovi. Tomu se zadrhl dech, když poznal zploštělý nos, silné rty a hluboko zapadlé, modrošedé oči. Poručík Šedohřív. Nikoliv skutečná elita gardy, ale hned další v pořadí. Rukou v rukavici ukázal na jámu a pavoukovitý chlapík v hrubých hnědých šatech s rozcuchanými, kudrnatými černými vlasy, začal sestupovat jako první. Kyle si vzpomněl, že se jmenuje Dejmal. Mág, původní přísežník – jeden z asi dvacítky přeživších v tomto oddíle, kteří složili přísahu věčné věrnosti zakladateli této žoldnéřské kumpanie, K'azzovi D'Avore.

Muži scházeli dolů. Za Šedohřívem se vydal seržant Kopál, Hrbáč, Měkoň, Harman, Grere, Pocesta, Bělák, Ambroz a ostatní, které Kyle neznal. Chystal se právě zařadit, když ho Stopař zastavil.

„My dva jsme zadní stráž.“

„Paráda.“

Kyle si říkal, že jako zvědové deváté by měli být vzadu, vzhledem k tomu, co je čekalo vepředu. Ohňostroje pozorovali už příliš dlouho a viděli, jak se k obraně slézá sbor mágů z celé kumpanie. Kyle moc rád přenechá nadcházející střet těžkooděncům v čele.

Schody končily v dlouhé chodbě na stopu zalité stojatou vodou. Po stěnách z opracovaného kamene stékaly čůrky. Krysy ve vodě pištěly a panikařily a lidé kleli a kopali do nich. Podle toho, co Kyle v šeru viděl, vedla chodba zřejmě rovnou k Ostruze. Představoval si zástup tmavých postav jako shromáždění duchů – přízraky unaveně čvachtající vstříc setkání s osudem.

V myšlenkách se vrátil ke svým mladistvým nočním nájezdům. Bratři, sestry a kamarádi v jedné bandě proti mladým válečníkům sousedního klanu. Šlo hlavně o získání kořisti, zkoušku dospělosti.

ti, a dnes mohl přiznat, že nic moc jiného na práci prostě neměli. Nabrajanové neustále zabírali území jeho lidu. Osady byly jen sbírkou usedlostí, ale rostly. Jeho poslední nájezd skončil, když s bratry a sestrami narazili na něco, pro co ani neměli výraz: na vojenskou posádku.

Zástup se náhle zastavil a Kyle drcl do holohlavého muže před sebou. Ten se obrátil a blýskl po něm úsměvem. Zuby měl křivé, ale ve tmě bílé. Jmenoval se Ogilvy. Hlas měl tak drsný, až byl téměř neslyšný. „Dvaatřicátá.“

„Kyle. Devátá.“

Ogilvy kývl, ohlédl se na Stopaře a znovu kývl. „Tentokrát máme špiona. Starej Šedák dostane Kutnova kozla.“

Kutna. Kromě toho, že byl nejobávanějším mágem kumpanie, byl přísežník také zástupcem velitele pod Mihal a vůdcem Šálů, zatvrzelých zabijáků, jaké si Kyle ještě před rokem ani neuměl představit. Tyto dva velitele vídal jen z dálky a doufal, že při tom zůstane.

Stopař se nedůvěřivě zamračil. „Tenhle Šedohřív by radši měl být tak dobřej, jak všichni říkají.“

Ogilvy se uchechtl a v očích mu zazářil tajný vtip. „Na jeho hlavu vypsali cenu Korelriové i Malažani. Pro oba je odpadlík. Říkají mu Mečonoš. Slyšel jsem, že jeho hlava stojí sud plnej černejš perel.“

„Proč?“ chtěl vědět Kyle.

Ogilvy pokrčil statnými rameny. „Oba je zradil, ne? Jednou snad zjistím, jak přesně to udělal. Hele,“ mrkl na Kylea, „vy dva jste zdejší, ne?“

Kyle přikývl. Stopař nikoliv. Vůbec se nepohnul.

Ogilvy si přešel dlaní jizvy křížující jeho holou lebku. „No, už jsem u gardy nějakých deset let. Upsal jsem se v Genabakis.“

Kyle o tom hodně slyšel. Byl to poslední velký kontrakt, který kumpanie uzavřela, a skončil před lety, když se malazská ofenziva rozpadla. Všichni staří braši hudrali, že Malazská říše už není, co bývala. A třebaže veteráni ani necekli o minulosti své i gardy, Kyle si dal dohromady, že proti Malažanům stáli celkem často.

„Tenhle kontrakt je náramně divnej,“ pokračoval Ogilvy. „Akorát se držíme při zemi, co? Zatímco si sbor mágů nacvičuje vyfukování kouře prdelí. To není náš styl.“ Významně se na ně podíval. „A taky jsme verbovali jak zjednaný.“

Zástup se znovu pohnul a Ogilvy odčvachtal.

„Co to mělo být?“ zeptal se Kyle Stopaře, když opět vykročili.

„Netuším. Ogilvy je u gardy deset let a ani on nic neví. Hodně jsem poslouchal. Tahle kumpanie je zřejmě rozdělená – staří proti nováčkům.“

Vysoký hubený zvěd sevřel Kyleovi ruku pevně, jako by ho kousl pes. Zastavili se a ticho Kyleovi zazvonilo v uších. „Ale tohle ti povím,“ řekl a naklonil se blíž, takže jeho obličej pohltily stíny, „někteří v týhle Rudý gardě jsou lidi, co se po zemi potulují už hodně dlouho. Nasbírali moc a znalosti. A podle mě se jich nehodlají vzdát. Je to stará historie – a já doufal, že před ní uteču.“

Pustil Kylea a šel dál. Nechal ho stát ve tmě a tichu tunelu. Kyle si to snažil přebrat, až se nakonec jedna krysa osmělila a pokusila se mu vyšlézt po noze.

Našel Stopaře u zkroucené železné mříže, která musela uzavírat chodbu. Skláněl se, aby si ji mohl prohlédnout, v dlani schovaný kousek svíčky.

„Co je to?“ zašeptal Kyle.

„Troska. Ale důležitější je odkdy. Tohle je nový. Železo je ještě teplý, co ho ohnuli. Slyšel jsi něco?“

„Měl jsem dojem, že něco slyším... předtím.“

„Ano. Já taky.“ Zašilhal do matně zlaté záře lucerny, za níž mizel zadek zástupu. Stiskl kožený váček na krku a přetřel ho. Kyle si toho u něj všiml už dřív. „Slyšel jsem o tom Šedohřívovi vykládat. Prej je mnohem víc, než na co vypadá...“

Kyle si prohlížel ohnutou a zkroucenou mříž. Tyče byly tlusté jako půlka jeho zápěstí. Snaží se snad seveřan naznačit, že je Šedohřív prostě odstrčil stranou? Odfrkl si. Směšné!

Stopařovy oči v plameni zazářily, když se na něj upřely. „Nesud' tak rychle. Bojoval jsem s mnoha tvory a viděl jsem spoustu věcí, kterým pořád nevěřím.“

Kyle se chtěl zeptat na všechny ty ostatní bitvy, ale Stopař se tvářil ustaraně. Dvakrát se na Kylea podíval s obavami v očích, jako by litoval, že něco řekl.

Ve světle Stopařovy svíčky Kyle rozeznával krátké schodiště za bránou. Tmavě se lesklo – černý čedič, kámen Ostruhy. Schody byly uprostřed silně ošlapané. Kyle se narovnal a ruka jako by se

mu sama od sebe sevřela na jílcí tulvaru. Stopař zatřepáním zhasl svíčku a Kyle po chvíli rozeznal vepředu záři lucerny.

Setkali se s Ogilvym, který ukázal nahoru a užasle hvízdal. Tunel se otevíral do kruhové místnosti vytesané ve stejné skále jako schody. Další černý čedič, samotná skála Ostruhy. Rozměry komnaty dělaly Kyleovi starosti, než si uvědomil, že je to spodek kulaté schodištní šachty. Na začátku schodiště blikaly pohodně. Schody stoupaly po těsné spirále kolem stěny komnaty. Kyle vzhlédl a viděl pomalu postupující dvojstup s Dejmalem a Šedohřívem v čele. Postavil se doprostřed a podíval se přímo vzhůru. Nad nimi, vysoko nahoře, splývalo tmavomodré světlo s mrholením. Kapky líbaly jeho zdvižený obličej. Maličký, jako mince velký kotouček na vrcholku skalní šachty ozářil blesk. Kyleovi se zatočila hlava. Opřel se o slizkou, studenou stěnu. V dálce vyl vítr jako pes uvázaný na řetěze a občas ho podtrhlo zadunění hromu.

Stopař beze slova zamířil ke schodům, jílec meče v ruce. Kožené mokasíny nevydávaly na ohlazeném kameni žádné zvuky. Ogilvy plácl Kylea po zádech. „No tak, chlapče. Jen kousek cesty, než skončí noc, hele.“ A zasmál se.

Po dvacáté otočce se Kyle zadíval na zaoblené symboly nepravdělně vyryté do stěny ve výši ramen. Byly součástí panelu, který stoupal spolu se schody. Tam, kde někdo odstranil mech a pavučiny, byl zčásti vidět. Zřejmě vyprávěly příběh, ale Kyle tyhle značky neznal. Poznal pouze jedinou: zatočenou spirálu větru. Totem jeho lidu.

Po čase přestal cítit nohy a dech se mu krátil. Co tam na ně čeká? A důležitější bylo, co s tím hodlají Dejmal se Šedohřívem udělat? Ogilvy těsně před ním bručel a hlasitě dýchal zploštělým nosem. Udržoval krok i přes kroužkovou čapku, košili a suknici, která šustila a chřestila při každém kroku. Kyleovi zbroj složená z odložených kusů rozdírala krk a dřela ramena. Měl na sobě příliš velkou brigantinu z rohoviny a kostí, pod ní prošívanici, a rukávy z měkké kůže posíté ocelovými kroužky – z nichž nejeden chyběl – a přes kožené kamaše pobitou suknici, rukavice s kovovými hřbety a železnou přilbici s chráničem nosu, tak velkou, až mu málem seděla na ramenou. Aby mu aspoň trochu pasovala, strčil si pod ni hadr. S tou tíhou bylo stoupání do schodů mučným. Ale toho rána před rokem, když mu Hrbáč naházel nesou-

rodé kousky do klína, se cítil jako nejbohatší člověk v celém Bae-lu. Dokonce ani válečný vůdce jejich kmene se nemohl pyšnit takovou sbírkou. A dnes se cítil jako žebrák a hlupák.

Soustředil se, kam šlape, a snažil se potlačit sílící bolest ve stehnech, odřených ramenou a pálících plicích. Mezi bratry a bratranci byl považován za jednoho z nejsilnějších běžců, schopného utíkat od slunce východu do setmění. Nenechá se od toho starého veterána ztrhat.

Nahoře kdosi vykřikl a Kyle se zastavil. Rány zněly společně s poplašným křikem. Zbraně vyjízděly z pochev. Kyle se zaklonil, aby viděl ústřední šachtou, ale nerozeznal, co se děje. Obrátil se k Ogilvy, ale ten ho posunkem umlčel. Oči se mu ve tmě leskly a v ruce držel tasený meč. Legrácky a škádlení skončily, na jejich místo nastoupil připravený chladnokrevný zabiják, usmívající se rty byly nyní stisknuté v zuřivém úšklebku. Byla to mrazivá proměna.

Zástup se opět pohnul, ocel se přískoky otírala o kámen. Tři otočky přivedly Kylea do mělkého výklenku ve zdi. Na zemi ležely pozůstatky mrtvol ve zbroji, staré celé věky. Vysušené maso získalo barvu tmavé, vydělané kůže. Kyle zíral, dokud ho Ogilvy nepostrčil.

„Kdo to ve jménu větru byl?“ zeptal se zaraženě.

Ogilvy už chtěl pokrčit rameny, ale zarazil se a místo toho si odplivl přes okraj. „Strážce. Umrlec. Slyšel jsem o nich.“

Kylea překvapilo, že má v ruce tasený tulvar. Nevzpomínal si, že by ho vytahoval z pochvy. „Byl... mrtvý?“

Ogilvy si ho přeměřil pohledem. „Teď už je. Tak sklapni a oči měj otevřené. Brzo přijdou potíže.“

„Jak to poznáš?“

„Jako ryba v sudu.“ Trhl hlavou dozadu. „Spustili jsme poplach, ne? Bude tady, nebo by měl bejt. Drž se mezi mnou a stěnou.“

To se Kyleovi zamlouvalo. Už se chtěl zeptat proč, když ho oslepil záblesk světla shora, následovaný rachotem, který otrásl schody. Ogilvy ho chytil za rukáv s kroužky a stáhl ho od otevřeného okraje schodů. Zatahal za něj vítr, jak se prázdným prostorem uprostřed prohnalo cosi velkého. Ticho následující po zahřmění protrhl výkřik. Kyleovi se vidění vrátilo právě včas, aby zahlédl, jak se do tmy řítí jeden gardista – hlavu a krk měl na kaši. Ogilvy vedle něj pěníl.

„Stahuje nás jednoho po druhým! Kde je Šedák?“

Kyle se zadíval vzhůru. Jelikož byli už skoro nahoře, kam spolu s mrholením pronikalo měsíční světlo a blesky, viděl lépe. Tmavý obrys. Zaklínač Šen. Gardisté se rozháněli pochodněmi a meči. On stál na ničem, vzpřímený, zahalený do přesouvajících se stínů. Ruce měl jako velké, světlé spáry. Sáhl po dalším muži, ale byl smeten stranou. Zavrčel a mávl rukou. Vzplál blankytný záblesk. Gardista se složil, jako by ho bodl do břicha. Překotil se a padal jako socha, letěl kolem tak blízko, že málem botou zasáhl Kylea do obličeje.

Gardisté zařvali vzteky. Vrhané zbraně a šipky z kuší se od štíhlé, vzpřímené postavy jen odrážely. Šen se zasmál. Přesunul pohled na dalšího v řadě. Kyle se předklonil, nakolik se odvážil, a řval bezmocným vztekem a strachem.

„Mistr Kápě tě stáhni dolů, ty nelidský hovno!“ hulákal Ogilvy a hrozil pěstí.

Dejmal se natáhl k Šenovi, ruce rozepjaté, dlaně v úrovni břicha. Gardisté lemující točité schodiště si zvedali ruce před obličej.

„Hlavy vzhůru!“ štěkl Ogilvy a stáhl Kylea za brigantinu.

V šachtě vybuchly plameny. Převalily se přes Kylea jako tekutý kov. Nasál žhavý vzduch a zakryl si tvář. Jako by se ocitl ve výhni. Plameny mu hučely v uších a spalovaly mu hřbety rukou. Pak, jako závan větru, z něhož zalupe v uších, plameny zmizely a on jen lapal po dechu. Kouřem a zápachem spálených chlupů a ožehlé kůže slyšel Ogilvyho skřehotání. „Pro Toggovy zuby, Dejmale. Trochu to stáhni.“

Dívali se nahoru, pátrali v kouři po nějaké známce po zaklínači. Mračna se převalovala, zatočila se, jako kdyby je nasál vítr, a zmizela. Očividně nezraněný Šen se dál vznášel v prázdnotě. Zvedl svůj jantarový pohled k Dejmalovi a natáhl světlou ruku s drápy. Kyle chtěl být tam nahoře, pomoci Dejmalovi, jedinému magovi, který je doprovázel. Už mu bylo jasné, že jsou beznadějně mimo.

K Dejmalovi se natáhla ruka. Zaklínač ohnul bledé prsty, pokynul. Muži poblíž sekali, ale k ničemu to nebylo. Pak se objevil hromotluk Šedohřív, vystoupil ze stínu a bodl širokou čepelí přímo před sebe. Napíchl Šena na svůj obouruční meč. Zaklínač jen užasle otevřel ústa a otevíral je stále víc a vyražel uši drásající skřek a sevřel meč oběma rukama. Vrhł se dozadu a sklouzl z če-

pele. Než mohl Šedohřív bodnout znovu, vystřelil zaklínač otvorem vzhůru.

Ogilvy se škrábal na bradě a hloubavě vzhlížel vzhůru. „No, to nebylo tak špatný, co?“ prohlásil a mrkl.

Kyle oněměle zíral. Zděšeně a s úlevou potřásl hlavou. Pak si vzpomněl a trhl sebou. „Stopař!“ zapátral mezi muži a zahlédl ho poblíž Šedohříva. Jejich pohledy se setkaly, pak Stopař odvrátil zrak.

Ogilvy frkl a vrátil meč do pochvy. „Poprosil mě, ať na tebe dohlídnu. Ještě tam dole.“

„Nepotřebuju, aby na mě někdo dohlížel.“

„Potom se musíš naučit jedno, jestli chceš v tomhle povolání přežít.“ Ogilvy si odplívl. „Přijmout pomoc, když ti ji někdo nabízí, páč to nebude často.“

Zástup se znovu pohnul a Ogilvy vykročil do schodů.

Ven vyšli z rohové věže na ohrazené nádvoří. Déšť přicházel ze strany, hnaný vichřicí, jako by to byl písek. Muži se choulili ve skupinkách všude tam, kde byl nějaký úkryt. Kyle se snažil natáhnout si koženou pláštěnku, jak utíkal k zídce kolem přetékající nádržky a přitiskl se do chatrného závětrří. Pevnost zakrýval mrak jako mlha. Vítr a hromobití byly tak hlasité, že muži těsně vedle sebe si museli rvát do ucha, aby se slyšeli. V téměř neustávajících blescích Kyle viděl, že spíš než pevnost je to ohrazené soukromé bydlení. Ústřední nádvoří, zdi, lavičky, budovy; vše bylo vytesané přímo z černého čediče Ostruhy. Kyle žasl nad tím, kolik práce to muselo všechno dát.

Pouze Šedohřív stál vzpřímeně, rozkročené nohy jako kmeny stromů a dlouhé šedé vlasy vlající zpod přílby. Mávnutím rozdělil muže do oddílů. Kyle by rád věděl, co udělal s tím mečem, který použil proti Šenovi, protože neměl pochvu dost velkou, aby zbraň pojala – u pasu mu visel jen úzký meč.

Najednou se objevil Dejmal a hnal se ke Kyleovi jako bouřkou poháněná vrána. Promáčené šaty se mu lepily na hubené tělo. Černé vlasy, splácnuté deštěm, propůjčovaly jeho úzkému obličejí šílený výraz topící se krysy.

„Ty seš zvěd, Kyle?“ houkl mág ochraptěle.

Kyle kývl.

Mág se otřásl, nešťastně se zamračil a přitáhl si mokré šaty

kolem krku. Přes obličej mu stékaly čůrky vody. Ukázal na čtveřici vedle Kylea. Ti kývli, že rozumí. Kyle z nich znal pouze jednoho, Geddina, mohutného šermíře, kterého měl rád poblíž sebe.

Dejmal se naklonil ke Kyleovu uchu. I v dešti, promočený na kůži, z něj stále záhadně vycházel pach kouře ze dřeva a rozpáleného kovu. Ukázal kostnatým prstem na zeď za dlouhým krytým sloupořadím, celým vytesaným z čediče. Střecha, sloupy i černé průchody otevírající se do místností. „Zkontrolujeme tyhle místnosti. Ty jdeš první.“

Všiml si Kyleovy reakce a zasmál se. Smích přešel v prudký kašel.

Kyle tasil tulvar a pátral po nějakém úkrytu. První. Výborně.

„Počkej.“ Dejmal ho chytil za ruku se zbraní.

Kyle se mu málem vytrhl, ale vzpomněl si na Ogilyyho slova a ovládl se. Mág se zamračil a prohlížel si čepel. Kyle nejistě čekal. Co to zas má být? Déšť mu bušil do ramenou. Mágův stisk byl nepřijemně horký. Dejmal se obrátil a zadíval se k místu, kde stál se svou skupinkou Šedohřív. Clonami deště Kyle viděl jen rozmazané obrysy. Dejmal zvedl Kyleovu ruku s mečem a zdvihl obočí v nevyslovené otázce. Kyle mhouřil oči, ale ze Šedohřívova výrazu nerozeznal nic. Mág zabručel, očividně nějakou odpověď viděl, a ze šatů vylovil ocelovou jehlu. Zaškrábal po zakřivené čepeli. „Chceš něco? Jméno? Přízeň Oponn? Možná oheň?“

Kyle si vybavil svůj totem. „Vítr.“

Jehla se zastavila. Déšť padal jako střely z praku. Dejmal vzhlédl a přivřenýma očima pátral v Kyleově obličejí. Pak předvedl spiklenecký úsměv. „Viděl jsi ty historky cestou nahoru taky, co? Dobrá volba.“ Vyryl do čepele spirálu větru. Kalené železo se pod jeho tlakem kupodivu tavilo jako vosk. Jílec se Kyleovi v dlani ohřál.

Déšť šuměl a z čepele stoupala pára. Mág ho pustil. Co to mělo znamenat? Co s větrem? Co to říkával jeho otec... „*Všichni jsou větru vydání na milost?*“

Kyle vzhlédl a Dejmal ho netrpělivě popohnal.

Místnosti vyhloubené do čediče byly prázdné. Kyle odkopával tlející listí a zbytky rozpadlého dřevěného nábytku. Cítil zklamání, ale taky, ke svému zahanbení, úlevu. Cítil se nechráněný, bezmocný. Co by proti tomu zaklínači asi mohl dělat? Žaludek měl

stažený do pevného uzlu plného kyseliny a údy se mu třáslly napětím.

Před ním sténal vítr a mlžný závoj v dešti prozrazoval otvor na druhou stranu. Vstoupil do místnosti se třemi stěnami a čtvrtou otevřenou nad okrajem Ostruhy. Opřel se do něj prudký vítr a on se musel zachytit rámu. Pod příčným trámem visela velká dřevěná a provazová klec, kterou zřejmě bylo možné spustit přes okraj. Provaz vedl od klece do výklenku ve střeše a znovu sestupoval v zadní části místnosti, kde byl navinutý kolem rumpálu vysokého jako člověk.

Dejmal mu nahlédl přes rameno a poplácal ho po zádech. „Naše cesta dolů.“

„Ne v tomhle větru,“ zabručel kdosi za Dejmalem. „Rozmlátilo by nás to na cucky.“

Dejmal se zamračeně obrátil na gardistu – snad jediného v celé kumpanii, který byl menší než on. „Pořád si stěžuješ, co, mladej?“

Kamenem pod jejich nohama otřásl výbuch a další řeči umlčel. Bylo slyšet, jak v dálce puká skála, z čehož Kylea rozbolely zuby. Dejmal se vzpamatoval a zachechatl se. „Starej Šedák ho vytáhl ven!“

Do skály udeřil druhý výbuch. Kyle by přísahal, že cítí, jak se celá Ostruha kymácí. Narovnal se. Klec z konopných lan a dřeva se kolébala, vrzala a bouchala. Dejmal se přestal křenit a setřel si vodu z obličeje. „Myslím.“

„Vraťme se,“ radil další gardista, jehož Kyle neznal jménem. Používal rodný jazyk kumpanie, talijštinu. „Bratří si dělají starosti.“

Dejmal se zatahal za promočené šaty a souhlasně zabručel. Kyle si neznámého gardistu prohlížel. *Bratří*, řekl ten muž. Slyšel to slovo použít už dřív. Mělo něco společného s elitou v gardě, s původními členy, s přísežníky. Nebo to možná byl jiný výraz pro ně, jaký používali pouze mezi sebou? Kyle si chlapíka dál úkosem prohlížel. Otlučená šupinová zbroj, na zádech velký štít, dlouhý meč v pochvě. Docela dobře mohl být sám přísežníkem – nenosili žádné kruhy či odznaky hodnosti. Nepoznali jste je od ostatních gardistů. Hrbáč vysvětloval, že je to záměr: *strach*, tvrdil dědek. *Nikdo neví, proti komu stojí. Proto si to dvakrát rozmyslí.*

Když se vrátili do vnitřních komnat, gardisté už místnosti zabrali. Vypadalo to jako předem dohodnuté místo ke shromáždění.

Oblouky mezi kamennými sloupy Kyle pozoroval žoldnéře mířící do komplexu místností. Klouzali, tápali na kluzkém leštěném kameni. Kyle se obrátil k malému žoldnéři vedle sebe. „Co se děje, mladej?“

Pod okrajem přilby ovinuté promočenou látkou na Kylea muž upřel oči vykulené rozhořčením. „Nejmenuju se mladej,“ procedil skrze zaťaté zuby.

Kyle v duchu proklínal svou hloupost a ta podivná cizí jména. „Promiň. Dejmal ti tak řekl.“

„*Dejmal* může každému říkat, jak se mu líbí. Ty bys měl prokazovat větší úctu...“

„Promiň, já –“

Kdosi Kylea zatahal za brigantinu. Otočil se a uviděl Hrbáče. Starý sapér na něj mrkl. „Nebudeme tady Tobola obtěžovat otázkama. Není moc nápomocnej.“

Tobol roztáhl rty ještě víc do psího úsměvu. Sklonil hlavu směrem k Hrbáči, odstrčil se od zdi a protlačil se na kraj zástupu.

„O co šlo?“ šeptl Kyle.

„Vlastně ani pořádně nevím,“ přiznal veterán upřímně. „Musíme počkat, až to zjistíme. V tomhle podnikání to tak většinou chodí, víš.“

A co je to vůbec za podnikání? téměř se zeptal Kyle, ale muži se najednou postavili do pozoru, zbraně připravené. Kyle se zmateně rozhlížel. Co se děje? Proč se to vždycky dozvídá jako poslední? Vypadalo to, že se narovnali všichni zároveň, jako loutky na jednom provázku. Jako kdyby veteráni sdíleli tichý jazyk či instinkt a jemu to scházelo. Nespočetněkrát seděl v místnosti a sledoval karty či dřímal v kasárnách, když muži najednou zbystřili, jako kdyby zachytili zvuk bubnu. V takových chvílích byli on a ostatní čerství rekruti vždycky připravení jako poslední, vždycky šli vzadu.

Tentokrát si Kyle všiml, že všichni upírají pozornost na otevřené dveře hlavní budovy na druhé straně střešní zahrady. Muži se shromáždili podél sloupořadí a namířili na vchod nabitě kuše. Přední řada zaklekla a zadní stála nad ní. Kyle žádnou takovou zbraň neměl, protože jich nebylo dost.

„Už jdou,“ zamumlal Hrbáč.

Clonou deště Kyle rozeznal oddíl vycházející ze dveří. Šedohřív se vynořil jako poslední. Úplně sám dokázal zavřít kamennou

desku tvořící dveře. Muži klusali přes přilehlé zahrady a terasy. Vrhali se za lavičky a kamenné květníky, v nichž rostly jen pomlácené zbytky uschlých keřů. Gardisté kryli vchod, zatímco jejich druhové se rychle přesouvali do druhé části nádvoří. Stopař byl mezi nimi, kuši držel vysoko. Šedohřív šel poslední, pomalu a ztěžka, jako by byl zamyšlený. Ani jednou se neohlédl. Stoupala z něj větrem zmítaná mlha jako praporec.

Gardisté dosáhli krytu ve sloupořadí. Když se Šedohřív vynořil z dešťové clony, Kyle si všiml, že je pokrytý vrstvou ledu – ze suknice jeho šupinové zbroje visely rampouchy. Malazský odpadlík se poplácal a na zemi zachřestily ledové střepinky. Pára z něj stoupala jako kouř. Ke Kyleově úžasu to nikdo nekomentoval.

Dejmal popošel k Šedohřívovi. „Klec nemůžu použít,“ křikl. „Moc fouká.“

Šedohřív unaveně kývl. „Po schodech to nepůjde. Šen to zařídil.“

Kámen pod Kyleovými nohama nadskočil, jako by ho někdo nakopl. Jeden sloup praskl, rozštípl se jako suchý strom, a lidé se vrhali do stran. Kylea v nose zaštípal kamenný prach.

„Je vzhůru,“ odpověděl Šedohřív na nějakou Dejmalovu nevy-slovenou otázku. „Bude tu každou chvíli.“ Obrátil se k hlavní budově, dlouhému, nízkému černému bunkru bez oken či ozdob. „Šen ho probudil, než jsem mu v tom stačil zabránit, ta špinavá pijavice z chodeb.“ Seržant Kopál vedle Šedohříva mávl na muže, ať se rozestoupí. Odšourali se do stran, krčili se v úkrytu, kuše namířené.

Dejmal si hladil knír tenký jako krysí ocásek a hryzal si dolní ret. „Možná bysme měli sehnat Kutnu.“

Šedohřívovi se blýsklo ve světlých očích, pak si je přetřel rukou v rukavici a povzdechl si. „Ne. Ještě ne.“ Zkřížil paže na prsou. „Podíváme se, co jsme vyrušili.“

Kyle málem promluvil. Co se děje? Ti dva zřejmě dovedli všechny na pozici, odkud není úniku. Co se stalo se schodištěm? Hrbáč, jako by mu četl myšlenky, upoutal jeho pohled a ukázal očima na zadní místnosti. Kyle kývl.

Setkali se s Hrbáčem u posledního průchodu, odkud bylo vidět na nádvoří. Před nimi se za sloupy krčili gardisté s připravenými kušemi. Potichu se mezi sebou bavili a unaveně si měřili Šedohříva. Kyle v hukotu deště dokonce zaslechl smích. Napadlo ho,

jestli snad polovina tohohle žoldnéřského povolání není prostě o tom, kolik lhostejnosti dokážete sebrat tváří v tvář hrozící smrti.

Hrbáč se povzbudivě usmál a otřel si ruku o stehno. „Co se děje, chlapče? Vypadáš, jako by ti právě chcipl oblíbenej kůň.“

Kyle proti své vůli vyprskl smíchy. Velký vítr ho chraň. Copak se ten člověk zbláznil? „Jsme v pasti, že? Není cesty ven a Uštěpačná dvojčata sama vědí, co se nás chystá sežrat.“

Hrbáč zvedl obočí. Stáhl si přílbu z vařené kůže a poškrábal se na hlavě. „Ať se propadnu jako trouba. Člověk zapomíná, víš. Když se stejnýma lidma sloužíš dost dlouho, dokážeš jim číst myšlenky.“ Chvilí si hmatl po okraji vlasů na ježka a cosi rozmáčkl mezi prsty. Podíval se Kyleovi do očí. Měl je tak světlé, až byly skoro bezbarvé. „Promiň, chlapče. Zapomněl jsem, jakej seš zelenáč. A navíc jsem tě zverboval já! To to dopadlo.“ Odvrátil zrak a zasmál se.

„A?“ pobízěl ho Kyle.

„Aha! Ano. No, chlapče. Víš, Šen – ten zaklínač – je mrtvej. Šedohřív ho vyřídil. Ale to, čeho se Kutna s Dejmalem bojí, by mohlo bejt tady nahoře. Šen z toho neustále nasával sílu. A když umíral, tak to probudil. Je to mocný a zatraceně starý.“

„A co je to?“

„Nějakej mocnej mág. Magus. Možná dokonce nějakej ascendent. Mistr chodby Serc.“

Ascendent – Kyle to slovo už několikrát slyšel – člověk s převelikou mocí? Věděl, jak jeho kmen říká chodbám. Někteří stařešinové pořád umanutě používali „držby“. Ale neznal talijská jména. „Serc. To je co za chodbu?“

„Nebe.“

Jako kdyby ho sebral vítr vyjící kolem a kutálel s ním, zatímco se okolní řev proměnil v hromový smích. Hlavu měl plnou rachotu, který vyháněl všechny myšlenky. Vzpomínal si, jak jeho otec říkával, že hrom je vítr smějící se domýšlivosti lidí a jejich nesmyslným zápasům. Zorné pole se mu zúžilo do malíckého tunelu, jako kdyby opět vyhlížel schodišťovou šachtou Ostruhy. Zamrkal a potřásl hlavou. Měl pocit, jako by se stále točil.

Hrbáč se už díval jinam. „Musím padat, chlapče.“ Bez čekání na odpověď poplácal Kylea po rameni a prošel mezi muži.

Kyle se opřel o zeď, kolena měl strnulá. Zvedl si tulvar k očím. Ze značky pro vítr, vyryté do železa, stékala voda. Je to možné?

Může být tato bytost jednou z nich? Zakladatel jeho lidu? Požehnaný duch větru?

Děšť slábl a Kyle hleděl do stěny z pevného mraku. Ostruha zřejmě pronikala do nějaké jiné říše – světa břidlicově šedých mračen a nelítostného větru. Jak se tak díval, vítr zesílil ve vichřici a rozháněl louže dešťové vody. Všechny zahnal do úkrytu. Pouze Šedohřív zůstal stát, rozkročený, a rukou si zakrýval tvář.

Dveře do hlavní budovy se rozletěly, jako by je vyrazil výbuch moranthské munice, o níž Kyle slyšel vyprávět. Rozprskly se na úlomky, které létaly vzduchem a odrážely se od sloupů a stěn jako šipky z kuše. Kyle sebou trhl, jak mu jeden úlomek sjel po noze. Jeden gardista přepadl, ztuhlý a bez hlesu, takže se nikdo neobtěžoval sklonit kuše, aby se na něj podíval.

Ven vystoupil muž. Kylea ohromilo, jak působil pevně, třebaže nebyl zdaleka tak rozložitý jako Šedohřív. Vlasy měl husté, bílé jako kost a spletené – a vítr s nimi ani nepohnul. Pleť měl bledou jako sníh. Vlněné roucho plné záhybů a třásní mu ve vrstvách spadalo z plecí na zem. Ani jediný záhyb či lem se nezavlnily. Jako kdyby přebýval v oáze klidu uprostřed bouře.

Prohlédl si obličej před sebou, jeden po druhém. Když jeho stříbřitý pohled dopadl na Kylea, ten musel odvrátit zrak. Oči se ho chopily, jako by jim patřil, a děsilo ho, co zřejmě slibovaly. Z nějakého důvodu mu tváře zahořely hanbou – jako kdyby byl nějak nedostatečný. Vítr ustal, vytí utichlo. Převalující se hustá mračna jako by se stáhla, jako by sbírala síly na poslední útok.

Do toho klidu vstoupil Dejmal. Jeho sandály pleskaly na mokrém kameni. Magus – a Kyle v nejmenším nepochyboval, že bytost je přinejmenším tohle – mužíka sledoval se zřejmým pobavením. Dejmal poklekl a cosi dělal rukama nad kamennou podlahou. Z dlaní mu po mokré skále vyletěly plameny. Oheň mířil kupředu, připomínal hada a blížil se k příchozímu. Magus to sledoval s jakousi trpělivou zvědavostí. Nepatrně naklonil hlavu, jako by musel přesunout pohled, aby se mu plamen neztratil ze zorného pole.

Když se ohnivá čára přiblížila k jeho sandálům, rozdělila se na dvě části, které ho obklopily. Bytost zvedla zrak k Dejmalovi, jenž pod jeho tíhou ucukl. Magus luskl prsty a plameny se rozletěly jako skleněné střepy. Dejmal odletěl, jako by dostal ránu pěstí.

Klouzal po mokrém kameni a zastavil se u Šedohřívových nohou. „Něco takovýho nevidíš každý den,“ zasupěl. Magus se nehýbal, ale Šedohřív z něj nespustil oči, aby se podíval na Dejmalu. „Měli jsme zavolat *jeho*,“ zavrčel mág, když se škrábal na nohy.

Magus pomalu rozpřáhl ruce, jako by byl pták a chystal se odletět. Šedohřív se nadechl, že promluví, ale zarazil se a prudce se podíval doprava. Sloupořadím se blížili tři lidé, dva muži a žena, všichni v tmavých pláštích vlajících ve větru. Kyle si byl naprosto jistý, že ti tři nepřišli s nimi. Šedohřív tiše zaklel. Dejmal si foukl do dlaní a třel si je o sebe.

Gardisté trojici ustupovali z cesty. Kyle poznal Kutnu s ostře řezanými rysy, modrými kudrlinkami vytetovanými na bradě a změť perleťových jizev od nože na krku, jenž šel v čele. Usoudil, že jeho zástupce bude Keitil, tmavý planiňan, stejně jako Kyle sám, ale z místa zvaného Záchlumí. S nimi šla Iša, široká, svalnatá žena s dlouhými, hrubými tmavými vlasy spletenými do copu. Všichni tři byli Šálové, tajní vrazi – nájemní asasíni.

Šedohřív střelil pohledem po Dejmalovi, jenž pouze pokrčil rameny. „Bratří za ním museli zajít.“

„Vidím, že jste o něco pokročili!“ zavolal Kutna na Šedohříva.

Odpadlík se nahrbil a spolkl odpověď. Nakonec zavrčel: „Pomoc od vás nechci.“

Kutna mávl rukou v rukavici. „Potom to tedy uzavři, tak nebo tak. Pokud to ovšem dokážeš.“

Šedohřív zvedl oči k nehybné bytosti. „Vaše řešení je pokaždé stejné. Nevyžaduje myšlení...“

„Něco je ve vzduchu,“ varoval ho Dejmal.

Magus se zaklonil, aby viděl na mraky. Zvedl paže ještě výš, dlaně nahoru, prsty roztažené. Rukávy z pevného sukna mu sklouzly a odhalily modré tetování tvořené spirálami a vlnami kolem paží – od prstů až po nahá ramena. Sestavené ze symbolů větru.

„Ne!“ vyjekl Kyle. Duch větru! Musí to být on! Požehnaný předek – tak to tvrdilo učení kmene. Vyrázil a otevřel ústa k výkřiku. Varování? Prosbě?

Ale Kutna zařval: „*K zemi!*“

Magus zvedl paže ještě výš, jako by se snažil dosáhnout na mraky. Zaťal ruce v pěst a švihl jimi.

Ostruhou proletěla salva blesků. Palba jako by zarazila kámen pod jejich nohama o něco níž. Všude se ozýval řev, hlasy prostou-

pené skutečnou hrůzou. Kyle měl pocit, jako by ho skála nakopla. Blýskání ho oslepilo. Ležel tam s rukama přes hlavu, ječel a prosil, ať to skončí.

Bouře pominula. Hrom práskl a valil se na lígy daleko po okolních pláních. Kyle zvedl hlavu a zamrkal. Měl pocit, jako by ho celého zmlátili holí. Gardisté kolem se škrábali na nohy, omámení a sténající. Šedohřív ale zůstal stát. Neuvěřitelné. Kyle si říkal, jestli ho vůbec něco dokáže srazit na zem – třebaže mrkal a hlavu měl pootočenou, jak si stínil oči. Dejmál ležel nehybně na zemi. Hrbáč držel jeho hlavu v dlaních a prohlížel mu oči.

Magus se vůbec nepohnul. Jen tam stál, s rukama zkříženýma nad prsou.

Kyle se připlazil k Hrbáčovi. „Bude v pořádku?“

Hrbáč mága propleskl. „Nejspíš jo. Je to tvrděák.“

Kyle se rozhlédl. Kutna a jeho dva společníci byli pryč. „Kde jsou Šálové?“

„Dělají svou práci.“

Kyle se narovnal. „Co to znamená? *Svou práci?*“

Starý záškodník trhl hlavou směrem k magovi.

„Ne!“ Kyle se zvedl.

„Chlapče?“ Hrbáč na něj zašilhal. „Co se děje, chlapče?“

„To nesmí. Nesmí...“

Hrbáč ho popadl za ruku. „Démon ohrožuje všechny. Napomohli jsme tomu, že se probudil, tak teď musíme –“

„Ne! On nikoho neohrožoval.“

Hrbáč jen kroutil hlavou. „Promiň. Ale takhle to nefunguje. Nemůžeme to riskovat.“

Kyle se vymanil a potácel se po nádvoří.

„Chlapče!“

Jak Kyle utíkal, cukal sebou při každém kroku. Byl si jistý, že ho každou chvílí spálí blesk na uhel. Ale nic se nestalo. Nezablýsklo se, nepřiletěla šipka z kuše – taky se bál okamžité spravedlnosti gardy za svou neposlušnost. Ozýval se křik, hlasy měnil vyjící vítr. Magus stál nehybně jako další kamenná socha zdobící nádvoří. Hlavu s výrazným obočím měl nakloněnou na stranu, jako by poslouchal. Poslouchal nějakou vzdálenou zprávu.

Kyle přeskakoval lavičky a hnal se po mozaice z bílého a různového kamene. Cestou tasil meč – možná to nebylo nejmoudřejší, když se hnal na maga či dokonce možného ascendentu. Ale aby

ho mohl vrátit do pochvy, byl by se musel zastavit, a nedokázal se ani přimět ho zahodit. Někde tu číhal Kutna a jeho dva Šálové.

„Prastarý!“ hulákal do poryvů větru. „Pozor!“

Bytost narovнала ruce. Pokřivený úsměv se rozšířil. Vtom se za ním objevil Kutna. Prostě vykročil jen tak ze vzduchu. Kyleovi cosi neviditelného podrazilo nohy, až se chvíli kutálel a klouzal po kluzké skále. Kutna zaútočil, jeho ruce byly vidět rozmazaně.

Kyle řval marným vztekem. Svět vybuchl ve střepech bílého světla. Ve výbuchu se Kyle roztočil. Rachot se odrážel mnohonásobnou ozvěnou a proměňoval se v děsivý, světem otrásající smích, jenž neustával, zatímco se Kyle kutálel a padal, strachem bez sebe, že to nikdy neskončí, nebo že se každou chvíli roztříská na skalách na kusy.

V dálce pod tím burácením slyšel, jak se nějaká žena ptá rodným jazykem gardy: „Co to při úsměvu stínu bylo?“

„Netuším,“ odpověděl jakýsi muž.

„Spojili jste se?“

„Kupodivu ano. Pevně. Ale nakonec – divný. Každopádně je nadobro pryč. Tím jsem si jistý.“

Žena promluvila znovu, blíž. „A co tenhle?“

Ruka, chladná a vlhká, mu přidržela bradu a zakývala mu hlavou. „Slyšíš mě?“ zeptala se žena.

Kyle nedokázal odpovědět. Jako kdyby ztratil veškeré spojení se svým tělem. Pomalu se kolem znovu uzavřela temnota. Hebká, hřejivá tma, která zavalila jeho vědomí. Žena mluvila dál, ale její hlas zněl jako mumlání. A pak se rozhostilo ticho.

Probralo ho bodnutí bolesti. Děsivě ho páliło v pravé ruce. Zvedl si ji ke krví podlitým očím a zjistil, že ji má ovinutou hadrem. Zamračil se, snažil se na něco rozpomenout.

„Už jsi zase s námi?“ zeptal se známý ochraptělý ženský hlas.

Zdvihl hlavu a sykl, jak mu lebkou projelo prudké píchání. Vedle něj seděl Hrbáč. Byli v jedné z místností vytesaných do čediče. Za ním se o zeď vsedě opíral jakýsi gardista. Obličej měl obvázaný; bylo mu vidět jen jedno hnědé oko, a to na něj upíral, jako by to byl signální oheň na pláni za noci.

Kyle odvrátil zrak a polkl. „Co – co se stalo?“

Hrbáč pokrčil rameny a z váčku u pasu vytáhl hliněnou dýmku. „Kutna toho maga nebo ascendentu nebo co to z kultu tragé-

die bylo propích. V tom momentě přišly blesky jako na samým konci stvoření, co o něm žvaněj některý náboženství, a když to skončilo, stáli akorát Šálové. Po tom převítovi nebylo ani stopy. Shořel na popel. Máš zatracený štěstí, žes to přežil. Levou ruku máš ale na škvarek, jako spálenou koroptev.“

Kyle se zadíval na obvazy. Pryč? Zabitý? „Jak je to možné?“

Hrbáč si palcem nACPával dýmku. „Nó, ty neznáš Kutnu tak jako já. Není na světě nic živýho, co by nedokázal zabít.“ Naklonil se blíž. „Řekl jsem jim, že ses tam hnál, abys ho vyřídil sám. Víš – udělal sis jméno a tak. Něco jako ‚Ten pitomec zatracená s hořící rukou‘. Něco takovýho. Jestli mi rozumíš.“

Kyle vyprskl smíchy, ale hned se chytil za bolavou hlavu a zasténal. „Jo. Rozumím. Tak co bude teď?“

Hrbáč stiskl fajfku mezi zuby. „Teď budeme čekat. Vítr utichá. Brzo bude dost bezpečný spustit se dolů v tom koši. Náš kontrakt tímto vypršel.“

„Podařilo se vám to?“

Hrbáč sraštil huňaté obočí. „Podařilo? Kam tím míříš?“

„Nenechali jste se předběhnout?“

Starý sabotér si vzdychl, vytáhl dýmku z úst a vrátil ji do váčku.

„No, chlapče, nenech se –“

„Věděli jste, že tady nahoře *něco* nebo *někdo* je, že jo? Celou dobu.“ Zvedl se na lokti a pokoušel se opřít o koleno. Hrbáč ho podepřel a zvedl. Kyle se opřel o chladnou, osvěžující stěnu. Přitiskl si levou ruku na čelo, aby se mu přestala motat hlava. „Proto jste sem vlastně přišli, že? Vzali jste tenhle kontrakt – i když byl pro gardu dost divnej.“

Hrbáč stál vedle Kylea pro případ, že by omdlel. „Nemusíš hnedka vypěnit. Jasně, že jsme tušili, že tady bude něco, co nám stojí za námahu. Jinak bysme šli rovnou dál. Mrzí mě, že jste byli oba zaslíbený větru.“

Kyle se zasmál. *Zaslíbení!*

„Prostě smůla. To je všechno. Jsme přece vojáci, jsme na to zvyklí. Polovina lidí, co jsem kdy zabil, byla zaslíbená Toggovi, stejně jako já. Nic to neznamená, chlapče.“

Kyle zavrtěl hlavou. „Ty to nechápeš.“ Jak by mohl někdo, kdo není z jeho lidu, vidět, že ta bytost musela být samotný duch větru? A oni ho zabili. Ale jak mohl Kutna, obyčejný smrtelník, zabít ducha? To přece není možné.

„No, možná tomu nerozumíme. Nakonec Baelem jenom procházíme. Tak to je. Ale je tu jedna věc, kterou my chápeme a ty ne.“ Ukázal na západ. „Garda vede boj na život a na smrt s velikou mocností, chlapče. Se silou, která by celou tuhle zemi zničila, jen aby nás dostala.“

„Malažani.“

„Správně. Je dobrý vidět, že dáváš pozor. No, moc je moc. Věděli jsme, že ten zaklínač Šen není ani zdaleka tak schopný, aby spustil takovouhle bouřku. Ovlivnila počasí na celém kontinentě. Vaše pláně vysychají, protože déšť to přitahuje sem a odtud voda teče na východní pobřeží. Doufali jsme, že něco takovýho budeme moci použít ve válce proti těm zatraceným Malažanům. Ale jak jsi sám viděl, byl to nějaký všivěj snící magus.“

„Snící?“

„Ano. Podle Kutny tohle všechno – tu bouřku – povolal a udržoval jenom svým sněním. Jen si to představ!“

Kyle se na něj málem vrhl. *Hlupáci! Zabili jste boha mého lidu!* Ale v lebce mu bušila oslepující bolest a on si zdravou rukou zuřivě přetřel čelo.

„Není ti nic, chlapče?“

Kyle trhaně kývl. „Hodil by se mi čerstvej vzduch.“

Hrbáč ho vzal za ruku a pomohl mu přes chodbu. Venku za sloupořadím se na lavicích a květináčích povalovali gardisté, rozprávněli, odpočívali a mazali si zbraně a zbroj. Hrbáč Kylea posadil na široké schody vedoucí do zapuštěné terasy, z níž se stala páchnoucí tůň plná hniječích listů a větví. Vršek Ostruhy stále obklopovaly mraky a zřejmě se tu ještě nějakou dobu zdrží. Ale bouře utichla. Hrom už netřískal a neburácel nad pláňmi rozkládajícími se dole. Blesky se míhaly a přeháněly vysoko na nebi, skákaly a svítily bez zvuků.

To není možné. Jak by mohlo být? Bylo to nemožné. Usoudil, že odteď se ho už nic nedotkne. Ale *něco* se stalo. Prohlížel si obvázanou ruku.

Nic necítil, jen tupou bolest. Museli mu ji něčím namazat. Všiml si, že mu nějaká ohleduplná duše vrátila tulvar do pochvy. Neobratně ho tasil. Kůže na jílci mu v dlani odpadávala jako suchá kůra. Ometl ohořelý materiál, ale spálená místa nechal, jak byla. Čepel však zůstala čistá a nepoškozená. Kudrlinky větru jako by tančily po lesklé ploše. Kyle zbraň obrátil a zarazil se. Vzor se nyní táhl

po obou stranách zakřivené čepele. Nevzpomínal si, že by Dejmál poznačil obě strany.

Přiložil si chladnou čepel na čelo a pronesl modlitbu k větru. Bude si muset nechat jílec vyměnit. Pojmenoval tulvar *Čarka*. Dar větru. A nikdy nezapomene na to, co se tu dnes stalo.

„Odpočín si,“ radil Hrbáč. „Ještě chvíli to potrvá.“

Kyle si položil hlavu na kamennou stěnu. Přivřenýma očima sledoval Hrbáče, který si dřepl u sloupu vedle dvou gardistů, které Kyle neznal. Jeden byl pozoruhodně chlupatý a hrozně zizvený, druhý byl starší, s vousem spleteným do copánků. Oba byli snědí hromotluci a Kyleovi připomínali muže z Kamenných hor daleko na západě země jeho lidu. Zvěd ho pozoroval překvapivě jasnýma oříškovýmá očima a mumlal si s ostatními. Vyčerpaný Kyle začal ve slabých závanech větru podřimovat.

Před svítáním přišla na Kylea řada v koši. Se čtyřmi dalšími gardisty nastoupil do konstrukce z proutí, dřeva a konopí, zavěšené nad prázdným prostorem. Železná ramena rumpálu obsluhovalo osm gardistů. Vítr tahal Kylea za vlasy, protože přílbu měl strčenou v dopaždí.

„Jak se dostanou dolů?“ zeptal se muže vedle sebe v koši, když se osádka pustila do otáčení rumpálem.

Gardista líně vzhlédl k mužům u rumpálu. Rty se mu zvlhnily v krutém úsměvu. „Chudáci. Radši oni než my. Budou se muset spustit po provazech.“

Jak koš sestupoval podél holé skály, vítr zesílil. Opíral se do křehké konstrukce a tahal Kylea za varkoč Rudé gardy. My, řekl gardista. Kyle věděl, že teď je jedním z nich, a přece nikdy jedním z nich být nemohl. Byl součástí bratrstva, ale totéž bratrstvo zabilo něco jako jeho boha: jednoho z předků jeho lidu, praotců, průvodců či ochránců – možná dokonce vtělení samotného velkého otce větru. Teď už věděl, že pro něj bude snazší používat zbraň, již měl u boku. Upírat lhostejné oči na smrt a zabíjení. Dělat, co je zapotřebí. Prohlížel si muže zavěšené spolu s ním nad smrtelným pádem. Dva sledovali mraky nahoře, možná pátrali po náznacích měnícího se počasí. Další vyhlížel dolů, snad zvědavý, kdy už budou moct vystoupit. Poslední zíral do prázdna. Jejich oči, obklopené sítí vrásek, vypadaly lhostejné a prázdné. Jich se nemohlo nic dotknout. Kylea přitahovali, cítil, že sdílí

něco z mrtvého světa, který obývali. Prohlížel si jejich zpocené, zjizvené, ošlehané obličejy a cítil, jak ten jeho tvrdne v masku. Teď na ně mohl zírat, na kohokoliv mrtvého či živého, a nevidět ho.

KAPITOLA DVA

Celá pokolení tvořily póly kontinentu Quon Tali provincie Unta na východě a provincie Quon Tali (jež dala zemi jméno) na západě. Obě střídavě ovládaly obchod a snažily se rozdrtit vzdáleného soka, zatímco menší státy, Itko Kan, Cawn, Gris a Dal Hon, tancovaly v myriádách společenství, spojovaly se v obchodu a uzavíraly triumviráty proti jednomu či oběma pólům. Kdo mohl tušit, že tato dvě velká hlavní města padnou do spárů vetřelce, zatímco chudší státy mu budou léta odolávat?

Kronikář Denošén
Jihokanská poustevnictví

Dplanoucím poledním slunci dav, strkající se po untské Opálové ulici, zhoustl do nepohyblivé, hulákající masy. Před ním ústila hlavní třída na Šáhské náměstí, kde řev desítek tisíc zvířat přehlušoval i ty na ulici. Balkony v patře, otočené do ulice, podklesávaly pod tíhou většího počtu platících diváků, než by měl zdravý rozum vpustit.

Pro rozčilené měšťany vězící na ulici byl postup nemožný. Kuskus však proklouzl dál, protahoval se z jedné úzké mezery do další, tu a tam se o někoho opřel, támhle vhodně umístil loket. Příslušníci jeho profese byli cvičení, aby uměli využívat davy, a proto z nich měl takovou radost. Anonymitu podle něj zajišťovalo být jedním z mnoha. Ale taky podle jeho názoru na lidskou povahu, s tolika lidmi na jednom místě nemohl nikdo nic organizovat.

Vyšel na špinavé náměstí a uviděl vzdouvající se moře občanů říše. Dnes byl totiž den poprav. Císařovna se zbavovala svých nepřátel způsobem co nejošklivějším a nejveřejnějším. Mělo to sloužit jako přívětivé varování těm, kdo o podobných zločinech uva-

žovali. A pochopitelně pobavit její věrné masy. Kuskus se protáhl podél okraje obrovského náměstí. Odhadoval, že je tu asi padesát tisíc lidí, a všichni upírali pozornost na lešení, kde už různí menší zločince potkal jejich konec; buď přišli o hlavu, nebo je vykuchali či narazili na kůl.

Tento měsíc bylo lidí víc než obvykle a Kuskus nepochyboval, že větší počty sem přilákal hvězda mezi vězni, kterou měl dnes potkat velice bolestivý a krvavý konec. Janul z provincie Gris. Mág, kdysi vrchní pěst, jenž se během posledních neklidných časů prohlásil za tyrana Delanss a k poslušnosti byl přiveden teprve dosti nákladným přesunem zdrojů. Za to si Janul právem vysloužil císařovnin hněv a tím i tento velmi veřejný způsob odchodu ze světa. Ale taky bylo možné, že si všichni občané namačkaní na náměstí – a Kuskus byl ochotný se mezi ně sám počítat – říkali, že tato poprava může mít ještě jeden důvod. Že kdysi dávno patřil Janul do císařovnina vybraného kádru. Byl ze *staré gardy*.

Jak se Kuskus protahoval za zády lidí, někdo ho oslovil. To samo o sobě nebylo neobvyklé, protože skrze chodbu Mockra změnil svůj vzhled pouze nepatrně, když se převlékl za obyčejného dělníka. Ve strkanici kolem všichni lidé klevetili, vychvalovali své zboží a sázeli na osud odsouzených. Tento hlas však promluvil ze stezek mistra Kápě. Kuskus se narovnal, obrátil se a rozhlížel se kolem. Nikdo mu zřejmě nevěnoval pozornost.

„Nahoře,“ naléhal hlas. „*Tady nahoře.*“

Kuskus vzhlédl. Zdi kolem byly beztvaré, sestavené z kamených kvádrů a porostlé plísní a lišejníkem. Tam, ve výšce téměř čtyři sáhů, spočívaly malé koule připomínající nějakou žertovnou představu Oponn o tom, jak má vypadat cimbuří: řada lidských hlav naražených na bodcích.

Kuskus se odvrátil, rozhlížel se – je to možné?

„*Ano. Tady nahoře.*“

Kuskus se opřel o zeď za zády davu. „Ty mě slyšíš?“ zašeptal.

„*Mám uši.*“

„To je asi tak všechno.“

Kuskus vycítil rozčilenou záři z druhé strany stezek mistra Kápě. „*Dobře. Tak sem s nimi – ať to máme za sebou.*“

„A co?“

„*Vtípky o hlavách. Poznám, že se nemůžeš dočkat, až si to zkusíš. Jako, bylo to o hlavu, že jo?*“

Kuskus frkl. Pár lidí se po něm otočilo. Odkášlal si a vyplivl hlen. Lidé se zase odvrátili.

„Mistr Kápě chraň! Nikdy bych nebyl tak necitlivý.“

„*Jasně. Jako kdyby mě napíchli včera.*“

„Proč se teda bavíme? Máš tam nahoře špatnou společnost? Kočka jim ukousala jazyky?“

„*Mám pro tebe zprávu.*“

Přes své sebeovládání Kuskus ztuhl. Taková zpráva mohla pocházet pouze z jediného zdroje. „Ano,“ vypravil ze sebe ještě slabším hlasem.

„*Vracejí se.*“

„A kdo?“

„*Ti, kdo podvedli smrt. Kteří se jí vzepřeli. Všichni odpůrci a uzurpátoři.*“

„Kdo?“

„*Ehm – tady jeden přichází.*“

Kuskus se prudce přikrčil a do dlaní mu vklouzly zbraně. Obhlížel nejbližší záda. Kdo? O čem to ten duch mluví? Z davu vystoupila žena. Menší, atletická, s rozčuchanými, nakrátko ostříhanými prošedivělými vlasy, oblečená jako služka v jednoduché košili a rozedraných plátěných kalhotách. Byla bosá, nohy měla špinavé.

Jeho nadřízená, císařovna Laseen.

Kuskus se narovnal. „Nenapadlo mě, že přijdete.“

Laseen si ho prohlížela přimhouřenýma očima. „S kým jsi to právě mluvil?“

„S nikým. Mluvil jsem sám se sebou.“

„To je opravdu nudné.“

Kuskusovi se před očima blýsklo vzteky. Vydechl a uvolnil ramena. *Včas. Právě včas.*

Laseen ho dál líně sledovala. Kuskus měl pocit, že neustále zvažuje, jak daleko může zatlačit. Jak moc se jí bojí.

Náhle se zasmála. „Chudáku Urdrene. Jak jsi průhledný.“

Kuskus vykulil oči. Urdren? Jak to, že zná jeho první jméno? Zahodil ho – opustil spolu s mrtvolou svého otce.

Laseen se otočila. „Je tady. Jsem si tím jistá. Dávej pozor. Já budu korzovat.“

Kuskus se téměř uklonil, ale zarazil se včas. Laseen zmizela v davu. On se zase opřel o zed'

„Řekl mi, že jí to neprozradíš.“

„Kdo ti to řekl?“

Povzdech z druhé strany. „Zamysli se.“

„Co myslíš tím, že podvedli smrt?“

„Jak to mám vědět? Jsem jenom poslíček.“

„Co jsi –“

„Tady je. Hlavní atrakce.“

Davem projel nedočkávký šepot, sílící v ohlušující řev. Kuskus úplně vzadu na pódium neviděl. „Máš dobrý výhled, vid’?“

„Nejlepší v podniku.“

V mnoha směrech Kuskuse představení nezajímalo. Kvůli němu sem nepřišel. Zatímco si prohlížel temena a pátral po pohybu či projevu magie chodeb, zeptal se: „Tak co se děje?“

„Přivádějí Janula. Vypadá to, že už je vyřízený. Ruce má svázané za zády, šaty roztrhané. Možná je omámený. Dělávali jsme to za starých dobrých časů před císařem. Ale nevzpomínám si, že by tam někdy byl talent. Jak to vůbec dokázali?“

„Otataralový prach.“

„Aha. Chápu.“

„A co ty? Ty jsi očividně talent. Popravili tě?“

„My tady nahoře na zdi jsme všechno, co zůstalo z poslední vládnoucí rady Unty.“

To na Kuskuse udělalo dojem. Bylo to dávno před jeho příchodem.

„Když Kellanvedova flotila dobyla přístav, utekl jsem do vnitrozemí s polovinou městské pokladny. Koně zpanikařili a ten ztracený kočár se převrátil. Srazil jsem si vaz.“

Dav zařval, všichni hulákali naráz a mávali pěstmi ve vzduchu. „Co se děje?“

„Čtou obvinění. Připravili ohřívadlo. Brousí nože. Vypadá to, že se mu chystají přímo před očima uvařit vnitřnosti, zatímco ho budou udržovat naživu, jak jen to půjde. Ještě nikdy jsem neviděl, že by to fungovalo.“

„Tentokrát uvidíš.“

„Jak to?“

„Denulský léčitel ho udrží naživu.“

„Ale co ten otataral?“

„Použije se jen špetka. Napětí z proti sobě stojících sil magie otupujícího otataralu a léčivé magie by ho pochopitelně zabilo – pokud by žil dost dlouho.“

„Chápu. Přivázali ho vestoje a hlavu mu sklonili, aby se musel dívat. Roztrhli mu košili. Po straně podbřišku provedli svislý řez. Další řez, tentokrát nahoře a vodorovně. Přinesli ohřívadlo blíž. Teď –“

Dav zařval, podle Kuskuse to byla směsice odporu, strachu, úžasu a zaujetí. Přesto se lidé tlačili blíž k pódiu, což potvrdilo Kuskusův názor na lidskou povahu.

„Položili jeho vnitřnosti na rozžhavené uhlíky před ním – pořád ještě stojí! – i když nevím jistě, jestli je při vědomí. Co je tohle? Velká sekera?“

„Teď mu usekají údy, začnou rukama a každou ránu připálí.“

„To ti přiznám – vy Malažané umíte uspořádat lepší představení, než jsme kdy dokázali my. Ruka je pryč. Musí být v bezvědomí, podpírají ho katovi pacholci. Ne, vidím, jak pohybuje rty. Tady přichází další odpůrce.“

Kuskus polekaně uskočil od zdi, přikrčil se a pátral po zádech před sebou. Jedna žena se k němu otočila. Nebyla štíhlá a atletická jako císařovna, nýbrž podsaditá, starší, šedovlasá, vrásčitá, se stisknutými rty a nespokojeným zamračením. Jejich dnešní cíl: Janulova sestra a společnice Janelle.

„Ty,“ plivla. „Pejsek. Doufala jsem, že přijde samotná panička.“

Kuskus se usmál. „Rád se považuju za hlídacího pejska.“

„Schovej si ty rozumy.“ Žena se narovnala a zkřížila paže. „Vím, co chceš, ale nedám ti to.“

Kuskus natáhl nohu a pozorně si ji prohlížel. Nebezpečná čarodějka, odbornice na chodbu D'riss. Sourozenci společně pro Kellanveda provedli nejednu nebezpečnou misi. Přesto tu Kuskus nezachytil žádnou aktivní magii. Co se děje?

Janelle sykla se zaťatými zuby. „Pospěš si, mor na tebe. Dochází mi kuráž.“

Kuskus vyrazil. Objal ji a do břicha jí vrazil svůj nejdelší stilet. Visela na něm s polekaným výrazem, jaký má každý, komu studené železo probodne srdce.

„Aspoň umíš bodnout přímo,“ zachraptěla mu do ucha.

Lidé se k nim obraceli. „To horko,“ vysvětloval Kuskus. „Chudinka.“ Lidé se zase otočili. Naklonil se k ní. „Proč?“

Ženin výraz se uvolnil do smutku. „Támhle je, budou říkat,“ zašeptala. „Dostal Janelle, budou říkat... ale ty budeš znát pravdu. Budeš vědět, co jsi věděl vždycky,“ roztřeseně se nadechla, „...že nejsi nic jiného než... podvodník.“

Kuskus ji položil na zem a klekl si. *Mrcha všivá! Takhle to nemělo skončit.* Ustoupil od těla, proklouzl za lidmi a pomalu mříl k Opálové ulici. Cestou se uvolnil, splynul s davem proudícím z náměstí. Maso, které bývalo Janulem, za ním rozsekávali na kousky a ty házeli do ohně, kde měly shořet na popel. Popel, který poté hodí do Untské zátoky.

Kuskus šel jako jeden z davu, strkal se, skláněl hlavu. Celou dobu si ale říkal, jaké železné sebeovládání to chce, když je vše ztraceno a už nic nezbývá, abyste smrt nějak proměnili v jakési vítězství. Dokáže to také, až přijde jeho čas? Odepře vrahovi všechno, dokonce i sebemenší uspokojení z profesionální výzvy? Neuměl si to představit. Hlupák by to přešel jako čin ze zoufalství, ale on v tom viděl vzdor. Je rozdíl opravdu tak malý, že ho vidí jen zúčastnění?

Poznal mozolnaté špinavé bosé nohy kráčející vedle něj a probral se ze zamyšlení.

Laseen také mlčela. Ruce měla sepjaté za zády. Představoval si, že také myslí na mrtvou ženu – mrtvou krajanu – opravil se. A když na to tak myslel, jak dlouho se ti tři mohli znát? Usoudil, že bude dobré na to nezapomínat.

Rozhlédl se a všiml si tělesných strážců, kteří šli před nimi i za nimi. *Tělesní strážci, které jsem vybral poté, co jich tolik zahynulo při tom Perelově selhání v Malazu.*

Po nějaké době Laseen kývla, jako by ukončila nějaký soukromý rozhovor, a odkašlala si. „Chci, abys osobně dohlédl na několik věcí, které mi poslední dobou dělají starosti. Nepokoje doma. Hlášení o posílených oblastních hlasech.“

„A zmizení v Říšské chodbě...?“ Slyšel hodně řečí v řadách Spárů.

„Ne. Do té Propasti už nikoho dalšího nepošlu.“

„Podle mě v ní straší. Popravdě, nevíme skoro nic.“

„Vždycky byla nespolehlivá. Starosti mi dělají ty řeči z provincií. Je za těmi potížemi někdo? Kdo? Vezmi si na to tolik lidí, kolik bude zapotřebí. Musím zjistit, kdo to je.“

Kuskus se zlehka uklonil. Takže vnitřní rozkol. Rostoucí korupce a možná dokonce spory v administrativních složkách. Osmělený nacionalistický hlas tady. Větší nájezd přes hranici támhle. Znovu rozdmýchané staré kmenové nepřátelství. A Říšská chodba stále nebezpečnější. Spojení? Kdo? Ona má starosti. Přemýšlí.

Můžou to být *oni*? Po tak dlouhé době? Je to teď, protože ona je sama?

Nebo, pomyslel si Kuskus a v duchu se ušklíbl, je to z jejich strany prostě stará dobrá nuda?

Zastavil se, protože i Laseen zpomalila a zastavila se. Podívala se na něj. „Kdysi jsme byli přátelé, víš,“ pronesla zahloubaně. „Totiž, myslela jsem si, že si navzájem rozumíme...“ Odvrátila se. Vrásky v koutcích očí se jí prohloubily.

Tak proč to udělala? Proč tě zradila? O tomhle přemýšlíš? Nebo o tom, co asi věděli oni a ty ne?

Laseen zařala zuby. „Takže jsi ji vyřídil. Velmi dobře. Nemyslela jsem si –“

„Že to dokážu?“

Laseen zamrkala. Stiskla pevně rty. „Že odejde takhle potichu.“

Kuskus pokrčil rameny. „Překvapil jsem ji.“

Koutkem oka se na něj podívala. Kuskus odmítal vzít její pozornost na vědomí. Ať si představuje, co chce. Nebyla snad ona *jeho* pravou rukou? A nebyl on teď tou *její*? Ať si přemýšlí a uvažuje.

Císařovna bez dalšího slova znovu vykročila. Kuskus ji následoval.

Na vrcholku zdi kolem Šáhského náměstí se smála nabodnutá lebka, ale nikdo ji neslyšel.

Ereko s Poutníkem vyšli z hor a sestoupili na jih do jehličnatých lesů, táhnoucích se na nezměrné lígy daleko. Tam se poprvé setkali s bandity. Ereka nepřekvapilo, když Poutníka pohostili, protože i když to byli loupežníci a hrdlořezové, pořád to byli lidé a tady v osamělých horských úkrytech toužili po společnosti a zprávách z vnějšího světa.

Měli na sobě kožešiny, zbytky kamaší z vyuzené kůže a košile, různorodou naloupenou zbroj a zbraně. Erekovu připadali jako paběrkaři, byli hrozně hubení. Jeho citlivému nosu smrděli hůře než zvířata. Poutník si dřep l k jejich ohni a vyměňoval si s nimi novinky.

Ereko se držel v pozadí, stál vzpřímeně, paže zkřížené na prsou. Poutník mu řekl, že tato póza je mnohem působivější. Díval se, jak si ho lidé měří, a doufal, že ten dojem na ně dělá jeho výška – byl nejméně dvakrát větší než oni, jak byli podvyživení. Ale chodil

mezi lidmi dost dlouho, aby věděl, jak uvažují, a v jejich prohnaných pohledech, jež si vyměňovali, viděl, jak si říkají, že každý, ať je jak chce ohromující velikostí či druhem, padne, když do něj uděláte dost děr.

„Později to přichází z Juorilanu,“ říkal náčelník. Od špíny a tuku měl obličej skoro černý. Vous se mu leskl olejem a byl již prokvetlý. Dlouhé černé vlasy měl sčesané a svázané koženým řemínkem na temeni. „Dělá si rada pořád ještě nárok na Jasston a odmítá všem povolit průchod do Damoského zálivu?“

„Je to tak,“ potvrdil Poutník.

„A tenhle tady s tebou,“ ukázal náčelník nabroušeným nožem, s nímž si pohrával, na Ereka. „Potkal jsem Thelomena. Dokonce Toblakaje. On není z nich. Na to je moc vysoký. Co je zač?“

Poutník se ohlédl přes rameno. Ereko v jeho tmavomodrých očích neviděl žádné veselí, i když si poslední dobou stěžoval na to, že lidé nic neznají a jsou zaslepení předsudky. „Zeptej se ho sám,“ zabručel. „Umí mluvit.“

„Ano?“ Náčelník banditů zvedl bradu k Erekově. „No? Kdo jsou tvoji lidi?“

I když k němu byl Poutník obrácený zády, Ereko si všiml, že při vyslovení této otázky sebou pod košilemi, zbrojí a kožešinami trhl. V duchu mu za to soucitné gesto poděkoval.

„Bratranci. Ty, které jsi jmenoval, a já. Jsme něco jako bratranci.“

Náčelník banditů smířlivě zabručel. Uřízl kus masa z kančí kýty opékající se na rožni nad žhavými uhlíky. „A Malažani? Co ti? Kupci říkají, že byli celý léto jak zařezaný.“

„To je pravda. Kobylané a Korelriové je drží v Pěsti. Tam hnijí.“

Bandita se plácl do stehna. „Dobře!“

Ereko pozoroval lesy – zdržuje tento muž, než jeho chátra dokončí obklíčení? Ale v řídkém lese zakrsklých smrků a borovic, rostoucích na holé žule, se nikdo nehýbal. Náčelník banditů jim vyšel vstříc se šesti muži – dva byli zřejmě jeho synové. Chtěli je oba zabít, to Ereko poznal. Jak často náčelníkovy oči zabloudily k úzkému meči na Poutníkových zádech. Nicméně Poutníkově sebejisté chování je přimělo k zamyšlení. A taky Ereкова velikost a ještě delší oštěp.

„Říkám dobře, protože my tady jsme všichni čistokrevný potomci Rudý gardy. To víš, příteli?“

Poutník kývl.

Náčelník banditů promluvil hlasitěji. Ukázal na okolní lesy. „Ano. Malažani se sem boje, protože tuhle zemi chrání kosti gardistů. Já sám jsem potomek Hapa Staršího, seržanta sloužícího pod poručíkem Ranařem. Kosti mnoha gardistů jsou roztroušený po těchhle severních lesích. A existuje ta dávná legenda, víš. Proctví. Příslib, že kdyby sem Malažani zase přišli, gardisti povstanou z mrtvejš a zničej je. Proto se do naší země nikdy nevrátili. Boje se. Už jsme je jednou porazili.“

„To je pravda,“ přitakal Poutník. „Jednou jste je porazili.“

„A ty, příteli? Mezi Malažanama je spousta černejš a mezi Koreliema jakbysmet. Ty ale nejseš Korelri. Talijsky mluvíš dobře.“

Poutník pokrčil rameny pod pláštěm z medvědí kožešiny. „Já jsem z Jakaty. Můj společník je z větší dálky, jak vidíš. Vydal jsem se na jih, abych našel místo, kde bych postavil loď. Můj společník se chce vydat na cestu až do staré Severní citadely a odtamtud na východ kolem Mysu.“

Náčelník se usmál, jako by podobnou odpověď čekal. „Na postavení lodě je zapotřebí spousta zlata – nebo na zakoupení cesty. Touhle roční dobou sem přicházejí kupci s velkým bohatstvím právě pro tenhle účel.“

Poutník se zasmál i přes nebezpečnou hrozbu. „Jsou to bohatí kupci. Můžou si dovolit spoustu stráží, ne? My žádné stráže nemáme, protože není, co hlídat. Tu loď si postavím sám. Vlastníma rukama. Tady můj přítel si hodlá cestu na východ odpracovat. Na moři je velice užitečný.“

Náčelník se taky vesele zasmál a nacpal si do pusy další kus mastného kančího masa. „Jasně, jasně. Rozhodně si běžte na pobřeží. Uvidíme, jak se ti bude líbit.“ A znovu se zasmál.

Poutník podal přes oheň měch s pitím a Ereko sebou trhl, když viděl, že je to jeden ze tří s jourilanskou pálenkou. Bandita mlčky hltal, až mu pálenka stékala po bradě. Hodil si měch přes rameno a na to Ereko tiše zasténal – chce snad Poutník, aby si myslel, že se ho bojí a snaží se ho podplatit?

„Slyšel jsem, že podle Korelriů Malažani uzavřeli zvrácenou dohodu s ledovýma démonama. Co si o tom myslíš?“

Poutník odpověděl, že neviděl ani neslyšel nic, co by toto tvrzení podepřelo. Vyměnili si další zprávy ohledně rady vyvolených, o tom, jak je pravděpodobné, že zima bude tuhá, a jako obvykle, když došlo na taková povrchní a proměnlivá témata jako lidská

politika, Ereko se začal nudit. Šest náčelníkových mužů v nepadnoucích kožených kabátcích, rezavějících železných přílbách a vestách s kroužky našitými na kůži je upřeně pozorovalo. Oči, přeskakující mezi Poutníkem a Erekem, se jim leskly chamtivostí, nudou a zaujetím.

Pohoštění se protáhlo přes poledne a Poutník se pořád nechystal vstát. Erika taková neobvyklá trpělivost zaujala. Obvykle se Poutník nemohl dočkat, až půjdou dál, a nesnášel zdržení a překážky v cestě. Musel poznat, že se je ten muž snaží zdržet – možná poslal pro zbytek svých mužů a teď čeká na jejich příchod.

Řeč se obrátila k tématu zajímavějšímu všechny obyvatele na severu kontinentu: stav Bouřné hradby, síla vyvolených a připravenost Korelriů odrazit Jezdce během nadcházející zimy. Spekulace byly v posledních letech o to horlivější a nejistější, že Malažané odčerpávali tolik potřebné korelrijské síly.

Ereko náčelníka pozorně sledoval, hledal nějaký náznak, který by poznal. Že se k němu ústy kupců procházejících průsmykem před touto roční dobou donesla ta zpráva. Zpráva o dvou cizozemcích, které prohlásili za zběhy z Hradby. O zrádcích odsouzených radou vyvolených se všemi meči a rukama v severních krajích pozvednutými proti nim. Přesto jeho oči nic takového neprozrazovaly. Leskly se mu lstivostí, ano, ale chyběla v nich vítězláva a uspokojení, jaké přinášejí skryté výhody.

Nakonec, po velkém zdržení, hovor skončil a náčelník zaúpěl a vyškrábal se na nohy. Jeho následovníci vstali s ním. Rukama sjeli k nožům a sekerám a oči upírali na náčelníka a čekali na znamení, co dál. Poutník couvl od ohně. „Vřelé díky za pohoštění.“

Náčelník se přehnaně vesele zasmál. „Ano, ano. Rozhodně, rozhodně.“ Mávl na své muže. „Dobrou cestu. Na pobřeží. Cha!“

Ereko s Poutníkem ještě chvíli couvali, než se vrátili na cestu. Poutník zamířil k jihozápadu. Šli mlčky a uši měli nastražené. Dorazili k úzké bystrině rychle proudící mezi balvany, pěnící a smějící se cestou na západ k pobřeží. Poutník se vydal podél ní.

„Řekl bych, že jsou dva,“ poznamenal po chvíli.

„Ano. Nejspíš ti mladí.“

„Počkají po setmění.“

„Ano. Kolik, co myslíš?“

„Víc než šest. To je jisté.“

Drali se kapradím mezi spadanými stromy a suchými větvemi a skákali z kamene na kámen. „Proč jsi nic nerozbil?“

Poutníkovy tmavé rysy se stáhly do ztrápeného úšklebku. „Doufal jsem, že mu ukážu, že se nebojíme cestovat sami. Chtěl jsem, aby se zamyslel nad tím, co to znamená.“ Potrásl hlavou. „Ale ten hlupák nevypadal na myslitele.“

„Možná to ví.“

Poutník se pootočil. „Potom mu nic nezabrání nás dneska v noci napadnout.“

Utábořili se mezi balvany. Poutník zapálil malý ohýnek, ale seděl k němu zády. Ereko se posadil na druhé straně a chvíli sledoval tmu a chvíli Poutníka. Ten měl na kolenou položený meč a čekal. Ereko znovu uvažoval, co je zač ten muž, jenž dokáže projevovat takovou něhu a to, čemu se obecně říká *lidskost*, a přece je ochotný pozabýjet hrstku špatně vyzbrojených a necvičených loupežníků, včetně omladiny, kteří proti němu nemají nejmenší šanci.

„Pojďme dál,“ naléhal Ereko znovu. „Proč jsme se zastavili?“

„Nebudu si hlídat záda celou cestu až do Severní citadely. S lukem může mít štěstí každý hlupák.“

Ereko si ho popleteně prohlížel. Ano, to je pravda. Aspoň v Erekově případě. I když stárl velice pomalu, mohlo ho přesto zabít obyčejné zranění. Ale co Poutník? Copak si i on musí dělat takové starosti? Očividně ano. Byl to stále člověk. Stále ještě žil. Očividně se obával nečekané střely ze zadu. Možná i bez ohledu na to, jak schopný – či v Poutníkově případě zázračně dokonalý – je bojovník v osobním souboji, náhodná střela ho pořád může vyřídít.

Ereko roztáhl vědomí skrze zemi a ucítil je. Hrstka mužů sestupovala ze svahu blíž k potoku. Šli v hloučku, váhali, možná proto, že s Poutníkem odmítali usnout. Počkají si na to? Modlil se, aby ne. Zdržení už bylo trýznivé.

Ohlédl se na matnou záři uhlíků a zjistil, že Poutník už došel ke stejnému závěru. Ležel zabalený v kožešině a předstíral, že spí. Ereko ho následoval, lehl si vedle balvanu, o který se opíral, a i když necítil teplo nebo zimu jako lidé, přitáhl si plášť z vrstev kůží a sklonil hlavu.

Čekali. V dálce se horami neslo vytí vlka a Ereko si říkal, jestli je to jeden z té huňaté smečky, která je sledovala přes ledové

pustiny severně od hor. Sovy houkaly a z ještě větší dálky přicházelo dunění jako od laviny či praskajícího ledového pole, rozléhající se mezi horskými svahy.

Zpoza hustých mraků vyšel měsíc ve třetí čtvrti a Ereko cítil, že muži vykročili. Čekali na lepší světlo. Ereko si vynadal, že ho to nenapadlo.

Poutník se vrhl stranou, jak se do jeho lůžka zabodávaly šípy a šípky. Ereko už se odkulil do stínu, a teď v podřepu čekal. Držel oštěp obráceně, protože on ještě milosrdenství nezavrhl.

Chladnou nocí se nesl překvapený výkřik strachu a bolesti, vzápětí utatý, a Ereko věděl, že je Poutník mezi nimi. Výkřik zničil veškerou snahu o ticho a plížení, takže teď se ozval pokřik všude kolem.

„Kde je?“

„Tullene? Viděls ho?“

Na kameni pleskaly sandály. Spadlé větve praštěly. Proti stříbrnému měsíci se objevila hlava. Ereko máchl patkou oštěpu a zasáhl maso. Na kameni zazvonilo železo. Šípka vyletěla z kuše a zároveň mu bolest vyrazila vzduch z plic. Rána ho rozhodila, spadl. Jak tak ležel, žehnal účinnosti lidské kroužkové zbroje, kterou přejal, a proklínal lidské střelné zbraně. Byly jako mor.

Někdo stál nad ním. Měsíční světlo odhalilo jednoho z mládenců. Ohnal se, podrazil mu nohy a přitiskl mu dlaň na ústa. „*Pššt!*“ vydechl a čekal, ve stínu nehybný.

Někdo se blížil k táboru. Zastavil se u skomírajícího ohýnku. V nejasném světle Ereko viděl, že je to Poutník. Rudá záře – barva války – se k němu hodila. Meč, který držel v ruce, se vlhce leskl. Plášť byl pryč, byla vidět košile z pružných černých kroužků. Přistoupil k Erekovi a opřel meč mladíkovi o prsa. Krev, černá jako noc, stékala na nevydělané kůže. Mladík vytřeštil oči. Jeho dech byl v Erekově dlani horký a prudký. Ereko měl pocit, jako by držel čerstvě narozené hříbě. „Ostatní?“ zeptal se.

„Jeden utekl.“ Poutník nespouštěl oči z mladíka. Přitlačil na meč a prořízl kožený oděv.

„Ne. Zakazuju to.“

„On se vrátí. Bude nás se svými přáteli sledovat. Počká si na příležitost. Na *pomstu*.“

„Ne. To nedovolím. Je to ještě dítě. Dítě.“

Poutník zamrkal. Vražedné kouzlo bojové zuřivosti bylo pro-

lomeno a objevilo se cosi vespod. Ereko musel odvrátit zrak. Muž ustoupil. „Ať mi zmizí z očí.“

„Utíkej. Nezastavuj se,“ zašeptal Ereko. Mladík vyrazil, lapal po dechu a do toho se mísily vzlyky.

Poutník se vrhl na svůj medvědí plášť. Ereko mlčel a nehýbal se, jako by jeho pohyb či slovo mohly zničit nějaké kouzlo. Po čase muž usnul, dýchal pravidelně. Ereko tam ležel, poslouchal noc a vnímal náladu této nové země. Měl dojem, že vyčkává. Říkal si, jestli se dá taková bolest, jakou zahlédl v očích svého společníka, někdy vyléčit. Nejspíš nikdy. Jak by měl sám dobře vědět.

Než nastalo novoluní, Ereko s Poutníkem překonali kopec a dívali se na zalesněné pobřeží, oblasti zaplavované při přílivu a oceán táhnoucí se k západnímu obzoru. Ereko věděl, že ho někteří lidé nazývají Objevitelské moře, protože z větší části ho bylo třeba teprve objevit. Jiní ho pojmenovali oceán Bílých věží, kvůli ostrovům plovoucího ledu, které ohrožovaly námořníky. Jeho lidé, Thel Akai, mu říkali Gal-Ereš: Ledový tanečník. „Co teď?“ zeptal se Poutníka.

Muž si dřepł na paty, vytáhl z úst borovou větvičku a pokrčil rameny. „Půjdeme podél pobřeží. Najdeme osadu.“

„Tedy na jih? Jdeme na jih?“

„Prozatím.“ Zamířil ze zalesněného svahu dolů. Ereko ho následoval. Podrážděně si vzdychl. Bohyně, proč mi vyprávíš o tomhle nejhůř zvládnutelném z mužů? Proč jsi porušila mlčení po celých staletích a řekla mi, když ho přivlekli v řetězech na Bouřnou hradbu: *Tento ti přinese vykoupení?*

Tou dobou už Ereko dávno přestal sledovat dobu, kterou na Bouřné hradbě strávil. Korelské zimy přicházely a odcházely jedna za druhou. Bouře, příznačné pro Jezdce, sílily ve vlnách s ledovými krami a září energie mimotající se na noční obloze jako polární záře. Poznal to pomalé probouzení potenciálu stejně dobře jako změnu ročních dob. Vítr se vždycky změnil na silný jižní, jihozápadní, a mrazil dokonce i jeho a zanechával po sobě námrazu třpytící se v ranním světle na kamenné baště. Během nejhorších bouří zasypávaly Bouřnou hradbu přivaly sněhu – a Jezdci nikdy nebyli daleko za vánicí.

Malazští vojáci se na Hradbě objevovali už nějakou dobu.

Přicházeli v řetězech jako váleční zajatci. Korelští strážci jim hodili zbraně až těsně před tím, než vlna Jezdců udeřila. Drželi se dobře. Nejodvážnější a nejmazanější ty zbraně obrátili proti sobě, takže kus Hradby zůstal nechráněný, dokud nepřišly posily. Když se Jezdci konečně objevili na vlnách ledem opředěného oceánu a zaútočili na Hradbu, jen málokdo se krčil či plakal, jako se to občas stávalo i cvičeným vyvoleným. Protože kdo by se dokázal připravit na takový pohled? Srážka řší, pokud by se mělo věřit jistým teurgům. Energií nabitý náraz přízračné cizozemské magie, jemuž čelí pouze drsná umíněnost, odvaha a bojové umění.

„Kdo je to?“ zeptal se svých korelských strážců. Odpověděli mu bez zdráhání, protože na Hradbě stál déle, než byli někteří z nich naživu.

„Prý je to malazský zběh,“ vysvětlovaly strážce. „Chytili ho na lodi, která se snažila prorazit blokádu. Kobylští mariňáci říkali, že bojoval jako tygr, a tak mu zapálili loď a odrazili. Pak prý pochopil, co je rozumné. Skočil do vody a plaval k nim. Předali nám ho, aby stál na Hradbě.“

Ereko se díval, jak ho táhnou na uprázdňené místo o sto yardů dál. Korelské strážce upevnilly pouta kolem jeho kotníků ke zrezivělým železným kruhům zasazeným do žulové dlažby a uvolnily mu ruce. Ereko si prohlížel svoje řetězy a znovu naslouchal, zda se neozve tichý hlas kouzelnice. Ale ona mlčela. Už mu neposkytne další rady.

Rozhodl se jednat, jakmile nastane klidná noc. Ale taková noc nepřišla a během dvou týdnů dorazili první Jezdci a na Hradbě se tlačily tisíce korelských vojáků.

Sledovali okraj lesa k jihu. Večer slézali na pláž z písku a kamínků a sbírali mušle. Na první známky lidského osídlení narazili u ohořelých a zarostlých trosek pevnosti, zákop plný plevelu a opálené kusy klád kolem otevřeného nádvoří. Na dvoře byla nyní vypálená kasárna a opuštěné základy ústřední tvrze z kamene a malty. Nebo ji možná vyplenili ještě nedostavěnou. Vyspali se zabalení v kožešinách na suchém, travnatém nádvoří. Oheň vrhal slabou září na psím vínem obrostlé kameny zakřivené hradby.

„Byli tady,“ prohlásil Poutník, ležící v kožešinách, a zadumaně si prohlížel zničenou věž.

Ereko vzhledl od svého dílu ryby, kterou našli polapenou v tůni po odlivu. „Kdo? Kdo tu byl?“

„Rudá garda. Je to, jak říkal ten starý bandita. Tohle byla jejich práce.“

„Kdy?“

„Před více než půl stoletím.“

„Ty jsi je znal?“

Poutník na něj upřel oči přes oheň a Ereka zamrazilo tak, jak to u něj ještě nikdy žádný člověk nevyvolal. Jak to, že pohled tohoto muže nese váhu a bolestnou hloubku prastarých? Rozhoduje se právě teď, jestli mě za mou zvědavost zabije? Taková vnitřní skleslost. Pohled mu připomněl odsouzeného Togga, jehož jednou potkal v jiné zalesněné zemi – nebo zvíře, jemuž někteří říkali Fanderay. Bylo to už velice dávno.

Poutník sklopil zrak. „Ano. Znal jsem je. Tohle mohla být Sosnová tvrz, jejich nejsevernější výspa na tomhle stratemském pobřeží. Další osada bude Severní citadela, ale ta je daleko na jihu a moje informace už jsou značně zastaralé. Doufám, že předtím narazíme ještě na nějakou osadu.“

„Co se s nimi stalo?“

„Ty ten příběh opravdu neznáš?“

„Jenom to, co říkali Korelriové. Něco o válce v talijských zemích na severu.“

„Ano. Ta válka trvala dlouhá léta. Dobyvačná válka, kterou Kellanved vedl po celém kontinentě. A všude, kam jeho vojska přitáhla, našla proti sobě státy řady gardistů. Od Kanu po Tali, dokonce i na Setijských planinách rozvíjely proti žezlu malazských armád, které tam vtrhly, svou zástavu se stříbrným drakem žoldnéřské kumpanie Rudé gardy.

Nakonec, po několika desetiletích, padla jejich poslední drážava, pevnost rodiny D'Avore ve Fennských horách. Citadela se jí říkalo. Kellanved ji strhl zemětřesením. Zabil tisíce vlastních lidí.“

Poutník se odmlčel a zahleděl se do ohně. Z nějakého neznámého důvodu se otevřel a namluvil toho víc než za celé měsíce, co byli spolu. Ereko chvíli čekal na pokračování, pak ho mírně popostrčil. „O tom císaři jsem hodně slyšel. Proč proti gardě nepoužil svoje obávané imasské válečníky?“

Poutník se tak soustředil na oheň – prožíval staré vzpomínky? –

až si Ereko myslel, že už neodpoví, ale nakonec to udělal i bez pobízení. „Slyšel jsi o K’azzově přísaze?“

„Přísahal, že se postaví Malažanům.“

„Je toho víc. Mnohem víc. Věčný odpor, dokud říše nepadne. Spojilo je to, těch šest set mužů a žen. Spoutalo je to pouty pevnějšími, než si uměli představit, myslím. Kellanved Imassům nařídil, aby je rozdrtili, ale oni to odmítli.“

To Ereka překvapilo. „Proč by to odmítali?“ Jen pár tvorů kráčejících po tváři světa v tomto mladém věku ho dělilo a vojsko neumírajících válečníků mezi ně rozhodně patřilo.

„To nikdo neví jistě. Ale zaslechl jsem...“ Jeho hlas se vytratil do zamyšleného ticha.

„Ano? Co?“

Muž se zamračil, možná si myslel, že odhalil příliš. Rozlámal větvičku na kousky, které naházel do uhlíků. „Imassové prý řekli, že by nebylo správné, aby se postavili proti takové přísaze. Ale jsem si jistý, že touhle dobou ji už všichni, kdo ji složili, musí považovat za prokletí.“

O tři dny později narazili na první osadu. Špinavou rybářskou vísku. Poutník nechal Ereka schovaného v lese a dál šel sám, aby nezpůsobil paniku. Už tak stačilo, že z lesa vyšel jediný muž, aby to vyvolalo poplach. Starci i omladina přiběhli s oštěpy a luky. Poutník s nimi jednal na okraji shluku chatrčí, kde se potok vypletl z kamení a stromů a hnál se rovnou k moři.

Vrátil se sám. „Jsou opatrní. Obvyklé obavy. Nevím, jestli jsem je všechny uklidnil. Půjdeme dál na jih. A dívej se po dobrých stromech.“

„Stromech? Takže ty *stavíš* loď?“

„Ano.“

„A pak co?“

„Pak počkáme.“

Odešel a Ereko se málem zasmál svému překvapení a rozčilení. Jednání s tímto mužem bylo téměř stejně otravné jako vyjednávání s nejsamotářštější rasou, s Assaily. Potřásl hlavou a vykročil. Ta představa, jak se během svého dlouhého života pyšnil svou trpělivostí!

Poutník prošel hustým podrostem a občas se zastavil, ukázal na strom vhodný k pokácení a promluvil o jeho přednostech. Ereko

se připojil k jeho dohadům. Vyměňovali si moudra o jemném umění výběru dřeva ke stavbě pevného, přesto přizpůsobivého námořního plavidla.

Ereko usoudil, že na člověka o tom Poutník ví docela dost.

Po vypršení nabrajanského kontraktu dorazila splátka v podobě válečného materiálu, zbraní a zbroje, vydělaných kůží, železných prutů a soumarů. Kupecké domy, tradiční obchodníci s otroky, taky rády zaplatily v otrocích, což Mihal vyhovovalo. Gardisté pochodovali k východu, podél řeky, zvlněnými, obdělanými pláňmi na břehu. Na kupecké cestě do pobřežního města Kurzan, jehož existence byla pro Kyleův lid pouhou zvěstí, nařídila Mihal otrokům, ať se shromáždí na rozbláceném poli.

Oděná v zářivém osníři sahajícím od krku do půlky lýtek, s přílbou pod paží a dlouhými černými vlasy vlajícími ve větru, se před ně postavila. „My v gardě odmítáme otroctví. Proto budete všichni propuštěni.“

Po jejím prohlášení následovalo ohromené ticho. Dokonce i příslušníci kmene jen zírali a nevěřícně se krčili. Kyle se stydl.

„Ti z vás, kdo se chtějí chopit zbraně a připojit se ke gardě z vlastní, svobodné vůle, přejděte, prosím, k základní prohlídce a odvodu. Ostatní můžou jít.“

A tak se lidé, kteří chtěli vstoupit do řad gardy, postavili do fronty. Příliš staré či neschopné odmítli, poslali je k ostatním, kteří čekali na propuštění. Nakonec, za setmění všichni, kdo se dobrovolně přihlásili a byli shledáni schopnými, odpochovali.

Nebylo třeba říkat, že zbývající nebyli propuštěni. Opět je spoutali a odvedli. Ani neprotestovali. Byli tak zbití, že možná považovali celé to představení za podvod určený pouze k tomu, aby byli odděleni mladí a silní, které pak prodají někde jinde. A možná to svým způsobem přesně tak bylo.

Vojsko, čítající téměř sedm tisíc duší, vyrazilo na východ podél řeky Úzké. Po dvou týdnech se garda utábořila na pobřeží jižně od Kurzan, odkud byla vidět Anarská úžina, kde v chráněných, klidných vodách kotvily lodě. Kyle na severu rozeznával šedohnědé věže přístavní obrany města.

„Lodě!“ oznámil Hrbáč a poplácal ho po zádech. „Lodě,“ zopakoval a vychutnával si to slovo.

„Lodě,“ zopakoval Kyle, který o nich jenom slýchal. Nelíbila

se mu představa, že má do jedné vlézt. Připadalo mu to nepřírozené.

„A teď co?“

„Utáboříme se. Budeme cvičit. Čekat.“

„Co se děje?“

Hrbáč si upravil koženou přílbu a poškrábal se v prošedivělém ježkovi. „Vyjednávání, Kyle. Mihal vyjedná s městem pronájem lodí.“ Starý sabotér cosi stiskl v nehtech a udělal obličej. „Pověz mi, chlapče, co si myslíš o plavání?“

„Není přirozené, aby lidi lezli do vody.“

„No, tak teď je vhodná chvíle, aby ses to naučil.“

Během následujícího týdne se Kyle připojil k asi čtyřicítce rekrutů, které násilím namáčeli do bahnité vody jednoho ze širších ramen v deltě Úzké. Gardové veteráni si při výuce vynucovali poslušnost, a aby potlačili vzpurnost, rozháněli se obušky. Kyle občas zahlédl na břehu sedět Hrbáče. Kouřil dýmku a povzbuzoval je.

Od prvního dne výcviku si Kyle všímal, že je neustále sledují další gardisté, a když se ozval výkřik, do tmavé vody vletěly šipky z kuší. Hladina se okamžitě vzpěnila a na ní se zmítalo velké, dlouhé zvíře, cvakalo čelistmi a ohánělo se šupinatým ocasem. Všichni plavci uprchli na břeh. Když se zvíře zase potopilo, titíž vojáci obušky zahnali rekruty zpátky do vody. Tři mladíky, kteří odmítli, zmlátili do bezvědomí a odtáhli pryč.

Kyle se rozhodl, že neodejde bez odporu. Když ho jedna gardistka, veteránka z Genabakis jménem Jaris, chtěla přinutit vlézt do vody, překvapil ji. Do vody se z blátivého svahu skutáleli společně. Žoldnéři na břehu a na mělčině se chechtali a výskali, zatímco se Kyle s Jaris váleli v kalné vodě. Kyle měl stěstí, podařilo se mu dostat za ni a zaháknout jí loket pod bradu. Už si říkal, že by ji mohl přinutit, aby si s ním vyměnila místo jako plavec. Když se jí ale pokusil strčit hlavu pod vodu, cosi ostrého a studeného ho píchlo do moudí. Trhl sebou a snažil se postavit na špičky.

„Tak je to správně, chlapče,“ smála se Jaris. „Ve vodě je další zubatá a jde po tvý malý rybičce.“ Hrot Kylea opět píchl. „Tak co to bude? Chceš kousnout?“

Kyle ji pustil a ona couvala vodou, jež jí sahala po pás. Zvedla

zvlášť ošklivě vypadající dýku. „Chytrá volba. A blbej pokus, chlapče. Jiní by tě propíchli už jenom za to, že se namočili.“

Nakonec Kylea vybrali jako člena oddílu. Dostali měchy z nafouknuté, dehtem omazané kůže, na kterých se celou věčnost plácali v řece. Gardisté je dál sledovali ze břehu a z vysoké trávy ve slatině.

Druhou úlohu mnoha gardistů Kyle odhalil osmého dne, když se ze břehu rozbahněného ostrova ozval křik a žoldnéři se seběhli ze všech stran. Přechvachtali kalné mělčiny a vrhli se do vysokého rákosí. Kyle a ostatní plavci se zastavili, aby viděli, co se děje.

Z rákosu a orobince vyhnali kluka v rozedrané haleně. Utíkal po břehu ostrova, bosý a vyděšený. Jeden gardista vyskočil z trávy a srazil ho do vody. Oba zmizeli pod hnědou hladinou. Kyle k nim plaval, jak nejrychleji dokázal.

Žoldněř se vynořil a vytáhl na břeh bezvládné tělo. Když Kyle dorazil, uviděl na blátě a na chlapcových prsou jasně rudou krev ze srdce. Gardista byl pomenší veterán Tobol, před nímž ho Hrbáč varoval. Přesto se k němu Kyle vrhl mělkou vodou. Zvedl chlapcovu hlavu. Hoch byl mrtvý.

„Proč jsi ho zabil?“

Veterán si Kylea nevšímal a začal si čistit a olejovat nůž.

„Byl to jenom kluk. Tak proč?“

„Sklapni. Rozkazy. Žádný špehování.“

„Špehování?“ Kyle nemohl uvěřit vlastním uším. „Špehování? Možná se jenom koukal. Možná byl prostě zvědavý. Kdo by nebyl?“

„Dávej si pozor na pusu. Já nehraju tak hezky jako ta genabakiská kráva Jaris.“

Kyle po něm málem skočil, ale on pořád držel nůž, kdežto Kyle pouze svůj směšný kozí měchýř. Pozvedl ho. „Ty a tahle věc jste si hodně podobní, Tobole. Oba jste nafoukaní.“ Kyle zapáčil v nafoukovaném švu, až vzduch s prdnutím vyletěl ven. „A oba naděláte spoustu kraválu.“

Tobol mu vyrazil měchýř z ruky. „Nešvi mě. Tohle není hra.“

Dorazili další gardisté a Kylea zahnali. Ten si šel najít náhradní měchýř. Žoldnéři odtáhli mrtvolu do husté trávy.

* * *

Další týden Kylea probudili kopancem uprostřed noci. Zašilhal do černé tmy bezměsíčné noci a sotva rozeznal, že nad ním někdo stojí.

„Vstávej. Nástup na pláži. Pohyb.“

Byl to Kopál, jeho seržant. „Rozkaz.“

Kyle si v matném světle řežavých uhlíků posbíral zbroj a výstroj a odklopýtal na pláž, kde našel rekruty a gardové veterány rozdělené do hloučků. Kopál, pouze v pantalonech a kožené vestě, mu vytřepal všechnu výstroj z rukou.

„Tohle nebudeš potřebovat.“

Kopál se přesunul k ostatním rekrutům. Vedle Kylea se objevil Stopař a klekl si, aby mu pomohl probrat věci.

„Vezmi si nůž,“ šeptal. „Měj ho na krku.“ Prohlédl si Kyleovu nesořodou zbroj. „Vezmi si jenom kůži – žádný vycpávky – a suknice je dobrá. Běž bosky.“

„Co se děje?“

„Plaveme k lodím. Slyšel jsem, že vyjednávání se zvrtno.“

Kyle si natáhl kožené části oděvu. „Zvrtno? Tohle se už určitě chvíli připravovalo.“

„Jedna možnost. Mihal je mazaná. To se jí musí nechat.“

Kyle si dřep l k vodě. Nic neviděl. Úžina byla klidná, hladinu nečeřil ani nejmenší vánek, ale byla tma jako v jeskyni. „Vůbec nic nevidím.“

„Jen se neboj, světla bude dost.“

Kyle potěžkal svůj tulvar – železa v něm bylo celý kámen.

„Neber si ho,“ řekl Stopař.

„Chci si ho vzít.“

„Tak se aspoň zbav tý pitomý pochvy. Pověš si ho na řemen kolem krku. Kdyby to vypadalo, že to nezvládneš, odřízni ho.“

„Nikdy se s ním nerozloučím.“

Stopař podrážděně sraštil obočí. „Temnej lovec tě vem! Ale je to tvůj pohřeb.“

Vysoký zvěd odkračel. Kyle našel v koších měchy. Lidé si je přivazovali na prsa. Kyle si přivázel tulvar s novým jílcem na řemen kolem pasu a pak si ho protáhl pod ramenem a kolem krku. Žoldnéri kolem něj vstupovali do klidné vody.

„Kam jdeme?“ zeptal se jich Kyle.

„Ticho,“ sykl kdosi.

„Mistr Kápě ti seber jazyk.“

Kyle spolkl vzteklou odpověď a připojil se k řadám téměř nahých lidí mřícíích do vody.

Voda byla děsivě studená. Kyle cítil, jak ho svrbí prsty na nohou i rukou. K čemu asi bude, až konečně dorazí na loď, příliš zdřevěnělý, než aby se dokázal rozmáchnout zbraní? Pomyslel na to někdo?

Když mu voda dosáhla k pasu, zastavil se. Otočil se, aby si s někým – s kýmkoliv – promluvil, ale tlačili ho dál.

„Jdeme.“

„Nemáme moc času.“

„Času na co?“ sykl.

Za řemení ho popadla ruka jako lopata a tlačila ho před sebou. Otočil se a ve tmě uviděl širokoplecího Šedohřívá. Ještě nikdy ho neviděl bez kroužkové a pásové zbroje, ale teď ji neměl, a byl, pokud něco, ještě působivější. Hrudník měl mohutný, pokrytý šedou kožešinou připlácnutou vodou na kůži. A silné paže měl porostlé černými chlupy.

„Plav ke čtvrtý lodi,“ zabručel a zatřásl Kylem.

„Čtvrtý?“

„Tý, co je nejdál, chlapče.“

„Aha, jasně. Ano. A co ta zima?“

Odpadlík překvapeně zamrkal. „Jaká zima?“

Vítr ho chraň! „Na kterou loď míříš ty?“

„Loď? Pro Trhačovy zuby, já nejedu.“

„Ne?“

„Ne. S vodou se nemáme rádi.“

Postrčil Kylea dřív, než ten mohl zapřemýšlet, jestli to myslí vážně. Plaval, kopal nohama v pravidelném rytmu, jak ho to naučili. Měchýř si tiskl na prsa, ale nemačkal ho, ruce i nohy držel co nejuvolněnější a šetřil síly. Brzy ho obklopila beztvará noc. Hvězdy svítily nahoře i všude kolem, jak se odrážely od strašidelně klidné hladiny zálivu. Muži kopali nohama a cákali. Ze všech stran se k němu nesly kletby a supění. Zadíval se před sebe, ale žádné lodě neviděl, ani první, natož čtvrtou.

Kopal a kopal. Chlad mu pronikal do údů, které přestával cítit. Říkal si, jestli snad neplave v kruzích. Jak by to poznal? Jak by to vůbec někdo z nich poznal? Přesto se mu nedostávalo síly, aby se zeptal. Zuby mu cvakaly a do ramenou dostával křeč.

Dolehl k němu křik. Volání o pomoc, prosba. Rekrut, hlas byl

mladý. Zpanikařil nebo dostal křeč. Cákání následovalo prudké zalapání po dechu a pak děsivé, dlouhé ticho. Kyle přestal kopat. Vznášel se a naslouchal. Bohové všude kolem! Do jakého bratrstva to vstoupil? Copak... opravdu mohli zabít jednoho ze svých?

Kdosi do něj vrazil a on sebou trhl. Měchýř mu málem vyklouzl z náruče jako namaštěné prase, a on málem zavřískl: „Ne!“

„Hni sebou.“

Kyle hlas neznal, ale poznal přízvuk: severní Genabakis. „Vůbec nic nevidím,“ supěl.

„Nevadí. Hejbej se. Udržíš se v teple.“

Proti tomu nemohl nic namítat. Kolem proplavalo cosi tmavého. Kyle znovu začal kopat a snažil se neztratit gardistu z očí.

Jeho nohou se zmocnil chlad. Aspoň tak to vnímal. Mrazivé sevření vody ho nějak odřízlo v pase. Pořád kopal, ale nohy už necítil. Paže ovinuté kolem měchýře měl stejně ochromené. Meč na levém boku ho stahoval, hrozilo, že ho utopí. Zuby mu neustále cvakaly tak hlasitě, až si byl jistý, že ho pod vodu strčí jako dalšího.

„Už je to blízko,“ zašeptal kdosi za ním. Kyle jen zabručel, že rozumí, na víc se nevzmohl. „Doprava,“ upozorňoval kdosi.

„Čtvrtá loď?“ vykoktal Kyle.

„Tu polib mistr Kápě. Je to loď, ne? Tak na ni. Fofrem, obrat. Natáhni se.“

Kyle zvedl prochladlou ruku a našel kluzké, studené dřevo. „Jak...?“

„Před sebou máš provazovej žebřík.“

Zašátral a podařilo se mu ovinout ruku kolem žebříku. Pomalu, s námahou se vyškrábal na první dřevěné příčle. Shora se natáhly ruce a pomohly mu na zbytku cesty. Pak ležel na teplé palubě a lapal po dechu. „Támhle je další – pomozte mu.“

Vedle něj se naklonil tmavý obrys. „Nikdo tam není.“ Muž tiše odkráčel.

Loď už byla zabraná. Kyle se ohřál u uhlíků doutnajících v železném ohřívadle na střední palubě. Kolem proběhli dva gardisté. „Odplováme?“ zeptal se Kyle jednoho.

Muž se zastavil a přeměřil si ho pohledem. „Nováček, co?“

„Ano.“

„Kdo tě zverboval?“

„Hrbáč.“

Muž kývl, jméno na něj udělalo dojem. Kyle si říkal, co asi může být působivé na zlomeném, jednorukém sabotérovi.

„Vyznáš se v lodích?“

„Ne.“

„Tak seš odteď mariňák. Budeš drhnout zbroj a zbraně – zvlášť palný. Příprava na blokádu.“

„Blokádu?“

„Ano. Budeme potřebovat jejich lodě.“

Kyle potlačil nevěřící smích. „Ale těch je pro celý město!“

Gardistův úsměv jasně zazářil ve tmě. „Tak teda jenom jejich nejlepší lodě.“ Úsměv zmizel. „Dolů, pro výstroj.“

„Ano, pane.“

Kyle čekal, že v podpalubí uvidí spoustu krve, hotová jatka, a tak sestupoval pomalu. Ale to, co našel, ho znepokojilo mnohem víc. Všechny výklenky a lůžka, které viděl, byly prázdné. Nikde ani živáčka, ani jediné mrtvé tělo. Kde jsou všichni? Co se stalo? Nikde nenašel žádné zbraně ani zbroj.

Od zádi se ozvalo řinčení kovu. Kyle si připravil tulvar a poslal blíž. Úzká chodba končila v místnosti přecpané lavicemi a stoly. Otevřené dveře vedly dál na záď. Řinčení pokračovalo. Kyle nahlédl dovnitř a uviděl záda bosého muže v mokré košili a kalhotách, zápolícího se skříňkou zavřenou na řetěz.

„Počkej chvíli,“ řekl muž talijsky, aniž by se otočil. Kyle si říkal, jak asi může vědět, že je tady. Zvuky vydávané pohupujícím se plavidlem jeho příchod překryly, tím si byl jistý.

„Ano.“

Další chřestění, pak řetězy spadly na zem. „Cha!“ Muž otevřel nýtovaná dvířka. Kyle uvnitř uviděl stojany s oštěpy, luky a meči.

„Pomoz mi je vynést nahoru.“

„Kde jsou všichni? Teda posádka.“

Gardista začal odemykat stojany. Kyle viděl, že má obrovský kruh s klíči. „Kupci,“ povzdechl si muž. „Chtěli zbraně zamčený, a přitom čekali, že budou neustále chráněný.“ Husté černé vlasy, ostříhané nakrátko, se mu leskly jako vlhká srst a vrásky v obličeji jako by byly připravené k neustálému úsměvu. „Posádka? Jen nejnnutnější hlídka. Někteří bojovali, někteří skočili přes palubu.“

„Co je v plánu?“

Muž se zarazil a přehnaně se zamračil, než se zase usmál. „V plánu? Aha, ty seš novejš. Zajmout loď.“

„Jasně. Zajmout loď.“

Hrom zaburácel a projel celým plavidlem; zdroj musel být ve střední vzdálenosti. Kyle se zmateně zamračil – byla přece jasná noc. Gardista se dychtivě zakřenil. „Už to začalo. Jdeme.“ Sebral plnou náruč zbraní.

Na palubě se mihotala slabá oranžová záře. Plameny už obklopile kurzanské nábřeží. Zatímco se Kyle díval, jednou přístavní věž otrásl žlutobílý výbuch. Věž se s děsivě pomalým půvabem nahrabila a převrátila na bok, přičemž se zploštila. Nad zálivem znovu zahřmělo.

„Dejmala něco vytočilo,“ zamumlal gardista.

„A co loď?“

„Nále, o ty se neboj. Kutna by ho zabil.“

„Už jsou na cestě!“ křikl kdosi z přídě.

Gardista se zasmál. „Vidíš? Stačilo jenom menší povzbuzení.“

„A co přesně uděláme, až se sem dostanou?“ zeptal se Kyle.

Žoldněř se na něj překvapeně podíval. „Promiň. Pořád zapomínám. Pro nás starý brachy je to těžký. Jmenuju se Zelev. A ty?“

„Kyle. Ty seš – přísežník?“

„Ano.“ Zelev mávl na druhé dva. „Já udržím palubu. Vy mi budete hlídat bok. Ty,“ ukázal na Kylea, „umiš střílet z luku?“

„Umím.“

„Dobře. Běž na přední palubu s ním – a řiď se jeho rozkazama.“

„Rozkaz.“ Kyle posbíral tolik toulců se šípy, kolik jich udržel.

Muž na vyvýšené přední palubě byl bledý, kostnatý a očividně promrzlý, jak tam stál v promočené plátěné košili a kožených kalhotách, choulil se a poskakoval.

„Ty seš lučištník?“ zeptal se gardista Kylea talijsky se silným přízvukem.

„Umím střílet.“

„Dobře. Zkus jeden tady z těch. Najdi si, kterej se ti líbí.“

Kyle natáhl jeden luk a zkusmo vystřelil do tmy. Usoudil, že je slabý, ale střílí přesně. „Jaký je plán?“

„Já budu vybírat cíle. Ty je zasáhneš.“

„Aha.“ Aby se lépe seznámil s lukem, vystřelil Kyle do tmy ještě několik šípů.

„Ty seš zdejší rekrut?“ zeptal se muž.

„Ano. Kyle. A ty?“

„Parsell, Lurgman Parsell. Genabakis.“ Muž nepřítomně vyhlížel nad tmavé vlny zálivu, na nichž se odrážely plameny. „Už jenom necelá líga,“ zavola dolů.

„Označím je,“ prohlásil Zelev.

Kyle šilhal nad klidné vody. Jen tak tak rozeznával blížící se tmavé obrysy, bledé linie přídílí, natož možné cíle. Jak má něco zasáhnout? „Ehm, je tu potíž. Nic nevidím.“

„Nemůžeš –“ Lurgman si povzdechl, vytáhl si zpod košile kožený váček a z něj kousek naolejované látky. „Snad toho zůstalo dost. Zkus to.“

„Co s tím mám dělat?“

„Přetři si tím oči. Otevřený, nezapomeň – musí bejt otevřený.“

„A nebolí to?“

„Škrábe.“

Kyle si pergamen pochybovačně prohlížel. „A to musím?“

Zálivem se z dálky neslo drnčení kuší a katapult. Vysoko do noci vyletěly zápalné látky a odhalily několik desítek plavidel, které na ně útočily.

„Nemáš na vybranou.“

Kyle otevřel oko a přitiskl si na něj kůži, načež ucukl a zavrčel. Nadával, jak mu oko spálila kyselina. „Vítr tě vem! Bohové, chlape! Bohové!“

„Druhý oko – honem.“

„Zbavte se těch dvou válečných galér!“ zařval Zelev. „Ty nechceme.“

„Rozkaz.“

Kyle mrkal, jak mu slzely oči, a zíral do černobílého polosvětla oslepivě jasných plamenů, spalujících hvězd na noční obloze a zřetelných obrysů lodí poháněných vesly, které se k nim pomalu blížily. Nesl se sem rachot bitvy, jak se lodě střetly.

Lurgman vrčel a syčel námahou, oči zavřené, ruce natažené před sebe, a Kylea zasvrběly chloupky na šíji a pažích, když si uvědomil, že tu stojí s dalším mágem, možná dokonce dalším přísežníkem.

„Jsou v dostřelu?“ procedil Lurgman přes zaťaté zuby.

Nejbližší plavidla, dva široké nákladní koráby, se pokoušely proplout po stranách jejich lodí. Obě zpomalily a kymácely se,

jako by je nikdo neřídil. Paluby se hemžily vojáky. Kylea překvapilo, jak jsou všechna jejich vesla pokroucená – úplně k ničemu.

„Teď už ano.“

Dolů se sypaly šípy a Kyle se schoval za zábradlím. Lurgman se nepohnul. „Vstaň. Nezasáhnou nás.“ Pak sebou trhl, jako by dostal políček. „Pozor na mága!“ zařval.

V té chvíli na palubě vzplála koule jasně modrého světla. Náhodně poskakovala a se zábleskem zasáhla stěžň, odkud se odrazila do sudu, který ji pohltit s ohlušujícím výbuchem.

„Slož toho chlapa!“ houkl Zelev naštvaně.

„Provedu,“ opáčil Lurgman a prohlížel si loď.

Do zábradlí narazily hákovací kotvice. Koráby se přiblížily. Zanimi, v poměrně klidných vodách, troskotaly dvě dlouhé a nízké válečné galéry a potápěly se, aniž by k tomu Kyle viděl důvod. Paluby byly přecpané vojáky. Zoufale zápolili se zbrojí. Někteří padali přes palubu a okamžitě mizeli. Kyle se ve své tenké kožené zbroji poprvé cítil bezpečný.

„Támhle!“ křikl Lurgman a chytil Kylea za ruku. „Na zádi. Ten dědek v tmavém klobouku, co vypadá jako kápě. Na krku má zlato.“ Kyle ho zahlédl, zamířil a vystřelil. Šíp letěl nocí, jako by byl zavěšený na laně, a pak zasáhl do krku muže vedle mága. Ten upřel na Kylea oči přivřené do zářících škvírek. Zvedl ruce a pokynul. Na prstech se mu třpytilo zlato a šperky.

„Bacha na záda!“ zavolal kdosi za Kylem, jenž se otočil a spatřil na druhé straně paluby tmavnoucí a vířící kouř jako z hořícího oleje.

„Lurgmane!“ křikl.

Mág se otočil a zalapal po dechu. „Pro kletbu mistra Kápě! Zeleve! Povolání!“

Kyle stočil oči na palubu, kde byli Zelev a jeho dva muži obklíčení mořem kurzanských vojáků.

Mág postrčil Kylea. „Získej trochu času! Čas!“

Z portálu chodby se vynořila noha se šupinami a drápy. Vykoukla protáhlá hlava s olivově zelenými šupinami, připomínající hmyz. Kyle si přitiskl tulvar ke rtům. *Vítr mě chraň!* Popošel blíž, připravený na tvrdé rány.

Démon nebo zaklínadlo nebo co to bylo se natáhl, jako by chtěl Kylea chytit rukou s drápy, a tak se mladík rozmáchl. Tulvar uťal předloktí a ruka odletěla do moře. Zlý duch zavřískl. Kylea zalil horký ichor a on uskočil, jak ho to zaštípalo, a mrkal.

Na schůdcích ze střední paluby se objevili kurzanští vojáci, přelétli pohledem souboj na horní palubě a couvli.

Démon se chytil za pahýl. Z rány se vyvalil kouř. Když dal ruku pryč, pahýl byl vytvrzený a vypálený. Pohnul čelistmi, zapraskalo to a zaklapalo, a Kyle nějak porozuměl slovům: „*Kdo jsi, abys učinil něco takového?*“

„Jenom voják,“ odpověděl Kyle, protože neměl tušení, co se právě stalo.

Kolem plavidla létaly šípy, ale cosi je odráželo. Plameny šířící se po vlnách obklopile jednu loď, když se srazila s korábem vedle Kyleovy lodi. Démon se narovnal. „*Nebyl jsem zpraven, že tu čeká někdo tvého postavení. Ale budiž. Vyzkoušejme tedy naše schopnosti, ty a já.*“

Potom – a Kyle to mohl pochopit pouze tímto způsobem – se démon rozpustil. Jeho šupinový keratin či kostra nebo zbroj se roztekly, kroutily se a vyboulovaly. Démon padl na kolena, a než jeho lebka sklouzla jako rozehrátý vosk, Kyle měl dojem, že v černých očích vidí hrůzu a úžas.

Kyle ustoupil na kraj lodi a spatřil Lurgmana zhrouceného, s rukou zaháknutou za okrajník. Z nosu mu tekla krev a oči mu barvila karmínem. Ty oči přimhouřil a zamračil se na vodu. Kyle se podíval – kurzanského mága nyní podpírali jeho muži. Byl bez klobouku, holá lebka se mu leskla.

„Takže to bude tím horším způsobem?“ zavrčel tiše Lurgman. „To neumíš střítet líp?“

„Na tuhle vzdálenost ano.“

„Tak se do toho pusť.“ Mág podal Kyleovi kuličku velkou jako kamínek do praku. Kyle ji potěžkal a kývl. Rozpřáhl se a hodil. Kámen přistál někde poblíž mága, aniž by si ho někdo všiml. Zatímco se Kyle díval, muži na zádi si najednou přitiskli ruce na obličej. Jejich otevřená ústa připomínala černé ovály. Oči jim vylézaly z důlků. Drásajícími prsty si rozrývali maso a všichni, kdo se tlačili na zádi, popadali. Mág se skácel mezi ně. Kyle se odvrátil. Obracel se mu žaludek. Lurgman se posadil a zády se opřel o zábradlí.

Se žaludkem jako na vodě a údy třesoucími se nevyužitou energií se Kyle vrhl vedle něj. „Takže takhle vy přísežníci řešíte svoje spory.“

„Přísežník? Já? Bohové, ne. Já nejsem v *jejich* ranku. A vůbec, já jsem z Genabakis. Žádný přísežník není z Genabakis.“

Kurzanští vojáci ostražitě vystupovali do schůdků. Lurgman

hrozivě zvedl ruku a oni utekli. „Ne, já byl jenom obyčejnej léčitel v Kočce, když tam vpadli Malažani. Tam nám říkali kostoví čarodějové. A já byl zatraceně dobrej. Léčil jsem zlomeniny, narovnával kosti, čistil infekce. Takže jak vidíš, jako bojovej mág nestojím za moc.“

„Mě jsi oblafl.“

Řinčení oceli, bouchání a chřestění zbroje dole utichlo.

Lurgman si úkosem prohlížel Kylea. „A co ty? Co je za tou čepelí?“

Kyle pokrčil rameny. „Dejmal ji popsál, jestli se ptáš na tohle.“

Na chodech se objevil Zelev. Halena mu visela v krvavých cárech kolem pasu. Paže a prsa mu křížovaly menší šrámy. Z vlasů mu stékal pot. Rozhlédl se po přídí a překvapeně se zamračil. „Myslel jsem, že vás dva sežral démon.“

„Měli jsme štěstí,“ utrousil Lurgman.

„No, pojď dolů, Klikaři. Moji pomocníci potřebujou vyléčit a blíže se další lodě.“ Oddusál zpátky dolů.

Kyle pomohl Lurgmanovi na nohy. „Klikaři?“

Mág trpce zkrivil rty. „Klikař. Trvají na tom, že mi tak budou říkat.“

V noci, v holém kamenném údolí, seděl v silném plášti zahalený muž vedle planoucí vatry. Světlo ohně se odráželo od okolních útesů. Muž poslouchal vzdálený příboj. Občas přihodil do ohně klacek. Údolím se rozlehlo vrčení a muž vstal a zadíval se na noční oblohu.

V křoví a kamení opodál přistál okřídlený hmyz připomínající obří vážku. Z něj pomalu, toporně sesedla postava ve zbroji.

Muž odhodil plášť a přistoupil blíž. Paže mu visely u boků, dlouhé, silné, svalnaté. Opálený a vráscitý obličej se mu zkrivil radostí. „Jdeš pozdě, Hunchelli,“ zavolal s úsměvem. „Ale mému srdci prospívá, že tě zase vidím.“

Plameny se zlatě odrážely od zbroje. „Otec už je na dlouhé lety příliš starý, Drtiči. Ale mám vyfídit jeho neutuchající věrnost a pozdravy. Jsem jeho první syn V'thell.“

„Vítej na mém skromném ostrově.“ Sevřeli si předloktí.

„Bude to tedy místo, kde se sešikujeme?“

„Ano. Ostrov je bezpečný. Poslouží jako jeden z našich skladů a místo k mezipřistání.“

„Rozumím.“ Zlatý Moranth, jenž přiletěl až ze vzdálené severní Genabakis, si muže chvíli mlčky prohlížel a chitinové hledí jeho plné přílby nic neprozrazovalo.

„Tak do toho, zeptej se,“ zavrčel muž.

„Nuže dobrá. Proč ses vydal touto cestou? Riskuješ – rozbití – všeho.“

„Už nemůžeme jenom stát opodál, V'thelli. Všechno se kousek po kousku vytrácí. Všechno, o co jsme usilovali. Ona nechápe, jak musí stroj, který jsme postavili, běžet.“

„Přesto při tom pomáhala.“

Muž pevně stiskl rty. „Ano, to je pravda. Neříkal jsem, že to bude snadné.“ Jen mávl rukou. „Ale co Stříbrní? Půjdou s námi?“

„Ano. Můžeme počítat s letkou stříbrných quorlů. Jdou s námi i někteří Zelení. Černí a Červení... no, uvidíme. Co se Modrých týče – ti udržují transportní kontrakty se všemi. Předpokládám, že z toho vyjdou nejlíp.“

„Není to tak vždycky? Odpočineš si tu?“

„Ne, musím okamžitě letět.“

„Vyříd' tedy pozdravy svému otci. Ať začne přesouvat materiál. A uzavři smlouvu na všechna modrá plavidla, pokud to půjde.“

V'thell naklonil obrněnou hlavu. „Dobrá.“

Muž se díval, jak Zlatý Moranth opět nasedá. Křídla quorla byla vidět rozmazaně. Muž sklonil hlavu před vanoucím prachem a pískem, a díval se, jak tvor vzlétá a mizí do noci. Po chvíli se ze tmy vynořila další postava. V dlouhém tmavém plášti s kapucí.

„Můžeme jim věřit?“

Muž jménem Drtič vyprskl smíchy. „Ano, dokud bude aspoň malá šance, že vyhraje. Potom budou vyjednávat. Co ty?“

„Moje věrnost? Nebo moje zprávy?“

Drtič se pousmál.

„Povídá se o návratu Rudé gardy.“

Opovržlivé frknutí. „To slycháš každý rok. Zvlášť ve zlých časech. Nepřikládal bych tomu váhu.“

Muž v plášti vstal, ale naprostá temnota pod kapucí se nezměnila. „Zvážil jsi možnost, že by se mohli opravdu vrátit? Nakonec, jsou mezi nimi jména, která znějí jako noční můry.“

„Mezi námi jsou jména jako noční můry taky.“

„Když říkáš my – koho tím myslíš? Dassem je pryč. Kellanved a Tanečník jsou pryč. Kdo zbývá, aby se jim postavil?“

„Vždycky jsme je porazili.“

„V minulosti ano.“

Drtič si přetřel krk. „Pokud hledáš jistotu, jsi na špatném místě. Hoď si kostkami a nech rozhodnout Dvojčata.“

„Já nejsem z těch, kdo ponechávají všechno náhodě.“

„Všechno je náhoda. Ale pokud ses už nepoučil, teď se to asi těžko změní.“

„Proč, když neponechávám nic náhodě?“

„Ještě něco?“

„Ne. To spojení s Moranthy mě přesvědčilo. Budu se náležitě hlásit.“

„To udělej.“

Muž sklonil hlavu v kapuci. „Zůstaneme ve styku obvyklými kanály.“

„Ano. Těmi.“

Vzápětí postavu pohltila noc.

Drtič ještě chvíli pozoroval plameny, vzdychal a praskal klouby. Z jednání se zrádci mu vždycky trnuly zuby. Zvlášť se spárským zrádcem. Ale teď přece sám spadl do téže kategorie. Vzpomínal si na první kontrakt s Moranthou a jak jednomu rozdrtil zbroj na trupu v medvědím objetí. Poté trvali na tom směšném jméně. Bylo by lepší, kdyby mu říkali prostě Krust nebo Urko.

Obavy ze spárského zrádce se vrátily. Vybavil si Stahovače, jak kráčí po zpustošených bojištích, smetá to nejhorší, co proti němu mohl kdo vrhnout, a zabíjí, zabíjí. Otřásl se. Mistr Kápě jí pomáhej, pokud by se měl objevit znovu. Ale ne. Všechny analýzy říkaly, že by proti nim dnes prostě poslala celý Spár, takže by nakonec zůstali jen řadoví vojáci. Možná by jich padly stovky, ale nakonec by se přesila projevila.

V každém případě budou jednat. Bylo to kruté a tvrdé, ale hodlali vyhrát, a tohle byla v této generaci jejich největší šance. Jistým způsobem ji litoval, vězela v noční můře, kterou sama stvořila – do Propasti, nakonec jim možná ještě poděkuje. Přesto věděl, že nakonec to přijme. Laseen chápala, co je to nutnost. Vždycky.

„Nebude to stát.“

„Určitě bude.“

„Nebude – napravo to nemá dostatečnou oporu. Tam to povolí a celý to spadne.“

„Ne, nespadne. Přivázali jsme to pevně. Je tam dost velké protitah.“

Malazští mariňáci, muž a žena, seděli na hromadě cihel před lihengskou Jitřní bránou směřující k východu. Prohlíželi si vysoký vnější oblouk mohutné brány. Na sever a na jih se táhly kurtiny legendární, deset sáhů vysoké a téměř nedobytné hradby Li Hengu.

Z brány vyšel zahalený muž – zastíněný vchod byl dost široký, aby pobral čtyři válečné vozy vedle sebe. Muž se rozhlédl, zastínil si oči a uviděl ty dva. Obrátil se a zařval něco, co ozvěna v dlouhém tunelu zesílila až do nesrozumitelného řevu. Přiběhl další muž, připojil se k prvnímu a roztáhl nad ním slunečník. První muž si urovnal roucho, upravil si široké rukávy a vykročil. Druhý nad ním držel slunečník.

„Hej, vy dva! Kde je váš velitel?“

Malažané se podívali na sebe, pak se žena dotkla své pomačkané kožené čapky. „Soudce Ehrlanne. Co vás přivádí ven na stavbu, kterou máte na starosti? Vsadím se, že špatný zprávy.“

Ehrlann si oťukal obličej bílým hedvábným kapesníčkem a posmál se. „Vaše neúcta byla zaznamenána již dávno, vy, ehm, ženisti. Odsouzení, myslím, vaše mravy vhodně upraví.“

„Slyšel jsi to, Slunko?“ zeptala se žena. „Jsme ženisti. Ale jak máme pro vás stavět hradby, když nás strčíte před soud?“

„V řetězech, předpokládám,“ usmál se soudce. „Váš velitel?“

„Pracuje.“

Ehrlann se ohnal po mouchách. „Chcete říct, že je opilý. Jamaere! Sem s tím!“

„A s čím?“ chtěl vědět Slunko.

„Vy hlupáci s ničím.“

Muž se slunečníkem natáhl volnou ruku s hůlkou, na jejímž konci byl přivázaný chomáč bhederiních chlupů. Ehrlann si ji vzal a zamával si jí před obličejem. „Neobtěžujte se. Jdu za ním hned.“

Odkráčel. Cestou zakopával o volně se povalující cihly a kamení. Jamaer ho následoval i se slunečníkem.

Malažané se na sebe podívali. „Neměli bysme jít s ním?“ zeptala se sabotérka a upravila si čapku na krátkých hnědých vlasech.

„Storo by ho mohl zabít. To by vypadalo blbě, až budeme u toho soudu.“

„Máš pravdu.“

Vydali se za soudcem.

Ehrlann se zastavil u plátěného přístřešku z vojenského pláště uvázaného vedle vysokého vápencového kvádru, napůl zasypaného v zemi. Zpod stříšky lezl muž, kymácel se, kašlal a utíral si ruce do přednice špinavé volné vesty.

Dva ženisti řízně zasalutovali. „Kapitáne Storo, pane!“

Storo po nich střelil temným pohledem, polkl a zašklebil se nad tím, co ochutnal. „Je to seržant. Co zas, Ehrlanne?“

„Přišel jsem žádat o otevření Jitřní brány, pane. Požaduji to. Naši stavitelé říkají, že opravy už jsou dávno hotové. Stavba je prý opět pevná a obchod už měl dávno fungovat.“

Storo se poškrábal po nezdravě bílých, zarostlých tvářích a zastínil si oči před sluncem. „Nejsou to zrovna ti stavitelé, co vám pěst nařídila, ať je vyrazíte, protože přehlíželi, že se hradba rozebírá?“

„Pouhé nepříjemné drobné rozkrádání během let, které prováděli tito nežádoucí.“ Soudce zamával hůlkou směrem k nelegálnímu táboru táhnoucímu se na obě strany od východní silnice.

Storo tím směrem zašilhal. „Žijou ve stanech, Ehrlanne.“

„Na tom nesejde. Už to prostě nesmíte dál odkládat. Práce jsou hotové. Vaše smlouva vypršela. Skončila. Pokud budeme muset, ohlásí soud vrchní pěsti Anandovi, že už nepotřebujeme služby jeho ženistů a že se obrana Li Hengu vrátila ke své dávné slávě.“

Na Ehrlanna zasvítlo sluneční světlo a on zamrkal a štěkl: „Výš, hlupáku!“

Jamaer zvedl slunečník výš.

„Můžete si hlásit, co chcete,“ prohlásil Storo. Sehnul se pro svou přílbu, ležící pod stříškou, a nasadil si ji. „Ale jediná zpráva, kterou Anand vyslechne, je ta moje.“

Ehrlann si oťukal kapky potu z obličeje a přidržel si roucho na prsou. „Nenuťte soudní dvůr vynést formální obvinění, veliteli.“

Storo přimhouřil oči. „Jako třeba?“

„Došlo k politováníhodným napadením občanů, veliteli. Obtěžování úředníků při výkonu jejich povinností.“

Storo frkl. „Být váma, Ehrlanne, tak bych se nepokoušel zatýkat moje muže. Například Jalor je domorodec ze Sedmiměstí. Nelí-

bilo by se mu to. A Rell –“ Potřásl hlavou. „Nechci ani pomyslet na to, co by udělal. V každém případě nebude pěst Rheena ctít vaše civilní výnosy.“

„Ale ano, bude. Městská posádka za vámi nestojí, veliteli.“

„Což znamená, že jste si je koupili.“

„Veliteli! Protestuji proti takovému jazyku!“

„Nenamáhejte se, Ehrlanne. Mrsk, Slunko... co si myslíte o opevnění brány, průchodu a obloucích?“

„Dobrý na padesát let,“ odpověděla Mrsk.

„Spadne – spíš dřív, než později,“ prohlásil Slunko.

„Tady to máte,“ sdělil Storo Ehrlannovi.

Soudce si zamával hůlkou před obličejem a prohlížel si Stora.

„A to znamená...?“

„To znamená, že máte svou bránu. Zítra si ji otevřete.“

Soudce se rozzářil a rozpřáhl ruce, jako by chtěl Stora obejmout. „Výborně, veliteli. Já věděl, že budete poslouchat. Vše je tedy hotovo. Musím přiznat, že jednání s vámi veterány bylo poučné – uvnitř jich mnoho nevidáme. Povězte mi, jak se jmenovala ta barbarská země, kterou jste celou dobyli pro slávu císařovny? Gangabaka? Bena-gagan?“

„Genabakis.“ Storo si povzdechl. „A neskončili jsme. Ještě ne.“ Ehrlann se ostražitě zamračil. „Prosím, veliteli?“

„Ten kopec támhle.“ Storo ukázal bradou k severu.“

„Ano? Popravčí vrch?“

„Chci sejmout sáh –“

„Dva,“ přerušila ho Mrsk.

„Dva sáhy.“

Hůlka se zastavila. „Vy žertujete, veliteli.“ Ehrlann ukázal hůlkou. „*Tam* popravujeme zločince. *Tam* je vykonávána městská spravedlnost. Je to dávná tradice. Do té nemůžete zasahovat. Je to prostě nemožné.“

„Není to dávná tradice.“

„Říká kdo?“

„Můj mág Hedváb. Prý sahá jenom sedmdesát let do minulosti, a to mi stačí. V každém případě můžete svoje hladovějící chudáky škrtnit někde jinde, Ehrlanne. Až dodáte dělníky, kteří by snesli kus toho kopce, pustíme se do vodního příkopu.“

„Vodního příkopu? Vodní příkop? To je kde, prosím?“

„Přímo tam, kde stojíte.“ Storo zvedl opasek se zbraněmi a za-

prášný hauberk. „Dobrý den, soudce. Mrsk, Slunko, potřebuju se napít.“

Soudce Ehrlann se díval, jak veteráni míří k Jitřní bráně. Zadíval se na rozkopanou hlínu, rozbité cihly a pošlapané smetí před sebou. Sluneční světlo mu dopadlo na temeno a on sebou trhl.

„Jamaere! Slunečník!“

Untskou ulicí vykladačů balíčku draků, svíčkových čarodějek a chodebních jasnovidců – Věštební ulicí – kráčel tlouštíků v mořsky modrých šatech s trpělivostí člověka pátrajícího na opuštěném pobřeží po ztraceném pokladu. Věštební ulice ovšem nebyla zdaleka opuštěná. Unta, jako hlavní město říše, byla magnetem, vírem, přitahujícím všechny možné *talenty* – zákonné i jiné. Byli tu mágové, provozovatelé nejrůznějších chodeb, ale také třída menších „talentů“, jako vykladači balíčku draků, věštcí, všemožní vykladači budoucnosti, ať už věštili z vnitřností nebo ze vzorů zahlédnutých v kouři, četli z prasklin v opálených kostech či hláskovali rozhozené hůlky.

Věštění bylo současnou říšskou módou. Když se ochladilo a modrá obloha ztmavla do purpurova, ulice kypěla davy ze všech životních úrovní. Každý hledal náznak nevypočitatelných vrtochů Dvojčat Oponn – Pánovo zatlačení či zatažení Paní – nebo ochranu před nimi. Ve strkající se večerní tlačenci vychvalovali prodávající talismanů sílu svých chřestících reliquií, ikon a amuletů. Majitelé stánků komandovali kolemjdoucí.

„Vaše štěstí dnešní noci, laskavý pane!“

„Mapa vlivu mnoha říší na vaši stezku!“

„Záhady nanebevstoupení odhaleny, vznešený pane!“

„Stojí proti vám mnoho nepřátel.“ Baculatý mužík v modrém rouchu ztuhl. Zadíval se na špinavého uličníka, ještě menšího, než byl sám. „Riskujete všechno,“ pokračoval mladík, oči pevně zavřené, „ale kvůli ceně, jakou si ani neumíte představit.“ Muži se vyšplhali obočí až na čelo a rty se mu sevřely. Pak mužík zvrátil hlavu a zachechtal se. Ve smíchu ukázal zuby natřené vytrácející se zelenou barvou, takže vypadaly špinavé a nezdravé.

„No ovšem!“ přitakal. „Ale ovšem! Budoucnost máš správně. Jsi opravdu nadaný, mládenče.“ Prohrábl mladíkovi špinavé vlasy a podal mu minci. Mávl na nejbližšího stánkaře a zavolal: „To-muhle odvážlivci předpovídám skvělou budoucnost!“ A pokračo-

val dál. Nechal zmateného věštce zjevení Mrtvé Poliel zírat do davu.

Pouliční prodavači balíčku draků mu strkali svoje zboží. On je všechny shovívavě pozoroval. Přeptal se na přednosti jednoho každého starého, v sametu zabaleného balíčku karet, až jeden konečně zakoupil za značně sníženou sumu, což bylo způsobeno tím, že rodinu, která ho vlastnila celá pokolení, postihlo náhlé neštěstí.

Minul stánek nabízející relikvie, kouzelné šperky a stohy amuletů, zastavil se a vrátil. Muž vedle vozíku vstal ze stoličky. Neunikl mu pohled tlustého, nákladně oděného muže, upřený na pouzdro s náhrdelníky. Vědoucně se usmál. „Ano. Máte náročný vkus, vznešený pane.“ Sundal několik zavázaných náhrdelníků a nabídl je muži, jenž ucul. „Všimněte si těch oček, pane, miniaturní řetízky. A ty přívěsky! Zaručené kousky kosti z pozůstatků ubohých obětí posledního pochodu toho hrozného Coltaina.“ Tloušťíkovi málem vypadly oči z důlků. S obtížemi polkl. „Pán ten smutný příběh zná?“

Mallik Rel se sebral a znovu našel hlas. „Ano,“ zachraptěl.

„Opravdu hanebná tragédie, pravda?“

Mallik se narovnal. Vycenil nabarvené zuby. „Ano. Hrozná prohra. Neodbytně se mi to vrací jako vlny.“

„Díky moudrosti císařovny, že povolala všechny Quoňanny, aby povstali proti těm zrádným Záchlumčanům.“

„Ano. Patří jí dík.“

„Potom pán musí mít tuto relikvii – kéž se všichni poučíme z toho, co obsahuje.“

Kupec se klaněl, a tak mu uniklo, jak po něm Mallik střelil podivně napjatým pohledem. „Ano,“ řekl. „Lekce, kterou je nutné si zapamatovat.“ Šťastně se usmál. „Pochopitelně si tvou znamenitou relikvii koupím – a tady vedle, to je amulet, který odráží věčný hlad mistra Kápě?“

Jak se stmívalo a ven vylézali můry a netopýři, sluhové zapalovali lucerny před krámký vytrvalejších věštců a vykladačů. Mallik vstoupil do sídla paní Batevari. Do hlavního města dorazila nedávno a zakrátko si vybudovala pozoruhodnou pověst jako osoba s největší citlivostí na náznaky a vzory budoucnosti, jaké lze zahlédnout ve svěře vlivu chodeb. V ulicích byla známa jako vele-

kněžka královny snů, ale její oficiální postavení v kultu zůstávalo nejasné, protože se s velkochrámem na Božském rynku odhodlaně ignorovaly. Někdo ji zavrhoval jako šarlatánku s odvoláním na to, že údajně pochází z Darúdžhistánu, přičemž nikdo, kdo tam někdy byl, si nevzpomínal, že by o ní někdy slyšel. Jiní ji označovali za skutečnou provozovatelku kultu a poukazovali na její nepopíratelně přesné věštby a předpovědi. Obě strany považovaly oddanost Mallika Rela za důkaz, že mají pravdu.

Mallik, aniž by o pletichách věděl, nebo o nich naopak věděl moc dobře, vstoupil do vstupní haly. Tam ho přijal sluha v tradičních kamaších a haleně obyvatele Dřevnova v severní Genabakis – protože se pro bohaté domácnosti stalo módou najímat emigranty a uprchlíky z území dobytých říší jako lokaje, strážce a komorné. Mallik mu podal modrý cestovní plášť a muž se uklonil a poslal ho do salonku.

Ve vchodu se Mallik zarazil a trhl sebou. Zaútočila na něj fantasmagorická sbírka nábytku, látek a uměleckých děl ze všech provincií říše i z dalších zemí. Jako kdyby jeden z cyklonů, co občas zasáhly jeho falarskou domovinu, proletěl hlavním arenským bazarem a on nyní viděl výsledná jatka. Vstoupil a zavrčel na falarský koberec – laciná turistická veteš – očichal barghastský totem – očividně falešný – a zašklebil se nad nesourodými barvami lederského deskového obrazu – kopie politováníhodná pro svou přesnost.

„To jsi ty, mladý Malliku?“ ozval se ode dveří křehký stařecký hlas.

Mallik se obrátil k prošedivělé stařeně s rukama jako hůlky, která byla ještě menší než on. Podpírala ji Taja, drobná dívka v bílých tanečních šatech. Mallik se uctivě poklonil. „Má paní.“

Taja dovedla paní Batevari k nejpřepychovějšímu křeslu a sama se usadila na koberec vedle. Nohy zastrčila pod šaty, které se kolem ní rozložily. Uhlem obkreslené oči jí uličnický jiskřily, když se na Mallika zadívala nad průsvitným tanečním závojem. Objevil se komorník s podnosem se sladkostmi a nápoji ve vysokých křišťálových sklenicích. Mallik a paní Batevari si vzali pití.

„Zmatek v řadách těch takzvaných bohů pokračuje, Malliku,“ oznámila Batevari s očividným potěšením. „A pochopitelně se odráží tady, s odpovídajícím zmatkem v naší obyčejné říši.“

Mallik souhlasně zazářil. „Zcela nepochybně,“ zamumlal.

Batevari se narovnala a zařala do područek prsty jako drápy. „Pobíhají jako krysy v hořícím domě!“

Mallik se začal dávat nápojem. *Bohové, je div, že její klienti už všichni nenaskákali do Untské zátoky.* Se zakašláním křikl: „Ano. Určitě!“

Paní Batevari se znovu v křesle opřela. Vyprázdnila číši jedním lokem. Taja na Mallika teatrálně mrkla. „Nu, hrdino potlačení sedmiměstského povstání,“ zanotovala stařena s očima přivřenýma do škvírek, „co ti nabídnout může tato ubohá nádoba? Tobě, jehož čeká daleká cesta – a ty dojdeš daleko, Malliku. Opravdu daleko, jak jsem už mnohokrát říkala...“

„Má paní je příliš laskavá.“

„To nebyla *předpověď*,“ ušklíbla se pohrdavě. „To je *pravda*. Viděla jsem to.“

Mallik si vyměnil pohled s Tajou, která vyvrátila oči k nebi. „To mě uklidnilo,“ prohlásil a snažil se mluvit hlasitěji než obvykle.

„Mělo by?“ Mallik potlačil zamračení. „V každém případě,“ pokračovala stařena, aniž by si toho zřejmě všimla, „mluvili jsme o takzvaných bozích.“ Zírala do dálky a dlouho mlčela.

Mallik si prohlížel její vrásčitý obličej. Oči se jí téměř ztrácely ve vráskách. Už skončila s tím nesnesitelným chováním?

„Vidím obrovský střet vůlí, který přijde dřív, než si kdo představuje,“ broukala zasněně. „Vidím plány v plánech a pobíhání sem a tam! Vidím nové srážející se se starým a násilné uchvácení! Řád obrácený! A jak se dómy hrouť, energie se obračejí proti sobě jako krysy, což taky jsou. Bratr proti sestře. Všichni se dívají na zraněného, ale on není nejslabší. Ne, jeho čas ještě přijde. Ti, kdo vypadají nejsilnější, jsou... Příliš dlouho je nikdo nevyzval! Jeden se skrývá ve tmě, zatímco všichni ostatní bojují... A přece nevidí svou stezku správně – pokud vůbec. Nejtemnější – on –“ Zalapala po dechu, odkašlala si a odplivla do pěsti. „Jeho zkáza je tak blízko! A co se nejjasnějšího týče... Ten je vždy nejdodlanější, zatímco Ta, která se dívá, nepostřehne svou příležitost a zvířata se pozvednou a poženou se za poslední šanci na přežití nadcházejícího přesunu. A tak panteon zanikne. A z popela povstane... povstane...“

Zírající Mallik, který i přes pochybnosti dočista zapomněl na svou sklenici, zvedl obočí. „Ano? A co?“

Paní Batevari zamrkala zapadlými očima. „Ano? No co asi?“

Zvedla prázdnou sklenici a zamračila se na ni. „Hernone! Další občerstvení!“

Mallik potlačil touhu babu uškrtit. Občas i on, který by měl mít víc rozumu než ostatní, občas si i on říkal... Ohlédl se na Tajou. Ta na stařenu upírala neobvykle ustaraný pohled.

„Tvoje předtuchy a proroctví mě jako obvykle udivují,“ prohlásil, zatímco sluha Hernon doléval paní pití. Ta se jenom povýšeně usmála. „Tvoje předpovědi ohledně Rudé gardy, například,“ pokračoval a díval se, jak Hernon odchází. „Už jsou blízko. Mnohem blíž, než kdo tuší. A tys to viděla. A bude třeba pevné ruky, aby jim zabránila...“

Paní Batevari opět vypila sklenici jedním lokem a zasněně zamumlala: „Jak jsem viděla... A teď,“ oznámila a snažila se vstát. Taja jí šla honem pomoci. „Nechám vás, abyste si mohli promluvit v soukromí.“ Mávla na Mallika rukou s drápy. „Protože já znám skutečné důvody, proč chodíš do mého skromného domova ve vyhnanství, Malliku Metlo povstání.“

Mallik už také stál a škrobeně se usmál. S Tajou si vyměnili znepokojený pohled. „Ano? Znáš?“

„Ovšemže ano!“ Naklonila se blíž a chlípně zašilhala. „Chceš mi ukrást tuto mladou květinku, ty zpustlíku! Mou společnici, která je mou jedinou útěchou v mém dlouhém vyhnanství z civilizace v příjemném Darúdzhistánu.“ Zvedla ruku v posměšné kapitulaci. „Ale kdo jsem já, abych stála mezi mládím a vášní!“

Mallik s úklonou takovéto záměry odmítl. „To nikdy, má paní.“

„To říkáš ty, kdo jsi vylhal sedmiměstskou vzpouru. Ale nezoufej.“ Důrazně mrkla. „Možná se ti poddá. Neruš obléhání.“ Taja sklopila hlavu a zakryla si ústa.

Mallik věděl, že potlačuje smích, a překvapivě pocítil podráždění.

„A tak odcházím do svých pokojů – kde budu meditovat nad nepopsatelným. Hernone! Jdeme!“

Komorník se vrátil a doprovodil paní Batevari ze salonku. Mallik se uklonil a Taja udělala pukrle.

„Nezapomeň, dítě,“ zavolala paní z předsíně, „Hernon bude hned vedle, pokud by se náš host zapomněl a v žáru vášně tě žádal o ruku příliš důrazně.“

Taja si znovu zakryla ústa – tentokrát se jí hihňání potlačit nepodařilo. Mallik si překvapeně uvědomil nával hněvu. Kdyby

to jen věděl jistě – senilita, nebo zlomyslná urážka? Nalil si další sklenici untského bílého.

Taja se vrhla do křesla a smála se do dlaní.

Mallik počkal, až baba odejde. Zakroužil vínem a všiml si, že na dně víří usazeniny. „Kdybych si nebyl tak jistý mělčinou,“ vydechl, „na skutečnou hlubinu bych občas podezření měl.“

Taja se šibalsky usmála a zkrřížila pod sebou nohy. „Je to její práce, působit hlubokomyslně, Malliku. A v tom je opravdu dobrá, nemyslíš?“

Mallik se napil vína. Na jeho vkus bylo příliš suché. „A ta řeč? Ty současné prorocké výlevy?“

„Její nejnovější.“ Taja si upravila jemné závoje a odhalila dlouhé paže. „Nic není příliš smělé, když se nad tím zamyslíš, s tím Fenerovým pádem, povýšením Trhače, kdy jsou v balíčku nedochávané nové dómy a houf nových karet. Vlastně dost všední.“

„Přesto tu straší jistá elegance.“

Taja si si shrnula dlouhé černé vlasy a zapletla si je. „Pokud tu je nějaká elegance, milý Malliku,“ usmála se, „je to čistě jen na tobě.“

Mallik se uklonil.

„Takže. Rudá garda.“ Taja hladila plyšové lenochy. „V Darúdzhistánu jsem o ní samozřejmě hodně slyšela. Jak bych ji tu ráda viděla. Přichází?“

Mallik našpulil rty a zauvažoval, že si sedne naproti ní, ale pak to zamítl. Začal přecházet a předstíral, že si prohlíží umělecká díla. Odkášlal si. „Jako příliv, jsou blízko a nic je nezadrží. Jejich přísaha je neustále táhne kupředu. Jako vždy je jejich největší silou i slabinou. A tak tím, že stojím zahálčivě stranou, je nevidím.“

Taja po něm střelila pohledem. „Stojíš zahálčivě stranou při čem?“

„Inu, při současných potížích, pochopitelně.“ Klidně se usmál.

Taja našpulila rty a sfoukla si z tváře zbloudilý pramínek vlasů. „Nelíbí se mi, když mi něco tajíš, Malliku. Ale nevádí. I já mám své zdroje a poslouchám u každého jednání té staré babizny. Divil by ses, kdo za ní chodí – ale vlastně asi nedivil – a takové informace nemá nikdo. Neříkej mi, že máš zdroj přímo v gardě.“

Mallik se usmál, jako by ten nápad byl svérázný, a zavrtěl hlavou. „Ne, dítě. Kdybys o gardě něco věděla, ani by tě to nenapadlo. Je to nemožné.“

Pokrčila rameny. „Do každé organizace lze proniknout. Zvlášť do žoldnéřské.“

Mallik se zastavil a obrátil se k ní. „Musím zdůraznit, jak velice se mýlíš. Nepovažuj gardisty za žoldnéře, považuj je za vojenský řád.“

Taja vydechla a vzhledla. „Bohové, snad ne jako ti z Elingarthu? *Tak* ponuré.“ Protáhla se a zvedla ruce nad hlavu. Tenká látka sklouzla ještě víc a odhalila bledá, svalnatá ramena. „Tak proč ta dnešní návštěva, Malliku? Kdo je to teď?“

Mallik se díval, jak se prohýbá v zádech a vypíná malá prsa proti průsvitné látce. *Tak ty se mi chceš taky posmívat, děvče? Potřebuju tvoje nepřekonatelné schopnosti, dítě, ale stejně jako hlubina, ani já nikdy nezapomínám.* Mallik si odkašlal, dolil si a posadil se. „Člen shromáždění Imry mluví pro Kanskou konfederaci. Musí odstoupit. Navrhují nemoc, jeho nebo v rodině...“

„Nesnaž se mi, Malliku, vykládat, jak mám dělat svou práci. Já ti taky neříkám, jak máš manévrovat se shromážděním.“

Mallik schválně ztišil hlas. „Ale ty to děláš, drahoušku.“

Zahihňala se. „Ženská výsada, Malliku.“

Pozvedl sklenici na znamení, že to uznává.

„Takže radní Imry... to chvíli potrvá.“

„Brzy.“

„*Chvíli*,“ zopakovala Taja a náhlé železo v jejím hlase bylo od takového mrňouse překvapivé.

Mallik zvedl ruku na usmířenou. „Prosím, lásko. Poslouchej. Čas na jemnosti a lstivost rychle ubíhá. Vody stoupají a všechno ukazuje na to, že brzy přijde čas odrazit s naší skromnou lodí do proudu událostí.“

Taja se zaklonila a pohrávala si s látkou lehkou jako peříčko, kterou měla přehozenou přes nohu. „Chápu. Dobrá. Ale může to být ošklivé. A možná přijdou... otázky.“

Mallik odložil sklenici a vstal. „Takové otázky smete nadcházející bouře. Teď tě nechám tvé práci.“

„Mám tedy začít dnes v noci? V tomhle oblečení?“ Rozpráhla ruce.

Mallik si ji lhostejně prohlížel. „Jestli myslíš, že je to nejlepší. Nikdy bych si nedovolil vykládat ti, jak máš dělat svou práci.“

Taja plácla do plyšových lenochů. „Zatraceně, Malliku, pro utrpení Spoutaného! Nevím, proč tě vlastně snáším.“

Uklonil se. „Možná proto, že společně máme šanci dosáhnout splnění společných ambicí.“

Taja mávla rukou. „Ano. Možná. No, jenom za poslední měsíc jsem zhatila dva úkklady o tvůj život.“ Pohlédla na něj se sklopenými víčky. „Musíš získávat vliv.“

Mallik zaváhal. *Jenom připomenutí, nebo skrytá hrozba?* Rozhodl se, že se znovu ukloní – diskrétnost, vždy diskrétnost. Nakonec v ní měl pozoruhodné aktivum. Talent nerozpoznaný nikým ve městě. „Jsi příliš laskavá. A pamatuj, zmiň se před stařenou o gardě znovu. A je zapotřebí pevná ruka. Musí teď mluvit častěji.“

Taja bez zájmu kývla. „Ano, Malliku. Jako vždycky.“

Venku si na ochranu před chladným večerem Mallik přitáhl roucho k tělu a našpulil masité rty. Jak skličující bylo, že se musel snížit k přemlouvání a vtíravému lichocení, aby prosadil svou. Přesto se vynaložená námaha vyplatila. Nikdo, dokonce ani Laseen a její Spárové, kteří kdysi měli město přivázané na hedvábné stužky, netušili, kdo se tak úspěšně ukrývá na dosah ruky od říšského paláce. Jemu ji odhalily pouze jeho vlastní *osobité* talenty. Taja Radok z Darúdžhistánu. Dcera samotné Vorcan Radok, přední asasíny města. Vycvičená vlastní matkou v umění, jak potají rozsévat smrt, dříve než uměla pořádně chodit. Do Unty se přišla pomstít říši, která jí zabila matku. A společně provedou dokonalou pomstu – i když ne takovou, jakou měla ta malá na mysli.

Mallik vyšel na hlasitou osvětlenou ulici. Pomyšlení na asasíny a likvidaci vyvolalo obavy o vlastní bezpečí. Rozhlédl se kolem sebe po svém strážci, ale pochopitelně si hned uvědomil, že by ho stejně neviděl. Nicméně ho vycítil. Nebyl daleko. Další sirotek, na které měl zřejmě čich: starý potetovaný mág, dlouho uvězněný v arenské temnici – jak snadné bylo zařídit jeho útěk a získat jeho věrnost. A jak cenné se ukázalo jeho – jak by to měl vyjádřit – *neobvyklé* nadání.

Vklouzl do přílivu občanů a sluhů, zabírajícího Věštební, a spokojeně se pousmál. Jenom dva, nejdražší Tajo? Přestal počítat, kolik kouzelných útoků Oryan odrazil svou podivnou starší magií pocházející z vrtnání se v chodbách. Taja a Oryan, dva mocní sluhové, svým způsobem. A pochopitelně Mael, jeho bůh – a ještě

něco jiného. Skoro jako kdyby pro něj osud setkal vzor, který může sledovat až do...

Prudce se zastavil a málem upadl a ještě shodil lidi okolo sebe. Vzpomněl si na stařeninu tirádu. Bohové zasahují? *On?* Ne. To není možné. Nikdo by se neopovážil. Je svůj vlastní člověk. Nikdo ho neřídí.

Za loket ho uchopila tvrdá ruka zkroucená artritidou a zblízka si ho prohlížely oči, tmavé a bezvýrazné jako vlhké kamínky – Oryan. Mallik ho setřásl. To není možné. Musí si promluvit s Maelem. A brzy.

Prvního náznaku potíží si Ghelel všimla, když Quinn, rodinný učitel šermu, pozvedl ruku s dýkou a udělal přestávku. Využila příležitosti a stiskla si bok, protože ji bolel od námahy. „Proč přestáváš?“ zasupěla. „Už jsi mě měl.“

Stařec si jí nevšímal. Přistoupil k zavřeným dveřím do stáje a hrotem kratší čepele je pootevřel.

„Co se děje? Zase se na tebe přišel otec mračit, že mě učíš?“ Dolehl k ní dusot mnoha kopyt. Narovнала se, pohnula ramenem a zamrkala. „Kdo je to? Adalovi přijeli z Tali dřív? Měla bych se převléknout.“

„Ticho – má paní.“

Ghelel zasunula do pochev levorukou dýku i úzký dlouhý meč a shrnula si dlouhé černé vlasy, které se jí lepily na obličej. Předek zašněrované kožené vesty měla ztmavlý potem. Zvedla hadr a otřela si obličej. Jak by se náležitě zděsili, kdyby ji uviděli takhle neupravenou. Ale její pověst nakonec nebyla důležitá, byla pouze svěřenkyní Sellathů, nebyli spolu pokrevně spříznění. Když z domu zazněly zvýšené hlasy, hadr pustila. Křik? „Co se děje, Quinne?“

Otočil se ode dveří. V úzkém paprsku světla pronikajícím do stáje vířil prach. Koně za Ghelel neklidně řžáli. Quinn nevrátil do pochvy ani úzký kanský meč, ani dýku. Rozhlížel se po stáji a jí si pořád nevšímal.

Třískání, jak někdo kopal do dřeva, dupání koní, řinčení kovu – boj na meče! Vyrázila ke dveřím. Škvírou zahlédla vojáky malazské posádky. Ztracení Malažané! Co tady můžou chtít? Nadechla se, že zaječí, ale Quinn pustil dýku a přitiskl jí dlaň na ústa.

Jak se opovažuje! Co to je? Je s nimi spřáhnutý? Snažila se mu vrazit loket pod bradu.

Nějak ji přetočil, zvedl ji v pase a couval zpátky do stáje. Celou dobu mumlal: „Ticho, holka, má paní. Ticho.“

Únos! Je to všechno nějaký malazský plán? Ale proč ona? Co by jí mohli chtít? Vzpírala se, podařilo se jí uvolnit si ruku, vytáhla dýku. Quinn jí udělal něco s loktem – štípl ji nebo píchl palcem – a zbraň jí vypadla z ochromené ruky. *Jak to udělal?* Chňapl po dýce a dál couval.

Odnesl ji do stání, jemně utišil klisnu v něm a odkopal slámu a hnůj. Držel ji jednou rukou za obě zápěstí a hmatl po prknech na podlaze. „Musíme se schovat,“ šeptal. „Schovat před nimi. Rozumíte?“

„*Schovat se?* Musíme jim pomoci! Jsi snad zbabělec?“

Z jejího tónu sebou trhl. „Mluvte potichu, kletba Ohnice na vás! Nebo na vás použiju tohle.“ Napřáhl dýku, jílcem napřed.

„Nemusím se schovávat. Nejsem důležitá.“

Masivní čepel dýky zachytila okraj. Tajné padací dveře, široké právě tak na mužská ramena, se otevřely. „Ale ano, jste.“

Ghelel užasle zírala. *Cože?* V té chvíli ji Quinn strčil po hlavě do temnoty.

Přistála na břiše na hromadě vlhkých hadrů páchnoucích zatuchlinou. „Au, bohové! Mistr Kápě tě vem, ty zpropadený hulváte! Pomoc! Pomozte mi!“

Tma, jak se padací dveře zavřely, a dupnutí, jak Quinn seskočil dolů. „Ještě jednou zakřičte, a já vás přizabiju,“ sykl tiše. „Vyberte si.“

„Přizabít mě? Vždyť ani jeden nic nevidíme.“

„Oči se vám přizpůsobí.“

Ticho, jen její funění. „Co se děje?“

„Pššt...“ Tiché klouzání kovu po kůži a dřevě, jak pozvedl meč.

Rozeznala slabounké paprsky světla, pronikající mezi prkny.

„Chceš mě... zavraždit?“

„Ne, ale propíchnu každého, kdo otevře ty dveře.“

„Co se děje?“

„Vypadá to, že místní pěst sbírá rukojmí ze všech prvních rodin.“

„Rukojmí? Proč?“

Už rozeznávala světlý ovál jeho obličeje. Díval se na ni. „Nedáváme pozor, co?“ Pokrčil rameny. „No, proč byste vlastně měla...“

„Co tím myslíš?“

„Vzpoura. Održení. Říkejte si tomu, jak chcete. Talijské šlechtici nikdy nepřijali Kellanvedovu vládu – a Laseeninu už teprve ne.“

„Můj otec.“

„Nevlastní otec.“

„Ano, jsem chráněnka! Ale jako by byl můj skutečný otec! Je v bezpečí? A co Žem? Malý Darian?“

„Mohli je odvést všechny.“

Ghelel se vrhla k žebříku, který konečně uviděla. Quinn ji stáhl dolů. Kopala a bušila do něj, zatímco ji tiskl k sobě. Stejně jako s klisnou nahoře, i teď vydával uklidňující zvuky. Nakonec se uvolnila. „Ticho, má paní,“ šeptal. „Nebo odvedou i vás.“

„Nejsem důležitá.“

„Ale ano, jste.“

„Co –“

Položil jí prst na ústa. Zmlkla. Poslouchala, nehybná, ale uvolněná, nevzpírala se, snažila se vnímat svůj dech, dýchala zhluboka, ne mělce – techniky, které ji učil sám Quinn.

Nahoře krok. Noha v holínce došlápla na slámu. Škrábání čepele o dřevo. Quinn zvedl meč. Dýku podal jí. Vzala si ji.

Chvilka ticha, pak se bota stáhla, tlumený hovor v dálce. Quinn se uvolnil. „Počkáme na noc,“ vydechl. Cítila se hrozně, ale kývla.

Dloubnutí Ghelel probudilo do naprosté temnoty. Polekaně sebou trhla. „Pššt,“ sykl kdosi ze tmy a ona se rozpomněla a uvolnila se.

„Bohové, je tma.“

„Ano. Podíváme se nahoru.“

Poslouchala, jak opatrně vystupuje po žebříku a otevírá padací dveře. Dovnitř proniklo světlo hvězd. Ghelel si zkontrolovala zbraně v pochvách a upravila si koženou vestu a kalhoty. Quinn jí zmizel z dohledu. Chvilí na to se objevila jeho ruka, mával na ni.

Někdo prohledal stáj, ale většina koní tu zůstala. Dvoukřídle dveře byly otevřené. Z kuchyně v domě se linulo světlo. Ghelel se snažila něco zaslechnout, ale slyšela jen vítr ve stromoví. Dnes v noci bylo ve venkovském domě větší ticho než kdy předtím. Quinn jí ukázal, že půjde napřed. Kývla.

S připravenými zbraněmi se Quinn přiblížil ke dveřím a vyhlédl

ven. Dlouho se nehýbal, pak opovržlivě frkl. „Cítím vás,“ zavolal do noci.

Pohyb všude kolem. Skřípění šterku, vrzání zbroje. „Pošli sem tu holku,“ zavolal kdosi. „Quinne, nebo jak se vlastně jmenuješ. Chceme jenom ji. Vyjdi ven a pokračuj.“

„Jen pro ni dojdou.“ Skočil zpátky dovnitř a sehnul se. Do dřeva narazily šipky z kuší, až se dveře otřásly.

„Přestaňte střílet, vy pitomý oblískaný koule! Je to jenom jeden chlap!“

Přikrčený Quinn chytil Ghelel za ruku a ukázal dozadu. Ustoupili, jak nejdál to šlo. „Co teď?“ zašeptala.

„Jestli ten chlápek ví, co dělá, může to být rychle velice ošklivé. Musíme utéct – zadem.“

Něco narazilo do předních dveří stodoly, pak dveřmi proletěla tři rozpálená cejchovací železa. Po slámou posypané podlaze se rozběhly modré plameny jako nějaká zvířata. „Hrome,“ zavrčel Quinn, „ví, co dělá.“ Stiskl Ghelel ruku. „Ať uděláte cokoliv, *nezastavujte se!* Prostě utíkejte! Do lesa, ano?“

„Ano.“

„Dobře. Teď vyrazíme ven a poběžíme.“

Rozkopl zadní dveře, chvilku počkal a pak kotoulem vyrazil ven. Ghelel ho bez přemýšlení následovala, jako by to bylo jen další cvičení během všech těch let, která strávila cvičením šermu a jízdy na koni – jako pouhá chráněnka toho neměla moc jiného na práci. Něco prosvíštělo vzduchem nad její hlavou a zarazilo se do dřeva. Quinn si vyměňoval rány se dvěma malazskými vojáky. A pak běžel dál, zatímco oba muži tam pořád jenom stáli. Když k nim Ghelel dorazila, pozvedla zbraně, ale oni jí nevěnovali pozornost. Jeden si svíral krk a mezi prsty mu tryskala krev. Druhý se díval dolů a držel se za prsa, jako by si chtěl dovnitř vmáchnout vzduch. Ghelel kolem nich proběhla.

Za ní se ozval křik a dupot holínek. Quinn mířil k nejbližšímu výběžku lesa a vyhýbal se okolním vinicím. Hvízdání ohlásilo střely z kuší. Z dálky se nesl dusot kopyt. Ghelel zaklela. Pronásledovatelům na koních neutečou. Na co ten Quinn myslel? Ale uvnitř prostě zůstat nemohli.

Vzduch opodál pročísl další šipky. Zahнала je z mysli a soustředila se na běh. Před nimi už zůstával jen měsíčním světlem zalitý pruh zoraného pole a za ním jim kynul hustý les. Quinn

ukázal doprava. Kolem lesa se hnali jezdci v malazské šedé. Fanderay je vem! Byli tak *blízko*.

Quinn se pořád ohlížel. „Utíkejte!“

Ghelel do nohou vložila všechnu sílu, co měla, ale měkká, nerovná hlína se jí lepila na boty. Jezdci je odřízli. Otočili koně do řady a meče se jim v chladném světle leskly. Quinn zamířil k nejbližšímu. Nad jeho neohrožeností Ghelel málem obdivně vykřikla. Když se muž rozmáchl mečem, Quinn zpomalil a pak udělal něco koni, jenž se vzepjal a zařičel. Muž spadl a odkulil se stranou. Quinn si ho nevšímal a obrátil se k dalšímu v řadě. Ghelel už k nim taky dorazila. Nejbližší Malažan už sesedl. Provedl výpad, jako kdyby se měla poslušně napíchnout, ale ona se zastavila, bodnutí se vyhnula, otočila se, a všechnu sílu vložila do rány dýkou. Čepel ho zasáhla naplno do břicha, kde ji zastavila kroužková zbroj. Vjela do něj stěží na coul. Ghelel však byla cvičená, aby to čekala – a hlavně to, že tím muži vyrazí dech. Poklekla a pak se narovнала a vrazila mu krátkou čepel zesponu do brady. Uvázla tak pevně, že jak se muž zkroutil v křeči, vytrhl jí zbraň z ruky. Ghelel se obrátila k další hrozbě. *Ohnice mi odpusť – zabila jsem člověka.*

Quinn zápolil se dvěma protivníky, ostatní se blížili.

„Utíkejte, mor na vás!“ houkl.

„Ne.“ Vyrasila proti dalšímu, který ji odrazil a neprovedl protiútok. *Mor na ně! Drží nás tu.* Půdu za ní rozechvěla kopyta. Otočila se. Jezdec se nakláněl na bok, meč pozvednutý. Ona svůj zvedla šikmo. Čepel ji udeřila do ruky, jílec ji praštil vysoko do prsou. Ležela na zemi.

Zvoněním v uších pronikal křik. Vzpínající se koně rozrývaly bahno kolem ní. V chladné noci jí stoupala pára od úst. Vyškrábala se na nohy, mrkala, kymácela se. Quinn dosud stál, uhýbal a odrážel rány shora. Ghelel se sehnula pro svůj meč ležící v bahně. Další kůň se s řičením vzepjal a pozadu se převrátil do houští a Quinn ji strčil za ním. Ghelel spadla, snažila se vzpírající se zvíře chytit. Jezdec zůstal pod koněm. Quinn ji tlačil dál. Společně vpadli do hustého houští. Větvičky ji šlehalý do tváře, škrábaly a tahaly ji za vlasy. Drala se hlouběji.

Vpadli do nižšího křoví a hustě propletených větví mladých borovic. Quinn ji vzal za paži a ona najednou zjistila, že ho musí podpírat. S mečem stále v druhé ruce si ho prohlédla. Levý bok,

kde měl proseknutou košili, byl celý od krve. Chabě se na ni usmál, vlasy zvlhlé potem. „Pěkně jsme je prohnali. Jsem na vás pyšný.“

„Ticho. My to zvládneme.“

„Ne, ne. Vy běžte. Nechte mě tu. Utíkejte.“

„Ne.“

Pozvedl jílec a zasalutoval jí. „Jsem na vás pyšný, vedla jste si dobře, Ghelel Rhik Tayliin. Bylo mi ctí vám sloužit.“

Od okraje lesa se nesl dusot kopyt a volání po kušovnících. „Ještě jsme neskončili.“ Co tím myslel, Tayliin? Jediní Tayliinové, o nichž věděla, vládli za poslední hegemonie. Kellanved a Tanečník nechali poslední z nich zabít, když dobyli Tali.

Nahoru k lesu se hnali další koně. Quinn ji pobízel, ať jde. Jenomže když ji odstrčil, klesl na kolena. Nemohla ho tady tak nechat. Objala ho, aby mu pomohla vstát. „Omlouvám se,“ zamumlal.

„Co myslíš tím Tayliin?“

Sařec se usmál, tvář bledou jako sluncem vybělené plátno. Křik ji přiměl se otočit – hněvivé hulákání – řinčení zbraní. Co se to tam ve jménu královny mystérií děje? Proč po nich nejdou?

Ticho, jen podupávání a ržání koní.

„Haló, vy tam! Jsi to ty, Quinne?“ zařval někdo z pole.

Učitel šermu si zvedl prst ke rtům a mrkl na Ghelel.

„Jsem to já, mor na tebe! Znáš můj hlas!“

Snažil se vrátit meč do pochvy. Ghelel mu pomohla.

„No dobře!“ ozval se rozmrzělý hlas. „To jsem já, Amaron!“

Quinn se usmál. „Co tady děláš?“ zavolal v odpověď a trhl sebou bolestí. Tišeji dodal: „Neslyšel jsi nikdy o přidělování úkolů?“

„Ano, ano. Přijel jsem, jak nejrychleji to šlo. Tak laskavě polez ven.“

Quinn na Ghelel mával, ať už jde. „Je to bezpečné, má paní. Amaron byl můj velitel.“

„Tvůj velitel?“

„V, ehm, ve vojsku. Sloužil jsem pod ním.“ Pokusil se jít, ale klopýtl. Přidržela ho. „Děkuju – a omlouvám se.“

„Tudy.“ Ghelel ho objala a vedla ho dál.

„Děkuju. Tenhle dojem jsem nechtěl udělat.“

„To si může vzít Togg.“

„Klejte jako mariňák, má paní. Jsem zoufalý.“

„Omlouvám se.“

„Neomlouvejte se. Použijte jedovatost.“

„Pořád učíš, co?“

„Zásah.“

Prošli houštím na pole, kde čekala asi třicetičlenná jízdní jednotka. Koním stoupala od nozder pára. Quinn jí visel na ruce téměř celou svou váhou. Okamžitě ho podepřeli opěšalí vojáci a volali léčitely. Položili ho na pokrývku.

„Kdo z vás je Amaron?“ zeptala se Ghelel.

„Já.“ Jeden muž sesedl a zadupal na zemi. Byl to hotový obr, Napan, v začerněné nezdobené kroužkové zbroji pod tmavozeleným jezdeckým pláštěm.

„Ztratil spoustu krve.“

„Je v dobrých rukou.“

„Co Sellathové? Můžete mě k nim dovést?“

Amaron si opřel ruce v rukavicích v pase a prohlížel si ji. Sklopil zrak. „Je mi to líto – Ghelel. Odvedli je. Pěst Kal’il je a ostatní bezpochyby použije jako záruku bezpečného odchodu.“

„Bezpečného odchodu?“

„Z Tali. Nejspíš lodí. Hlavní město teď ovládá triumvirát talijských urozených rodin.“

Ghelel se podívala na muže. Nikdo z nich nebyl v malazské šedé. Sám Amaron na sobě neměl žádné odznaky hodnosti či znaky. Vlastně všichni jezdci měli tmavomodrou – staré talijské barvy. „Kdo velí?“

„Drúz. Generál Drúz obdržel velitelskou hodnost.“

„Ne ten Drúz, který byl nějakou dobu vrchní pěstí?“

„Ano, právě ten.“

„Myslela jsem, že je mrtvý.“

„Nebyla jste sama.“

Ghelel si ho prohlížela. Quinn ho označil za starého velitele. „A co vy? Smím vědět, co děláte?“

Pokrčení ramen. „Cokoliv je zapotřebí. Dalo by se říct, že mám na starosti sbírání informací.“

Aha. „Děkuju, Amarone, za vysvobození.“ Uklonil se. „Ale smím doprovodit Quinna?“

„Rozhodně. Odneseme ho na zámek, ano? Tam si můžeme promluvit v soukromí.“

Ano, promluvit si v soukromí o blouznivém blábolení jistého

zraněného, třeba? Dokud nezjistí, jestli měl Quinn prozradit to, co prozradil, bude dělat, že nic neví. Nebyla si jistá, jak moc může tomu muži věřit. Quinn mu očividně důvěřoval, ale k ní se Napan choval chladně, odtaziť. Quinnův stav ho zřejmě vůbec nedojímal. Potřebovala, aby byl učitel šermu při vědomí a zdravý. Překvapeně si uvědomila, že je nejspíš posledním článkem k jejímu starému životu. Spěšně následovala vojáky, kteří ho odnášeli do domu. Cestu ozařovala stáj, vysílající plameny vysoko k noční obloze.

Dvanáct dní po sestupu z hor dorazili do špinavé vesnice, kterou Poutník označil za Kantonské přístání – jen sbírka chatrčí se slaměnými střechami vedle propadlého vodního příkopu a staré, spálené palisády, s výhledem na wattové pobřeží Objevitelského moře.

„Tady musíme čekat?“ zeptal se Ereko.

Poutník kývl. Jeho rezervovaný, vrásčitý obličej nic neprozrazoval.

Ereko si vzdychl. *Kouzelnice, dej mi trpělivost, abych to vydržel.*

Blížil se večer, a tak si zabrali jednu opuštěnou chatrč. Ereko se pokusil natáhnout ruce a nohy a nepodařilo se mu to. Lidská obydlí mu prostě nevyhovovala. Vždycky raději spal pod širákem. Přibelhala se k nim stará vesničanka s košem pod paží. „Přichází jídlo,“ sdělil Poutníkovi. „Kéž by to nedělali. Podle toho, jak vypadají, potřebujou jídlo víc než my.“

„Bojí se nás a nic jiného nám nabídnout nemůžou. Taky myslím, že chtějí, abychom pro ně něco udělali.“

Stařena s bezzubým úsměvem postavila na zem misky s rybí kaší a tvrdým chlebem.

„Pošli sem předáka,“ požádal ji Poutník talijsky. „Chceme si s ním promluvit.“

„Předák je mrtvej. Promluví s váma jeho synovec. Zejtra ho za váma pošlu.“

Později, zatímco Poutník spal, hleděl Ereko nad uhlíky v ohni na fosforeskující záři vln valících se na pláž. V duchu viděl jiné moře, mnohem rozbouřenější a divočejší, šedé jako železo, s vysokými kamennými vlnolamy. Poslední sezónu dorazili Jezdci

k Bouřné hradbě dřív. Část hradby, na níž stál on, zůstala klidná, protože se mu Jezdci vyhýbali. Vlastně těch posledních pár let, co tam strávil, bylo nudných. To pochopitelně dělalo jeho korelským věznilům ohromnou radost. Další část hradby, s níž si nemuseli dělat starosti.

Ereko pozoroval muže v dálce, když ho – stejně jako ostatní – přikovávali za kotníky. Díval se, jak ho bez odporu spouštějí na jeho stanoviště, na úzkou skalní římsu. Muž tam lhostejně seděl, zatímco ledem protkané vlny narážely do hradby a sprška ho chvílemi zcela zakrývala. Mnozí ukazovali na Jezdce, kteří se vynořovali daleko v průlivu. Někdo křičel, prosil o propuštění. Jeho muž zůstal sedět a Ereka se zmocnilo hrozné podezření. Je možné, že patří k těm odvážlivcům, kteří odmítnou bránit svůj kus hradby a obětují se, aby svým malým dílem přispěli k erozi té ohromné stavby?

Zástup Jezdců se přiblížil, tmavé postavy na vlnách v dálce. Cizozemský chlad, který je doprovázel, ochromil dokonce i Erekovy končetiny. Na kožených rukávech a kalhotách se mu dělala námraza. Vrstva ledu na kamenech sílila, takže vše klouzalo. Jak se Jezdci přiblížili, korelstí vyvolení naházeli zbraně ztraceným duším, které byly nejniž a nejedhalejší.

První útok zakryla vodní tříšť. Když se vody stáhly, jeho muž byl stále na svém místě. Po celé kurtině lidé zápasili s Jezdci z vln. Většina pochopitelně selhala, protože co zmůže pouhý člověk proti takové strašidelné cizí magii? Na obloze se proháněla polární záře jako vlny. Světla jiného světa, aspoň tak to tvrdili Korelriové.

V přestávce mezi řadami útočících Jezdců se vody stáhly a odhalily, že většina pozic je prázdná nebo tam padlí vězni visí za kotníky jako podivné plody. Korelrijští vyvolení slezli po provazech dolů a mrtvé odklidili. Na místa spustili další vzpírající se vězně. Tentokrát se vyvolení ani neobtěžovali s poutáním za kotníky.

Jeho muž zůstal. Opět seděl. Ereko si uvědomil, že se nepředvádí, že je mu prostě zima, protože si objímal kolena.

Vyvolení používali takové uzly, že když za ně jistým způsobem zatáhli, břímě uvolnili. Tak zůstali vězni uvěznění na pozicích. Někteří chytali provazy v marné snaze vrátit se nahoru, ale postříleli je lučištníci, a ostatní si to poučení vzali k srdci.

Příboj na pláži nabral opět na síle. Jezdci, kteří zatím kroužili

opodál, opět vyrazili proti pevnině. A tak to šlo celé dny, dokud se bouře nepřehnala. Potom přišel týden nebo dva poměrného klidu, kdy vládlo všední počasí. Za tu dobu nepochopitelné bytosti v hlubinách úžiny nabraly síly.

Té noci přišla druhá vlna rychle. Jak se blížila, malazský válečný zajatec dál na zdi vyzývavě zařval nebo se hlasitě modlil a vrhl se dolů. Na jeho místo rychle spustili korelrijského vyvoleného. Hřebben vlny udeřil a otřásl Bouřnou hradbou, jako by se proti pevné zemi vrhla síla celého moře.

Když vody a ledové kry odtáhly od poškrábaného kamene, jeho muž zůstal. Další, podle hader také malazský vězeň, na něj křičel, volal, mával rukou. Muž mu zasalutoval a druhý se narovnal a odpovídal stejně.

Bouře pokračovala celou noc a Erekův muž byl jediný z původního osazenstva v dohledu, kdo zůstal. Shora dál spouštěli vězně – Korelriové považovali za laskavost, když lidem nabídnou možnost získat zpátky důstojnost tím, že padnou při obraně Hradby. Vězni měli očividně jiný názor.

Pomalu, téměř neznatelně se vzorec útoků Jezdců na tuto část Hradby měnil. Tlak podél kurtiny polevil, protože se Jezdci otočili a stáhli. Korelrijští vyvolení se shromáždili nahoře a vzrušeně ukazovali. Ereko se díval na moře: z hlubiny se vynořovali tmavší šmouhy, hůlkonoši, mágové Bouřných jezdců. Ereko se co nejvíc vytáhl, tyto bytosti vídal zřídka. Jejich zbrojí byl led černý jako noc, vykovaný snad v největších mořských hlubinách bez jiskřičky světla. Nesli hůlky a tyčky z polodrahokamů, křišťálu, olivínu, granátu a serpentinu, s jejichž pomocí zasypávali Hradbu přivolanou magií a příšerným chladem během těch nejzuřivějších útoků.

Jezdci kroužili mezi bílými hřebeny vln. Jeden se přiblížil, mířil přímo k muži, jehož mu ukázala kouzelnice jako nástroj jeho vykoupení. Jezdec se přiblížil a zvedl se, jak se jeho vlna překloupila a udeřila do Hradby. Když se pěna a tříšť rozptýlily, muž tam stále stál a Jezdec byl pryč.

Korelrijští Vyvolení, shromáždění nahoře, spustili krvežíznivý, vítězoslavný jásot. Ereko měl dojem, že otřásá Hradbou stejně zuřivě jako samotné vlny.

Jeho muž se chvíli díval nahoru, pak se schválně otočil zády.

Přivalil se další osamělý Jezdec s pozvednutým kopím. Ereko

zděšeně přihlížel, jak jeho muž odhazuje meč a jen čeká. Jezdec se přiblížil, kopí vztyčené. Stoupal a klesal s vlnami, a Ereko měl dojem, že spolu ti dva mluví. Pak se Jezdec naklonil a stáhl se.

Hůlkonosí v dálce sklonili hůlky z třpytivého kamene a všichni se roztáhli napravo a nalevo od široké kurtiny Bouřné hradby. Útok na tuto část Hradby skončil.

Korelrijští vyvolení nechali Erekovu muže přikovaného, kde byl. Tu noc Ereko roztáhl zkorodované železo na svém kotníku, vyšplhal na Hradbu a slezl k muži, utrl pouto a polozmrzlého ho vynesl na Hradbu. Přepřelav teplejší vnitřní úžinu za Hradbou a muže si přidržoval vysoko na rameni. Než se rozbřesk dotkl nejvyšších plamenců na strážních věžích Hradby, dorazil na opuštěné pobřeží Pozůstalého ostrova, jak jej nazývali Korelriové.

V úkrytu mezi balvany se posadil a čekal na východ slunce. Muž tam ležel, polomrtvý zimou. Ale nepochybně byl něco mnohem víc než obyčejný člověk. Erekoovi to prozradil jeho zrak, ač zdaleka ne tak pronikavý jako zrak jeho předků. A pak tu byla pozornost jeho kouzelnice, již někteří nazývali královnou snů. Chlapík byl rozhodně v dobré kondici. Ale nebyl zvlášť rozložitý nebo velký, což mnozí mylně ztotožňují se zdatností v boji. Ne, měl jistou auru – dokonce vnitřní klid. Velké břímě a velké nebezpečí. Ne v pouhém tělesném slova smyslu. Spíš duchovním. Měl potenciál. Velký potenciál tvořit. Nebo ničit. A pak to nebezpečí.

Když ho slunce dostatečně zahřálo, probudil se a Ereko ho pozdravil. „Jsem Ereko.“

„Poutník.“ Rozhlédl se po skaliscích obalených chaluhami na břehu. „Proč jsi to udělal?“

„Už nějakou dobu jsem plánoval, že uteču. Ale věděl jsem, že budu mít mnohem větší šanci, když nepůjdu sám. Tvůj včerejší výkon mě přesvědčil, že s tebou budu mít šanci mnohem větší.“

Muž se zasmál. „Vypadá to, že jsem ti moc nepomohl.“

„Nenech se mýlit. Zdaleka nejsme volní. Jsme uprostřed Korelského subkontinentu. Ještě nás čeká daleká cesta.“

Na to muž kývl. Přijal příběh či se jím prostě nechtěl dál zabývat. Ereko si nebyl jistý. „A kdo jsi? Nejsi Jaghut – jsi vyšší. Nejsi ani Toblakai, ani Trell. Ale něco z nich v sobě máš.“

„Říkáme si ‚Lidé‘ – *Thel Akai*.“

Poutník zmateně koukal. „Tarthinoe... nebo Thelomen, myslíš?“

„Ne, Thel Akai. To, co říkáš, jsou ména potomků mého lidu.“

„Jejich předek? Ale to není možné. Nikdy jsem o vás neslyšel.“
„Všichni jsou pryč už celé věky – kromě mě. Totiž, nikoho jiného jsem nepotkal.“

„To je mi líto.“

„Děkuju.“

„A mrzí mě ještě něco.“

„A co?“

„Musím se vrátit na Hradbu. Mají můj meč.“

Ereko se zhluboka nadechl. *Kouzelnice, jak jsi mi to mohla udělat?* „Chápu. Potom tě musím odzachránit.“

Další den v Kantonském přístání si vybrali stromy na loď. V poledne se vrátili do chatrče a zjistili, že se ve stínu krčí jakýsi stařec. Tohle že je synovec? Muž kýval a usmíval se a kýval a usmíval se a přestal, teprve když si k němu Poutník klekl a položil mu ruku na rameno, aby ho uklidnil.

„Došlo tu k tragédii,“ pronesl, čímž dědu polekal.

„Ano, ctihodný pane. Jsme postižení. Smrt z moře. Otrokáři a nájezdníci. Přicházeli znovu a znovu. Brzy už nezůstane nikdo z nás.“

„Přestěhujte se do vnitrozemí,“ poradil mu Ereko.

Stařec předvedl v úsměvu chybějící zuby. „Jsme rybáři. Jinak prostě žít neumíme.“

„Velice nás to mrzí, ale nemůžeme –“ začal Ereko, ale Poutník zvedl ruku.

„Máte něco od těch nájezdníků? Zbraně? Zbroj?“

Stařec dychtivě kýval. „Ano, ano... stará výstroj se občas najde.“

„Ukaž.“

Zmatený Ereko doprovodil Poutníka a starce, když se procházeli po pláži. Tu zvedli kousek zrezivělého kovu, támhle kus ulomeného kamene. Poutník si klekl a vytáhl z písku kus sluncem vyběleného dřeva – zlomenou násadu válečné palice. Visel na ní jakýsi střapec. Přetřel umolousané peří a suchou kůží v prstech a vstal.

„Pomůžu vám,“ prohlásil a oprášil si ruce.

Ereko ohromeně zíral. *Jaký nečekaný obrat sesílá Paní teď?*

„Ano, ano,“ zopakoval stařec. „Ano. Děkuju, ctihodný pane. Nikdy nebudeme –“

„Pomozte nám postavit člun.“

„Ano. Ovšem. Cokoliv potřebujete.“

Cestou se Poutník vyptával přes hlasitý šum vln: „Čekáte je brzo, že?“

Stařec sebou trhl, opět polekaný. „Ano. Brzo. Přijdou touhle roční dobou. Šedí nájezdníci z moře.“

Hlídka malazských pěšáků umístěná na záchlumské hranici zahlédla v dálce kouř a vydala se zjistit, o co jde. Našli vypálený tábor Vraního klanu. Mrtví Záchlumčané leželi tam, kde padli. Lad, seržant hlídky, si prohlédl těla Vran. Starci zabalení v modlitebních pokrývkách, tři zřejmí mrzáci a nejrůznější omladina. Pečlivě prošel podupané zbytky praporů, žerdí, krytý vůz a malované jurty. Vše ukazovalo na nějakou záchlumskou náboženskou pouť či obřadní procesí. Banda vetřelců, další z přílivu samozvaných „osadníků“, seděla kolem ohně a hodovala na pobitých vraních koních přímo před očima spoutaných záchlumských zajatců. Cpa-li se koninou a vojáky si nevšíмали.

„Došli vám na dlouhým pochodu zásoby, co?“ zavolal Lad na nejbližšího muže.

Ten se usmál a žral dál. Jedna pokrývka odletěla a z nízkého obydlí vylezl chlap a zavazoval si kalhoty. Lad pod pokrývkami zahlédl schoulenou bledou postavku.

„Zdravím, bratři Malažani!“ křikl.

„Nejsme vaši bratři.“

„No, děkujeme, že jste přišli, ale už jsme před téměř barbarama v bezpečí.“

„Vy *jste* v bezpečí.“

„Oni nás napadli.“

„Vy jste vpadli na jejich území.“

„Malazský území, jak nám všem císařovna připomněla. V každém případě odmítli prodat byt jediného koně – a my měli hlad!“

„Záchlumčani považují svoje koně za členy rodiny. Koně by neprodali stejně, jako by neprodali syna nebo dceru.“

„Nabídli jsme jim slušnou cenu. Odmítli z čirý umanutosti.“

Lad se naklonil a vyplívl hnědý proud šťávy z rezlistí. „Takže jste si posloužili sami.“

Muž byl očividně zmatený. „Dali jsme jim dobrou cenu v penězích a vzali si nejhoršího ze stáda. Chromýho, nebyl jim k ni-

čemu. A oni nás napadli! Všichni. Děcka! Baby! Byli jako vzteklý psi. Míň než lidi.“

Seržant se podíval na spoutané mladé Záchlumčany a strčil si do pusy hrst rezlistí. „A tihle?“

„Naši. Válečný zajatci. Prodáme je.“

„Co? Cos to řek? *Válečný* zajatci?“

„Jo. Války za očistu. Tahle záchlumská chamrad' už pláně zabírala dost dlouho. Všechna tahle dobrá půda neobdělaná. Promarněná.“

Seržant si posunul kuši a přitiskl k boku ruku s roztaženými prsty. Muži z hlídky jako jeden namířili kuše na tlupu osadníků.

Muži zírali s kusy masa v rukou. Jejich mluvčí se zarazil, ale pak si dál klidně urovnával šaty. „Co to má bejt? Neporušili jsme žádný zákon. Císařovna tuhle půdu slíbila každému, kdo sem přijde sedlačit. Odložte ty zbraně a vypadněte.“

„To uděláme, hned jak si vezmeme, co je naše.“

„Vaše? A co jako?“

„Čirou náhodou jsem student říšského práva a ten říká, že každé válečné zajatec je majetkem trůnu. A jako náležitě posvěcený zástupce trůnu teď přebírám zajatce.“

„Co? Kdo kdy slyšel o takovém zákoně?“

„Já, a to stačí. Teď ustupte.“

Ze stanu vyletěla hubená postavička, dívka v příliš velké roztrhané košili. Vychrlila na seržanta proud záchlumštiny a on natáhl kuši. „No no. Vypadá to, že dneska je každé právník.“

„Co to mele?“ chtěl vědět mluvčí.

„Tahle holka se proti vám dovolává záchlumského zákona. Očistu krví.“

„Co to ve jménu Ohnice znamená?“

„Nože. Obvykle na smrt.“

Muž na něj zíral s otevřenými ústy. „Cože? *Ona?*“

Muži u ohně se pomalu zvedali. „Krejte je, mladej,“ ucedil Lad bokem.

„Rozkaz.“ Hlídka se rozestoupila, kuše se sklonily.

„To nemůžeš myslet vážně. Přece neposloucháš toho záchlumského spratka?“

„Správně.“

„Je to jenom děcko!“

Seržant na něj upřel tvrdý pohled. „Páč vidím, že je dost stará,

abys ji znásilnil, hádám je i dost stará na to, aby tě za to pohnala k zodpovědnosti, nemyslíš?“

Muž pokrčil rameny a zaujal bojový postoj. Z opasku vytáhl nůž. „Dobře. Prostě ji budu muset zabít taky.“

Lad dívce hodil vlastní nůž. Ta ho chytla, zaječela záchlumskou kletbu a skočila.

Skončilo to rychleji, než Lad předpokládal. Nakonec musel dívku od rozsekaného těla odtáhnout. Hlídka seřadila mladé a odvedla je k pevnosti. Muži přísahali, že se zpráva rozšíří a pevnost skončí vypálená do základů. Lad částečně doufal, že to zkusí, a částečně se bál, že právě nadělal svému poručíkovi víc potíží, než posádka tvořená jednou podměrečnou setninou zvládne.

Kyle ležel na palandě na palubě *Poštalky*. Oči měl zavřené a žaludek se mu obracel mořskou nemocí. Napíнал se proti otřásání lodi, která se znovu znepokojivě naklonila. Už byli na moři skoro měsíc, naposledy vystoupili na západním pobřeží Baelu a posledních pět dní plula *Poštalka* na okraji bouře, která je hnala k severozápadu – směrem, kterým by se pověřiví námořníci ani nepodívali.

Nepodařilo se mu vrátit se na konec snu. Jenom zasténal, a tak se poddal bdělosti. Na prchavý okamžik jako by si s jeho nosem zahrál slabounký závan voňavky a na čele jako by mu spočinula teplá, měkká dlaň. Ale byl pořád na palubě *Poštalky*, už několik týdnů na moři a bohové vědí, jak blízko či daleko od jejich cíle: Stratemu. Osvojené domoviny Rudé gardy.

Země, která pro Kylea nic neznamenala.

Nadehtované dřevo se chvělo a vrzalo na dvě dlaně od jeho nosu. Na zakřivené dřevěné stěně se perlily kapky vody a dál promáčely vlhkou pytlavinu a slaměnou vycpávku, na níž ležel. Dřevo se viditelně otřásalo, jak do něj bušila bouře. Hrozilo, že se loď rozpadne. Kyleovi slzely oči z kouře z rezlistí a d'bangového máku, nesoucího se ve vrstvách úzkou chodbičkou. Pach starých zvratků, oleje, potu a stojaté mořské vody dále přispívaly k tomu, že se mu žaludek stahoval víc než předtím. Pod ním se gardisté bavili, hráli či studovali balíček draků.

Převalil se na bok. Do ramene ho rýpl zakřivený planinský nůž, který nosil na řemínku kolem krku. Muži v úzkém průchodu se shlukli kolem malé dřevěné desky, na níž ležely karty z balíčku

draků. Kartář byl talent na čtení – všichni souhlasili, že je jedním z nejpřesnějších vykladačů v gardě.

Objevil se Hrbáčův obličej. Vylezl nahoru za Kylem. Pahýl si zahákl přes okraj, mrkl a ukázal dolů.

„Kartář je naštvanej jako mistr Kápě. Královna dómu světla prej vládne. Prej je to zatraceně divný a čtení je asi tak užitečný jako kněz D'rek v bordelu.“

Kyle si vzdychl a zase se položil. „Pro kosti mistra Kápě, jsou to jenom karty.“ Co se přidal ke gardě, setkal se s větší pověřčivostí a větším počtem bohů, než si uměl představit, že existuje, natož aby se v tom vyznal či dokonce věřil.

Hrbáč si špinavými prsty prohrábl vousy. „Je v tom mnohem víc,“ zabručel spíš k sobě.

„Zkus to znova,“ pobízel někdo Kartáře.

„Nemůžu,“ opáčil oslovený. „Jednou denně.“

Tenké dřevěné karty zachřestily, jak je Kartář posbíral.

„Stejně to zkus.“

„Smůla.“

„Jako že bysme prohlídli ten tvůj švindl?“

„Jako že bych na naše hlavy mohl přivolat hromadu potíží.“

Kyle si koutkem oka všiml, že Hrbáč důrazně přikyvuje. Jednou denně, ne poblíž svatyně či posvěcené půdy, pohřebiště nebo nedávného bojiště. Kyle nemohl uvěřit všemu tomu folklóru a rituálům, které balíček obklopovaly. Karty měly odhalovat budoucnost, ale jak to měly udělat, když jste je skoro nemohli používat? Podle něj se to až příliš hodilo tomu, kdo je prodával.

Znuděný, oslabený a nemocný ze všeho toho kymácení a houpaní lodi zavřel oči před kouřem a snažil se znovu upadnout do toho snu. Unikál mu. Pokusil se usnout.

Dveře do chodbičky se rozletěly a po schodech se nahrnula voda a závan mrazivého vzduchu, až lucerny zablikaly. Všichni muže scházejícího po schodech prokleli. Byl to jeden z najatých kurzan-ských námořníků. Pleskal bosýma nohama a z vlněné košile mu kapala mořská voda. Pod černými vlasy, přilepenými deštěm a vodní tříští k hlavě, byl jeho vousatý obličej bledý.

„Kapitán chce, abyste přišli na palubu. Ozbrojení,“ oznámil nabrajansky a ustoupil stranou. Všichni si natahovali kožené vesty a prošívance. Většina kovu byla namazaná zvířecím tukem a uložena, aby nezrezivěla. Kromě toho byla kovová zbroj na moři spíš

ohrožením než ochranou. Muži se vyptávali námořníka, ale on jim nic dalšího neřekl, jen dělal znamení proti zlu a uhýbal pohledem, odevzdaným a ustrašeným. Kyle si natáhl prošívanici, nasadil si koženou čapku, kterou nosil pod přílbou, a připjal si opasek se zbraní, zatímco se ostatní seřadili. Vyšli po schodech kolem námořníka, jenž se trásl a odmítal zvednout zrak.

Na palubě našel Kyle vodící provaz a zakryl si oči před třístí. Všiml si podkasaných plachet a rozbouřeného moře s bílou pěnou. Muži ukazovali a křičeli, ale jejich slova odnášel vítr. Kyle sledoval jejich pohled a nemohl uvěřit tomu, co vidí. Mezi vlnami a pěnou se pohybovali lidské postavy. Na sobě měly zřejmě zbroj, která se leskla jako safír a duhově opaleskovala. Jako kdyby jely na vlnách. Kolem nich létala bílá pěna. Jak se tak díval, některé vlny se prohnuly, až vypadaly jako koně, a zase klesly, přičemž jezdce nesly s sebou. Vzápětí se objevily o něco dál. Zbroj zářila jako jíní a jezdci drželi oštěpy se zubatými hlavicemi.

Kyle zapátral na obzoru. Z dvaceti lodí gardy viděli jenom *Tulačku*. Nejbližší žoldněř Kylea popadl za ruku a křikl: „Bouřní jezdci! Zaválo nás to do Brázdy! Nemáme naději!“

Kyleovou okamžitou reakcí byl úžas a ochromující strach. Přede dvěma měsíci, na začátku plavby, mu Hrbáč vysvětlil něco málo o tomto složitém souostroví a kontinentech, které Rudá garda považovala za domov. Quon Tali a na severu Falar. Na jihu Korel. Quon Tali od Korelu, neboli Pěsti, jak byl občas znám, odděloval hlubokomořský příkop s nepředvídatelnými bouřemi a proti sobě působícími proudy. Bouřní jezdci si na tento průplav činili nároky, co paměť sahala. Malažané se dvakrát pokusili proplout ke Korelu a dvakrát jejich flotily Jezdci potopili. Nedovolili nikomu proplout a neustále válčili s Korelrii na pobřeží jejich země.

Kyle došel k okrajiníku. Sprškou rozeznal několik Jezdců kroužících kolem lodi. Zatímco se nevěřicně díval, ti nejbližší *Poštalky* plavidlu zasalutovali pozdviženými kopími a ponořili se. Další se hnali zároveň s plavidlem. Jeden vyrazil z vody nedaleko a zřejmě ho pozoroval. Jelikož mu ale oči zakrývala vysoká přílba, Kyle si nebyl jistý. Z náhlého popudu tasil tulvar, zvedl si ho před obličej a taky zasalutoval. Cizozemská bytost se narovnala a pozvedla kopí, až se zubatá hlavice krutě zablýskla. Kyle se zasmál hmatatelnou úlevou a schoval meč v pochvě. Tolt měl prve zřejmě pravdu – pokud by došlo na boj, neměli by naději.

„Ten Jezdec tě pozdravil.“

Kyle se otočil. Stál tam Šedohřív, jediný v plné zbroji ze železných pásů, rozkročený, a přesto používající vodící lano jako oporu. Kyle si vzpomněl na jeho slova u Kurzan: „S vodou se nemáme rádi.“ Veterán měl v očích zamýšlený výraz, jaký Kyle ještě nikdy neviděl. „Nebo tebe.“

Malazskému odpadlíkovi se v blankytných očích objevil jízlivý úsměv. „Ne. Už dávno jsem jim řekl, ať toho nechají.“

Kyle se odvrátil. Tohle od podivného malazského přeběhlíka rozhodně slyšet nechtěl. Vtipy! Odpadlík mu sebral něco nenahraditelného. Něco, co ho dohnalo k jeho vlastní přísaze – ale ne takové, která by ladila s gardou. Sevřel zábradlí. Byla hrozná zima, ale jakákoliv změna oproti mužstvu zavřenému dole byla zatím vítaná. Na všech lodích bylo přeplněno.

Gardisté se mačkali. „Ty už jsi tady někdy byl, že?“ zeptal se Kyle s očima upřenými na břidlicově šedé moře. Díval se, jak Jezdci krouží kolem a jeden po druhém se potápějí. Pár žoldnéřů zůstalo na palubě. Tvářili se tvrdě, když panika už pominula. Kyle si připomněl, že někteří z nich viděli divy mnohem větší než tenhle.

Šedohřív nějakou dobu mlčel, ale Kyle cítil, že tam je. Slyšel, jak mu vržou vrstvené pásy na plecích, když měnil postoj podle pohybů lodi. „Ano. Mnohokrát. Vyrostl jsem na Geni – to je ostrov jižně od Quonu. Otec rybařil v Brázdě. Viděl je tolikrát co já, jako kluk. Než jednou vyplul a už se nevrátil. Prý ho dostali. Tehdy jsem se zřekl moře a dal se k armádě.“

Odmlčel se a Kyle si uměl představit, jak se lítostivě usmívá – že mu ta volba vážně prospěla! Ale odmítl se podívat. Ten muž mu sebral všechno, co mu bylo drahé. Zavraždil strážného ducha jeho lidu! Nechtěl ho poslouchat.

„Velitelství si myslelo, že když znám Brázdou, bude to při invazi do Korelu výhoda,“ pokračoval Šedohřív. „A nějakou dobu měli pravdu. Ale jak roky ubíhaly, ta patová situace mě dohnala k něčemu, co ještě nikdy nikdo nezkusil.“

Poslední Jezdci zmizeli ve víru smaragdové pěny. Kyle se zachvěl. Proti své vůli se obrátil. „Co? Co jsi udělal?“

Odpadlík se mračil, světlé oči upíral na vodu. Setřel si z obličeje kapky vody a mávl rukou, jako by něco házel. „Řekněme, že jsem pod Korelrii zapálil oheň, jako ještě nikdo, a velitelství mě zatkló.

Udělal jsem chybu – špatně jsem odhadl situaci – a padla spousta lidí, kteří padnout nemuseli.“

„To je mi líto.“

„Mně taky. Ale smířil jsem se s tím. Teď už toho mám prostě plný zuby.“ Pokřivený úsměv, oči jasné jako led držící se na vrcholcích hor na severu Kyleovy domoviny. Nebo na třpytivé zbroji Jezdců.

Kyleovi zahořely líce i přes mrazivý vítr. Odvrátil se. Tohle nechtěl, sdílnost, přiznání. Ne od tohoto muže. Od muže, kterého přísahal... *Ať se za tohle propadne!*

„Měli bychom jít dolů. Kvůli těm zatraceným Jezdcům budu muset všechno znovu naolejovat.“

Kyle neřekl nic, nedůvěřoval si. A když se ohlédl, byl sám.

Večer potemněl. Zatažená obloha na západě žhnula tmavě růžově a oranžově. Vlny i vítr se utišily. *Poštalka i Tulačka*, viditelná jen jako šmouha na severu, se stáčely k jihu. Přestože vítr házel Kyleovi na záda ledové nože, zůstal na palubě. Ze zápachu v podpalubí se mu obracel žaludek. Na zádi odhalila záře dýmky starého sabotéra Hrbáče. Seděl tam zabalený v pokrývce. Kyle zamřil na záď. Cestou se přidržoval lan.

Hrbáč si prohlédl fajfku, palcem upěchoval tabák a znovu si strčil troubel do úst. „Můžeš se uklidnit, chlapče. Uvolni se. Už jsme doma.“

„Doma?“

„No jasně! Přece je z tebe gardista, synku.“

„Opravdu?“

„Jo. Předě mnou jsi přece skládal přísahu.“

„A co ty? Kde jsi doma ty?“

Netrpělivé frknutí. „Voják je doma tam, kde je doma jeho kumpanie, chlapče. To už bys měl vědět. Jasně, vždycky tu bude stesk a sladký vzpomínky na místa, který jsme opustili, ale co se s náma stane, když se tam vrátíme, no?“ Starý sabotér nečekal na odpověď. „Najdeme něco, co jsme nechtěli vědět – že domov už není. Nikdo už nás nepoznává. Nezapadneme tam. Nikdo nám nerozumí. A po nějaký době si uvědomíš, žeš udělal chybu. Nemůžeš se vrátit.“

Sabotér si povzdechl a přitáhl si koňskou pokrývku k tělu. „Ne, pro ty z nás, kdo jsme se dali na vojákování, je domovem garda